

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det stiftas en allmän lag om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna. I den lag som föreslås har gemenskapens nya rättsakter som gäller strukturfonderna, som avser perioden 2000—2006 samt baserar sig på Agenda 2000-reformen beaktats.

Den föreslagna lagen gäller verkställandet av programmen för strukturfonderna samt förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen. Det föreslås att förvaltningen av gemenskap-initiativprogrammen skall regleras särskilt.

Den föreslagna lagen innehåller grundläggande bestämmelser om bland annat budgeteringen av medlen i strukturfonderna och av statens motsvarande finansieringsandel, om förvaltningen av programmen för strukturfonderna på en central och regional nivå, om ställningen och uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp, om förvaltningen av projekt

som avser flera landskap, om tillsättande av en övervakningskommitté samt om tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna och i den motsvarande nationella finansieringsfonden.

Speciallagstiftningen i fråga skall alltjämt primärt tillämpas på beviljande, utbetalning och tillsyn över stöd som olika myndigheter beviljar för projekt inom strukturfonderna. Den föreslagna lagen skall tillämpas endast då det inte finns bestämmelser om saken i speciallagstiftningen.

Den föreslagna lagen skall gälla program som godkänns för perioden 2000—2006. Bestämmelserna om tillsyn över och inspektion av medlen i strukturfonderna skall dock i tillämpliga delar delvis tillämpas även på de program som godkänts för perioden 1995—1999.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 januari 2000.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	3
ALLMÄN MOTIVERING	3
1. Nuläge	3
1.1. Bestämmelserna om regional- och strukturpolitiken inom Europeiska gemenskapen	3
EG-fördraget	3
Lagstiftningen om Europeiska gemenskapens strukturfonder	3
1.2. Den nationella lagstiftningen och praxisen	5
1.3. Förhållandet mellan gemenskapsrätten och den nationella rätten	6
1.4. Bedömning av nuläget	6
2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen	8
3. Propositionens verkningar	8
3.1. Ekonomiska verkningar	8
3.2. Verkningar ifråga om organisation och personal	10
3.3. Miljöeffekter	10
3.4. Verkningar för medborgarna	10
3.5. Verkningar på den regionala utvecklingen	10
4. Beredningen av propositionen	11
4.1. Beredningsskeden och beredningsmaterial	11
4.2. Utlåtanden	11
5. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll	12
DETALJMOTIVERING	12
1. Lagförslaget	12
1.1. Lag om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna	12
1 kap. Allmänna bestämmelser	12
2 kap. Förvaltningsmyndigheterna, deras uppgifter och behörighet	15
3 kap. De utbetalande myndigheterna, deras uppgifter och behörighet	19
4 kap. Beredningen och genomförandet av programmen för strukturfonderna	25
5 kap. Tillsynen över medlen i strukturfonderna	38
6 kap. Särskilda bestämmelser	48
7 kap. Ikraftträdande	54
2. Närmare bestämmelser	54
3. Ikraftträdande	54
4. Lagstiftningsordning	55
LAGFÖRSLAGET	57
1. Lag om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna	57

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Bestämmelserna om regional- och strukturpolitiken inom Europeiska gemenskapen

EG-fördraget

Bestämmelserna om den regional- och strukturpolitik som bedrivs inom Europeiska gemenskapen ingår i avdelning XVII i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen sådant det lyder konsoliderat genom Amsterdamfördraget. Enligt artikel 158 i EG-fördraget skall gemenskapen för att främja en balanserad utveckling av hela gemenskapen utveckla och bedriva verksamheten så att den ekonomiska och sociala samhörigheten stärks. Gemenskapen strävar särskilt efter att minska skillnaderna i utveckling mellan olika regioner samt den eftersläpning som regioner eller öar som är i en sämre ställning än övriga områden uppvisar, inklusive landsbygden. Enligt artikel 159 i EG-fördraget skall medlemsstaterna bedriva sin ekonomiska politik och sammanjämka politiken så att också de mål som avses i artikel 158 uppnås. Gemenskapen stöder även uppnåendet av dessa mål genom den verksamhet som den bedriver via strukturfonderna, Europeiska investeringsbanken och andra existerande finansieringsorgan.

I artikel 280 i EG-fördraget finns bestämmelser om den grundläggande förpliktelse som gäller skyddet av gemenskapens ekonomiska intressen. Enligt denna skyddar gemenskapen och medlemsstaterna gemenskapens ekonomiska intressen från bedrägerier och all annan olaglig verksamhet genom åtgärder som skall vidtas i enlighet med denna artikel och som skall ha en avskräckande effekt och ge ett effektivt skydd i medlemsstaterna. I artikeln åläggs medlemsstaterna att "vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen". För att samordna sina åtgärder skall medlemsstaterna tillsammans med kommissionen organisera ett nära och regelbundet samarbete mellan de behöriga myndigheterna.

Den mest allmänna skyldighet som åligger medlemsstaterna på basis av gemenskapsrätten är den lojalitetsplikt som förankrats i artikel 10 i EG-fördraget. Ur denna plikt härleds i praxisen vid Europeiska gemenskapernas domstol ett flertal särskilda skyldigheter som riktar sig mot medlemsstaterna. Dels skall medlemsstaterna genomföra alla allmänna och speciella åtgärder som är motiverade bl.a. för att de skyldigheter som baserar sig på den härledda gemenskapsrätt skall uppfyllas. A andra sidan skall medlemsstaterna avstå från att vidta alla sådana åtgärder som är ägnade att äventyra uppnåendet av målen i EG-fördraget.

Lagstiftningen om Europeiska gemenskapens strukturfonder

Europeiska gemenskapernas kommission utgav den 15 juli 1997 dokumentet Agenda 2000 i vilket Europeiska unionens verksamhetspolitik och utvecklingsbehov inför framtiden utreds. En del av detta dokument behandlar förnyandet av strukturfondernas verksamhet under perioden 2000—2006. I anslutning härtill avgav kommissionen den 18 mars 1998 bl.a. ett förslag till rådets förordning om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (KOM (1998) 131 slutlig). Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (nedan den allmänna förordningen) trädde i kraft den 29 juni 1999. Enligt denna är strukturfonderna Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF), Europeiska socialfonden (ESF), utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) samt Fonden för fiskets utveckling (FFU). Dessutom gavs särskilda rättsakter för varje enskild fond: Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1783/1999 om Europeiska regionala utvecklingsfonden och (EG) nr 1784/1999 om Europeiska socialfonden, vilka vardera trädde i kraft den 16 augusti 1999, samt rådets förordning (EG) nr 1263/1999 om Fonden för fiskets utveckling och rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av

vissa förordningar, vilka trädde i kraft den 29 juli. I den sistnämnda rättsakten ingår bl.a. bestämmelser om utvecklingssektionen inom EUGFJ.

Den allmänna förordningen innehåller bl.a. bestämmelser om strukturfondernas mål och uppgifter, utarbetande och godkännande av programmen, garanti för fonderna, användningen av medlen, förvaltningen av programmen, den övervakningskommitté som inrättas för varje program, om den finansiella kontrollen, om utvärderingen av programmen samt om de kommittéer som verkar på gemenskapsnivå och behandlar ärenden som gäller strukturfonderna.

I den allmänna förordningen regleras, i stället för de sju mål som tillämpades under perioden 1994—1999, tre mål vilka anvisas medel ur strukturfonderna. Dessa är

— att främja utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som släpar efter i utvecklingen (mål 1); i detta mål ingår mål 6 för särskilt glest bebyggda regioner vilket genomförs i Finland och Sverige åren 1995—1999;

— att stödja den ekonomiska och sociala omställningen i regioner med strukturella problem (mål 2); samt

— att stöda anpassningen och moderniseringen av politiken och systemen när det gäller utbildning, yrkesutbildning och sysselsättning (mål 3).

Mål 1 och 2 genomförs inom särskilt angivna områden som enligt huvudregeln är i kraft sju år med början 2000. Mål 3 är horisontalt.

Den allmänna förordningen innehåller också bestämmelser om gemenskapsinitiativ vilka under perioden 2000—2006 är fyra till antalet. Initiativen gäller det gränsregionala samarbetet (Interreg), stadsutvecklingen (Urban), landsbygdens utveckling (Leader) och främjandet av jämställdhet på arbetsmarknaden (Equal). Finansieringen av varje enskilt initiativ kommer med avvikelse från perioden 1994—1999 från endast en fond vars förvaltningsområde genom ett beslut av kommissionen kan utvidgas så att det omfattar också förvaltningsområdet för de övriga fonderna om det är nödvändigt för att åtgärderna skall kunna vidtas. Dessutom finns i den allmänna förordningen bestämmelser också om vissa andra stödformer inom gemenskapen.

Medlemsstaternas ansvar för förvaltningen och verkställandet av programmet betonas i

förhållande till nuläget. I den allmänna förordningen ges bestämmelser om medlemsstaternas uppgifter i anslutning till förvaltningen av programmet. Dessa uppgifter har för perioden 1994—1999 bestämts närmare i programdokumenten. Fastän programmet godkänns genom ett beslut av kommissionen kan den myndighet i medlemsstaten som sköter förvaltningen av programmet göra ändringar i programkomplementet. Om en ändring av de avsnitt som ingår i ett stödbeslut av gemenskapen beslutar kommissionen i samförstånd med medlemsstaten i fråga.

Medlemsstatens ansvar vid den finansiella kontrollen betonas också. De uppgifter som medlemsstaterna påförs är långt desamma som de som på basis av förordningarna om strukturfonderna och de EG-rättsakter som gäller tillsynen påfördes under perioden 1994—1999. Uppgifterna har samband bl.a. med inrättandet och upprätthållandet av förvaltnings- och inspektionssystemet för programmen, med säkerställandet av kostnadernas riktighet och verifierbarhet, med förhindrande och rättelse av sådant som står i strid med bestämmelser samt med säkerställandet av att en god medelförvaltning iakttas. Kommissionen vill försäkra sig om att förvaltnings- och inspektionssystemet i medlemsstaterna fungerar bra och i det syftet kan kommissionen t.ex. utföra inspektioner på platsen. Samarbetet mellan kommissionen och medlemsstaterna skall utvidgas från det nuvarande bl.a. så att gemensamma årsammankomster ordnas och resultaten av inspektionerna utbyts mellan kommissionens och medlemsstaternas inspektionsmyndigheter.

Genom den allmänna förordningen upphävdes de allmänna förordningarna om strukturfonderna vilka är

— rådets förordning (EEG) nr 2081/93 om ändring av förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet samt om sammanjämkning av deras verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter (nedan ramförordningen); och

— rådets förordning (EEG) nr 2082/93 om ändring av förordning (EEG) nr 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om sammanjämkningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsor-

gans verksamheter (nedan samordningsförordningen).

Ramförordningen och samordningsförordningen tillämpas dock med stöd av artikel 52 och 54 i den allmänna förordningen på de program som godkänts för perioden 1994—1999.

De viktigaste bestämmelserna om tillsynen över strukturfonderna och om noterade regelstridigheter ingår i artikel 23 och 24 i samordningsförordningen och i artikel 37 och 38 i den allmänna förordningen. Dessutom har kommissionen givit förordning (EG) nr 2064/97 om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av rådets förordning (EEG) nr 4253/88 i fråga om medlemsstaternas finansiella kontroll av verksamhet som samfinansieras av strukturfonderna (nedan tillsynsförordningen) i vilken för medlemsstaterna uppställs synnerligen exakta skyldigheter bl.a. i fråga om antalet. Kommissionen har också givit förordning (EG) nr 1681/94 om oriktigheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansieringen av strukturpolitiken och om organisationen av ett informationssystem på detta område. I denna förordning uppställs för medlemsstaterna relativt omfattande utrednings- och upplysningsskyldigheter i förhållande till kommissionen. Innehållet i dem kan vara bestämt till och med mycket detaljerat.

Rådet har givit förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (nedan missbruksförordningen). Tillämpningsområdet för förordningen omfattar administrativa sanktioner och förordningen innehåller bl.a. en definition på missbruk och bestämmelser om sammanjämkning av det administrativa förfarandet och en straffprocess som baserar sig på samma gärning eller underlåtelse. Till missbruksförordningen ansluter sig rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter. Förordningen innehåller för medlemsstaterna närmast allmänna skyldigheter som har samband med bistånd vid kommissionens inspektioner.

Parallellt med missbruksförordningen ingicks inom området för Europeiska unionens justitie- och inrikesarbete en konvention om skydd för Europeiska gemenskapernas

finansiella intressen. Konventionen gäller de straffrättsliga påföljder som fastställs till följd av bedrägerier som riktar sig mot gemenskapernas finansiella intressen.

1.2. Den nationella lagstiftningen och praxisen

Vid beredningen av Finlands anslutning till Europeiska unionen och vid linjedragningarna för de nationella principerna för genomförandet av EU:s regional- och strukturpolitik för 1995—1999 fattade statsrådet den 27 maj 1994 ett principbeslut om att arbetsfördelningen mellan olika förvaltningsområden inte ändras vid administreringen av strukturfondernas programarbete. I Finland svarar de myndigheter vars behörighet omfattar ärendena i fråga enligt den nationella behörighetsfördelningen för genomförandet av den gemensamma regional- och strukturpolitiken. Om förvaltningsområdena för ministerierna bestäms i reglementet för statsrådet (1522/1995).

Den förvaltningsmodell för strukturfonderna som i fråga om Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden tillämpades åren 1995—1999 anpassades till det existerande nationella förvaltningssystemet och budgetsystemet utan att någon ny lagstiftning skapades. Medlen i fonderna tas upp i statsbudgeten. Medlen kanaliseras till olika projekt via de stödssystem som finns inom de olika ministeriernas förvaltningsområden och beslut om beviljande av nationella stöd och av stöd ur strukturfonderna fattas samtidigt. De författningar som gäller nationella stödssystem tillämpas utan uttryckliga bestämmelser på medlen i strukturfonderna och de tillämpas också på medel som används som en motsvarande nationell finansieringsandel till den del de används för statens egna projekt.

Senare fogades till lagen om regional utveckling (1135/1993) en ny 10 b § (232/1997) enligt vilken bestämmelserna i lagen iakttas i tillämpliga delar även vad gäller stöd som ur Europeiska gemenskapens strukturfonder beviljas av den regionala utvecklingsmyndigheten och av det ministerium som svarar för den regionala utvecklingen. En motsvarande bestämmelse ingår också i 19 a § förordningen om regional utveckling (302/1996). Bestämmelserna gör det möjligt att tillämpa rättsakterna på i princip alla medel i strukturfonderna. I prak-

tiken har behörigheten för de regionala utvecklingsmyndigheterna och för inrikesministeriet som ansvarar för den regionala utvecklingen, att finansiera andra projekt än dem som delfinansieras av ERUF och ESF begränsats av de landskapsutvecklingspengar som har använts som en motsvarande nationell finansieringsandel och som enligt de grunder för användningen som ingår i statsbudgeten har kunnat användas endast som en nationell finansieringsandel som motsvarar de nämnda fonderna.

Vid ingången av 1995 trädde lagen om strukturpolitiska åtgärder inom jord- och skogsbruket (1303/1994, nedan strukturpolitiklagen) i kraft. I lagen regleras sådana stödsystem för i 1 § 1 mom. nämnda syften inom Europeiska gemenskapen i vars finansiering deltar såväl EUGFJ som medlemsstaten. Lagen gäller såväl gemenskapens som Finlands finansieringsandel av stödet. Finlands finansieringsandel kan vara såväl ett stöd som beviljats av staten som av något annat offentligt samfund. Lagen tillämpas inom jord- och skogsbruksministeriets och till vissa delar även inom handels- och industriministeriets förvaltningsområde.

Den 12 mars 1999 gavs lagen om finansiering av landsbygdsnäringarna (329/1999) som ersätter strukturpolitiklagen och landsbygdsnäringslagen (1295/1990). Lagen har ännu inte trätt i kraft och om lagens ikraftträdande bestäms särskilt genom förordning. I lagen finns bestämmelser bl.a. om stöd som delfinansieras av EU, om programbaseerat stöd som är avsett för utvecklingen av landsbygden och om det nationella finansieringsstödet samt bestämmelser om beslutsfattande, ändringssökande, verkställighet och tillsyn. Lagen har notifierats av kommissionen hösten 1998. Behandlingen i kommissionen är ännu oavslutad varför lagens ikraftträdande har fördröjts. Regeringen har den 14 oktober 1999 till riksdagen avlåtit en proposition med förslag till lag om ändring av lagen om finansiering av landsbygdsnäringar.

Under åren 1995—1999 har projektberedningen, beslutsfattandet, uppföljningen och tillsynen i fråga om strukturfondsprojekt i regel handlagts centralt vid undervisningsministeriet.

I programdokumenten finns en beskrivning av den nationella förvaltningsmodellen för målprogrammen för 1995—1999 vilka kommissionen har godkänt i ett beslut. I den

nationella lagstiftningen regleras förvaltningsmodellerna inte.

I de regionala programmen för mål 6, 2 och 5b för åren 1995—1999 behandlar landskapets samarbetsgrupp som inrättats i varje landskap och består av representanter för landskapsförbunden i fråga, för de regionala förvaltningsmyndigheterna, för olika intresseorganisationer och andra lokala instanser, samtliga stödansökningar med undantag för ansökningar om företagsstöd som innehåller uppgifter som hör till området för affärshemligheter, innan den behöriga myndigheten fattar beslut om dem. De ärenden som gäller företagsstöd behandlas av en särskild grupp för företagsstöd vars medlemmar verkar under tjänsteansvar. Gruppen har rätt att behandla även sådana uppgifter som hör till området för affärshemligheter. Inom mål 3 och 4 - programmen behandlas en del av EU-projekten på samma sätt som de regionala målprogrammen inom regionerna i delegationerna för arbetskrafts- och näringscentralerna innan den behöriga myndighet som svarar för finansieringen fattar beslut om beviljande eller användning av medel för projektet.

På programnivå följs och samordnas genomförandet i enlighet med det programdokument i fråga som Europeiska gemenskapernas kommission godkänt, i de övervakningskommittéer som inrättats med stöd av artikel 25 i samordningsförordningen och består av representanter för de behöriga ministerierna, landskapsförbundet i fråga, olika intresseorganisationer samt kommissionen och vid behov Europeiska investeringsbanken.

Av gemenskapsinitiativen tillämpas på förvaltningen av programmet LEADER strukturpolitiklagen och statsrådets beslut om verkställande av gemenskapsinitiativprogrammet LEADER II (183/1997). Dessutom fogades till lagen om regional utveckling med hänsyn till programmet INTERREG II A Barents en ny 3 a § (232/1997) enligt vilken den regionala utvecklingsmyndigheten kan verka som den myndighet som beviljar en finansieringsandel ur Europeiska gemenskapens strukturfonder i enlighet med det åtgärdsprogram som gäller gemenskapsinitiativet INTERREG. Närmare bestämmelser om beviljande, utbetalande och tillsyn över finansieringsandelarna har givits i förordningen om genomförande av gemenskapsinitiativet INTERREG (233/1997). Om förvalt-

ningen av de övriga gemenskapsinitiativen ges inga bestämmelser i den nationella lagstiftningen.

1.3. Förhållandet mellan gemenskapsrätten och den nationella rätten

Ur en rättslig synvinkel bildar den reglering som avser strukturfonderna och den reglering som har samband med en omfattande och mångfacetterad helhet. Den reglering som har samband med strukturfonderna kan placeras på två nivåer: dels kopplas en reglering på gemenskapsrättsnivå till dem och dels regleras funktioner som har samband med i medlemsstaternas nationella rättsordningar.

För det andra kan man på vardera nivån urskilja en reglering av två olika slag i fråga om det materiella tillämpningsområdet. Dels finns det en reglering som gäller endast strukturfonder eller verksamhet som har samband med dem. Dels kan sådana regleringshelheter påvisas vilkas materiella tillämpningsområde omfattar de funktioner som har samband med strukturfonderna men vilkas materiella tillämpningsområde utöver detta täcker även annat.

För det tredje är förhållandet mellan gemenskapsrätten och den nationella rätten med hänsyn till medlemsstatens rättssystem närmast begränsande. Utgångspunkten är den att gemenskapsrätten avgränsar de alternativa regleringar som står till förfogande på den nationella nivån. Den ena ytterligheten är de fall då medlemsstaten har påförts en klar och entydig skyldighet som den skall uppfylla. Det andra ytterlighetsalternativet är de fall då gemenskapsrätten enbart ställer mycket flexibla gränsvillkor inom ramen för vilka medlemsstaten kan verka synnerligen fritt. Inom detta område kan placeras t.ex. de fall då en medlemsstat tillåts välja mellan ett flertal verksamhetsalternativ vilka dock i och för sig kan vara på förhand bestämda.

I allmänhet har förordningar använts som det regleringsinstrument som avser strukturfonderna. Enligt de allmänna utgångspunkterna för gemenskapsrätten förutsätter förordningarna inte i regel några verkställighetståtgärder och de får inte ens upprepas som sådana i den nationella regleringen. Ibland kan i förordningar antingen uttryckligen eller indirekt dock förutsättas att medlemsstaten vidtar vissa åtgärder för att genomföra en förordning. Sådana åtgärder förutsätts de

facto i flera förordningar som har samband med regleringen av strukturfonderna.

1.4. Bedömning av nuläget

Anpassningen av förvaltningen av de strukturfondsprogram som godkänts för åren 1995—1999 till det nationella förvaltnings- och budgetsystemet ledde till en invecklad och vidsträckt förvaltningsmodell. I huvudsak skapades ingen ny lagstiftning för förvaltningen vilket ledde till ett flertal luckor i lagstiftningen i fråga om förvaltningen och tillsynen över medlen i Europeiska gemenskapens strukturfonder och av den motsvarande nationella finansieringsandelen. I sektorlagstiftningen inom olika förvaltningsområden finns det i synnerhet stora brister.

I genomförandet av strukturfondsprogrammen deltar ett flertal olika statliga och kommunala myndigheter och instanser inom den privata sektorn. På grund av att lagstiftning saknas har förhållandena mellan myndigheterna och gränserna för deras behörighet förblivit oklara. Organ av en ny typ bestående av representanter för de ovan nämnda instanserna har också samband med förvaltningen av programmen. Ställningen och uppgifterna för dem har långt blivit beroende av bestämmelserna i programdokumenten. Förfarandet enligt förvaltningsmodellen har baserat sig på programdokumentet i vilket bestämmelserna inte alltid har varit heltäckande och i vilka språket på många ställen är inexakt och mångtydigt. Detta har för sin del försvårat och fördröjt genomförandet av programmen.

Under åren 1995—1999 inverkade det ökande antalet projekt samt stärkandet av genomförandet på regional nivå inom undervisningsministeriets förvaltningsområde så att ministeriet i första hand överförde sin projektberedning till myndigheter som sköter uppgifter inom ministeriets förvaltningsområde. Under programperioden i fråga skulle det redan ha funnits ett behov av att överföra beslutsfattandet i fråga om dessa projekt liksom uppföljningen, tillsynen och inspektionen till myndigheter som sköter uppgifter inom undervisningsministeriets förvaltningsområde. Till detta medverkade för sin del bristerna i bestämmelserna om behörighet inom undervisningsministeriets förvaltningsområde.

Genom samarbete mellan de olika instanserna har man dock synnerligen väl kommit

över de problem som orsakas av de ovan nämnda omständigheterna vid förvaltningen av programarbetet. Rättsläget kan dock inte anses tillfredsställande. När dessutom de nya rättsakter inom gemenskapen som gäller strukturfonderna ytterligare understryker medlemsstaternas ansvar för förvaltningen och verkställandet av programmet samt den finansiella kontrollen är det nödvändigt att skapa grundläggande bestämmelser om förvaltningen av strukturfonderna.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

För att de ovan angivna missförhållandena skall kunna rättas till föreslås att det stiftas en allmän lag om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna. Lagen skall inte gälla gemenskapsinitiativprogrammen. Lagen innehåller grundläggande bestämmelser om bl.a. budgeteringen av medlen i strukturfonderna och den motsvarande statliga finansieringsandelen, förvaltningen av strukturfondsprogrammen på central- och regionalplanet, ställningen och uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp, om förvaltningen av projekt som avser flera landskap, om inrättande av en övervakningskommitté samt om tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen.

På regional nivå skall inom varje landskap inrättas landskapets samarbetsgrupp som handhar genomförandet av strukturfondsprogrammen och sammanjämkningen av de åtgärder som inverkar på regionens utveckling. Gruppen skall bestå av representanter för landskapsförbunden och deras medlemkommuner, statsmyndigheterna och andra aktörer inom förvaltningsområdena samt de för regionens utveckling mest betydelsefulla näringslivs- och arbetsmarknadsorganisationerna. Den myndighet som i varje enskilt fall är behörig skall bevilja stöd ur strukturfonderna och den motsvarande nationella offentliga finansieringsandelen för ett enskilt projekt.

På centralförvaltningsnivå skall för varje program utses en förvaltningsmyndighet som svarar för att programmet genomförs effektivt och korrekt. För varje strukturfond skall utses en utbetalande myndighet som skall ta emot medel ur strukturfonden i fråga från

Europeiska gemenskapernas kommission och fördela dem vidare till de myndigheter som finansierar programmen för att delas ut vidare och för att beviljas för olika projekt. I lagen skall de ministerier som verkar som förvaltningsmyndighet och utbetalande myndighet namnges och deras behörighet och uppgifter anges.

Dessutom föreslås att i den allmänna lagen tas in bestämmelser om överföring av undervisningsministeriets behörighet till myndigheter som sköter uppgifter inom dess förvaltningsområde i ärenden som gäller strukturfonderna.

Lagen kommer att vara sekundär i förhållande till annan lagstiftning. I praktiken innebär detta att på beviljande, utbetalande och tillsyn över stöd som beviljats av olika myndigheter speciallagstiftningen i fråga alljämt tillämpas i första hand. Den nu föreslagna lagen skall tillämpas på dem endast när det inte finns bestämmelser om saken i speciallagstiftningen.

3. Propositionens verkningar

3.1. Ekonomiska verkningar

Propositionens ekonomiska verkningar visar sig närmast indirekt genom att förvaltningen av programmen och användningen av medlen effektivteras. I förvaltningsmodellen för 2000—2006 betonas betydelsen av att användningen av medlen planeras noggrannare och i ett tidigare skede än för närvarande och betydelsen av att de olika myndigheternas finansieringsbehov utreds när statsbudgeten utarbetas. Landskapets samarbetsdokument är ett centralt hjälpmedel i denna planering. Med förslaget strävar man efter att medlen i strukturfonderna och den motsvarande nationella finansieringsandelen bättre än tidigare skall anvisas regionerna och därigenom skall man bättre kunna använda det stöd som erhållits från gemenskapen och den motsvarande nationella finansieringsandelen. Dessutom kommer författningsbasen att klargöra verksamhetsformerna och sålunda effektivera förvaltningen. Dessa omständigheter medverkar till att bättre och mera verkningfulla projekt kan åstadkommas och till att programmets verkningar inom regionerna förbättras. Verkningarna noteras i statens och kommunernas ekonomi samt i näringslivet. De programåtgärder som riktar

sig mot företagen inriktar sig speciellt på små och medelstora företag. Att programmen genomförs snabbare inverkar direkt även på beloppet av de strukturfondsmedel som erhålls från gemenskapen varvid strukturfondsmedlen kan användas till fullt belopp i programarbetet.

I propositionen är det närmast fråga om en reglering av den nationella förvaltningen av strukturfondernas program. De statliga myndigheterna deltar i förvaltningen av programmen som en del av andra tjänsteuppdrag på samma sätt som under den löpande strukturfondsperioden. Propositionen medför sålunda uppskattningsvis inga tilläggsutgifter för staten för genomförandet av programmen sett som en helhet. Mindre utgifter torde uppkomma inom den kommunala ekonomin direkt på grund av verksamheten inom landskapets samarbetsgrupp och arvodes- och kostnadsersättningar för andra än representanterna för statsförvaltningen. Kommunernas deltagande i finansieringen av programmen innebär utgifter för dem men å andra sidan gör genomförandet av programmen näringslivet mångsidigare och skapar förutsättningar för en positiv utveckling inom den kommunala ekonomin.

Jämfört med perioden 1995—1999 ökar antalet projekt under strukturfondsperioden 2000—2006. Avsikten är följaktligen att se över resursbehovet mellan olika instanser som är verksamma inom olika strukturfondsprogram i det skede då programmen jämte komplementen blir klara.

När den finansiella kontrollen av strukturfondsmedlen görs effektivare orsakas staten ett betydande tilläggsbehov av tillsynsresurser. Tilläggsbehovet beror dock framför allt på tillsynsförordningens ikraftträdande och nationella genomförande. Däremot orsakar inte i och för sig den nu föreslagna lagen några betydande ekonomiska verkningar eftersom det närmast är fråga om att reglera den finansiella kontrollen av strukturfonderna och om att befästa verksamhetsprinciperna. Kraven i tillsynsförordningen har inneburit att inspektionerna utökas, delvis också att arbetsmetoderna ändras och sålunda en annan typ av grepp på inspektionen än hittills. Eventuella behov av tilläggsresurser vid vederbörande ministerier har närmast samband med uppgörande av en sådant deklARATION som avses i artikel 38 i den allmänna förordningen och artikel 8 i tillsynsförordningen.

Samarbetet med kommissionen ökar i synnerhet det administrativa arbete som har samband med tillsynen. Dessa uppgifter ställer krav på ökade tillsynsresurser vid alla ministerier som förvaltar strukturfonder, i landskapsförbunden och hos andra myndigheter. Det är då framför allt fråga om utgifter som orsakas av personalutgifter och inköp av inspektionstjänster.

Enligt tillsynsförordningen skall i tillsynen inbegripas åtminstone 5 % av alla de kostnader som berättigar till stöd samt ett representativt urval av godkända projekt och åtgärder. Att granska projekten enligt den mininivå som anges i tillsynsförordningen kräver enligt en grov uppskattning ca 35 - 40 årsverken. Största delen av kostnadsökningen består av löne- och resekostnader.

Eftersom kraven på den ovan nämnda deklARATIONEN vad gäller innehåll och form inte ännu är exakt klara är det inte i detta skede möjligt att lägga fram noggrannare beräkningar om behovet av tilläggsanslag och om hur dessa skall anvisas i förhållande till de behöriga myndigheterna.

Europeiska gemenskapernas kommission kan med stöd av artikel 39 i den allmänna förordningen besluta att reducera den förskottsbetalning som erläggs till en medlemsstat eller att göra de nödvändiga korrigeringar som gäller medelsförvaltningen genom att helt eller delvis inställa betalningen av den fondandel som skall komma den ifrågavarande stödförmen till godo. De belopp som betalats utan anledning eller skall återkrävas skall jämte dröjsmålsränta återbetalas till kommissionen. Medlemsstaten som en helhet har ansvar för att gemenskapsrätten iaktas. De yrkanden som gäller genomförandet av ansvaret riktas till regeringen i medlemsstaten. Regeringen är ansvarig oberoende av vilket det organ i medlemstaten är som de facto är ansvarigt för kränkningen av gemenskapsrätten. Den statliga regeringen kan på basis av detta ansvar bli tvungen att återbetala de medel som förlorats på grund av missbruk till kommissionen. I propositionen föreslås en bestämmelse om att staten för en eventuell situation med återkrav skall ha regressionsrätt mot den instans som de facto är ansvarig i fråga om de medel som staten betalat till kommissionen. Risken för återkrävande av medel ur strukturfonderna innebär ekonomiskt ansvar i sista hand även för instansen i fråga.

3.2. Verknningar ifråga om organisation och personal

Genom den föreslagna lagstiftningen strävar man till att för första gången reglera en förvaltningsmodell för det nationella genomförandet av programmen för strukturfonderna. På den regionala nivån har landskapets samarbetsgrupp verkat redan under den pågående perioden. I den nu föreslagna lagen föreslås bestämmelser bl.a. om sammansättningen av och uppgifterna för samarbetsgruppen. I lagförslaget föreslås också bestämmelser om övervakningskommittéer för programmen. Dessa är under den nya perioden med avvikelser från den nuvarande perioden nationella organ. Om uppgifterna för övervakningskommittéerna ges detaljerade bestämmelser i Europeiska gemenskapens rättsakter. I den nu föreslagna lagen föreslås även att de ministerier som verkar som förvaltningsmyndigheter och de som verkar som utbetalande myndigheter skall namnges samt bestämmelser om behörighet och uppgifter för dem.

Verknningar för personalen kan antas förekomma närmast i anslutning till behovet att effektivisera tillsynen över strukturfonderna vilket har behandlats i samband med de ekonomiska verkningarna. Verkningarna för personalen inom de instanser som är verksamma inom strukturfonderna anknuter till den fördelning som görs när programmen och komplementen färdigställs vilket beskrivits ovan under de ekonomiska verkningarna. Vid genomförandet av programmen för strukturfonderna har inom regionerna landskapets samarbetsgrupp verkat redan under den löpande perioden och propositionen uppskattas inte ha någon betydande ökande verkan på personalutgifterna till denna del.

3.3. Miljöeffekter

Propositionen har inga direkta miljöeffekter. När programmen för strukturfonderna genomförs skall behovet att främja en hållbar utveckling beaktas så att de krav som avser miljöskyddet och förbättrandet av miljön integreras i varandra. Programmen skall genomföras i enlighet med kraven i gemenskapens miljö rätt och den finska miljölagstiftningen. I programmen ingår även åtgärder som syftar till att förbättra miljön.

3.4. Verknningar för medborgarna

Propositionen har inga direkta verknningar för medborgarnas ställning. Vid genomförandet av strukturfondsprogrammen skall behovet att främja jämställdheten mellan män och kvinnor beaktas. Inom de organ som har anknytning till förvaltningen av programmen skall jämställdhetssynpunkter beaktas i enlighet med vad som föreskrivs i jämställdhetslagen. I programmen ingår även åtgärder vilka syftar till att förbättra ställningen för olika medborgare.

3.5. Verknningar på den regionala utvecklingen

Ett syfte med programmen för strukturfonderna är att främja en regionalt balanserad utveckling och stöda strukturella reformer som förstärker konkurrenskraften i företagen inom regionerna, ökar befolkningens möjligheter att få arbete och tryggar en god livsmiljö. Innehållet i programmen baserar sig på de strategiska val som gjorts inom regionerna och de genomförs i samarbete mellan statliga och kommunala myndigheter samt företagen och medborgarna. Propositionen förbättrar genomförandet av programmen och klargör arbetsfördelningen mellan dem som genomför programmen. De mest betydelsefulla verkningarna uppkommer i första hand av att beslutsfattandet blir snabbare och att verksamheten inom landskapets samarbetsgrupp blir effektivare. Planeringen av användningen av medlen för programmen skall på ett fast sätt kopplas till beredningen av statsbudgeten och härigenom kommer de nationella medlen snabbare än för närvarande att efter att budgeten godkänts stå till de myndigheters disposition som genomför programmen.

Sammansättningen av landskapets samarbetsgrupp blir mångsidigare så att i dess sammansättning beaktas förutom myndigheterna såväl representationen för de politiska instanserna som organisationerna inom regionen. Sålunda kan landskapets samarbetsgrupp bättre än tidigare beakta regionens särdrag och utvecklingsbehov. Detta förbättrar nivån på projekten och deras verknningar. Åtgärdernas verknningar på det regionala planet ökar även av möjligheten att avtala om den regionala tillämpningen av urvalskriterierna för de projekt som intagits i strukturfondsprogrammet.

Överföringen av undervisningsministeriets behörighet till regionala förvaltningsmyndigheter som sköter uppgifter inom dess förvaltningsområde underlättar genomförandet av programmen inom regionerna.

4. Beredningen av propositionen

4.1. Beredningskedan och beredningsmaterial

Propositionen bereddes som tjänsteuppdrag vid inrikesministeriet. Beredningen har baserat sig på det betänkande som avgivits av arbetsgruppen för en förvaltningsmodell för de regionala programmen för EU:s strukturfonder under perioden 2000—2006 (ALOHA) vilken tillsattes av inrikesministeriet den 19 mars 1999 (inrikesministeriets publikationer 14/1999). Arbetsgruppens förslag koncentrerades i huvudsak till budgeteringen av strukturfondernas regionala program, fördelningen av medel till regionerna, genomförandet av programmen och uppföljningen av dem. Arbetsgruppen framförde bl.a. att förvaltningen och behandlingen av programmedlen på regional nivå skall reformeras bl.a. så att i landskapets samarbetsgrupp skall ingå representanter för uttryckligen de instanser som inom regionen finansierar och genomför projekten. En jämbördig representation för de instanser som finansierar och genomför projekten ökar parternas intresse att binda sig och ökar därigenom säkerheten för att projekten genomförs. För beredningen av statsbudgeten skall samarbetsgruppen sammanjämka strukturfondernas behov för det följande finansåret och den motsvarande nationella finansieringsandelen samt rikta medlen till de statliga myndigheter som finansierar programmet i landskapet, till landskapsförbunden och till andra aktörer. Den myndighet som svarar för finansieringen skall fatta beslut om finansiering av enskilda projekt samtidigt i fråga om strukturfondsandelen som för den nationella finansieringsandelen.

De avsnitt i propositionen som gäller tillsynen och inspektionen baserar sig på det betänkande som avgivits av arbetsgruppen för tillsynen över och förvaltningen av strukturfonderna (VAHA) vilken tillsattes av inrikesministeriet den 16 juni 1998 (inrikesministeriets publikationer 6/1999). Arbetsgrup-

pen föreslog bl.a. bestämmelser om uppgifterna och behörigheten för det s.k. fondansvarsministeriet samt dess förhållande till andra nationella myndigheter. Arbetsgruppen föreslog också bestämmelser om olika myndigheters rätt att utföra inspektioner av strukturfondsprojekt, om återbetalning av medel i strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen samt om åläggande att göra en betalning som baserar sig på statens regressionsrätt.

Vid beredningen av propositionen har dessutom i mån av möjlighet beaktats de omständigheter som lyfts fram av utredaren Vellamo Kivistö i delutredning II (Den interna tillsynen över statliga ämbetsverk och inrättningar, EU-effekterna, finansministeriets arbetsgruppspromemorior 11/98).

Vid beredningen av propositionen har också beaktats de ståndpunkter som tagits i det betänkande som avgivits av den arbetsgrupp för utredning av en ändring av självstyrelselagen för Åland som justitieministeriet tillsatte den 17 december 1997 (Justitieministeriets lagberedningsavdelning, publikation 3/1999).

Den fortsatta beredningen som skett efter remissrundan har utförts tillsammans med olika ministerier och Finlands kommunförbund.

4.2. Utlåtanden

I samband med beredningen har utlåtanden inbegärts av arbets-, jord- och skogsbruks-, handels- och industri-, undervisnings-, miljö-, trafik-, social- och hälsovårds-, finans- samt justitieministeriet, landskapsförbunden, arbetskrafts- och näringscentralerna, Finlands kommunförbund, de viktigaste arbetsmarknads- och intresseorganisationerna, sametinget, statens revisionsverk, jämställdhetsombudet och Ålands landskapsstyrelse. Dessutom har ordförandena för landskapsförbundens fullmäktige och styrelser samt landskapsdirektörerna hörts muntligen. Vid detta tillfälle var också representanter för olika ministerier, TE-centralerna och arbetsmarknads- och näringsorganisationerna närvarande. Vid beredningen av propositionen har dessutom beaktats de utlåtanden som givits om det betänkande som avgivits av arbetsgruppen för tillsynen över och förvaltningen av strukturfonderna.

5. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

Lagen om finansiering av landsbygdsnäringsringar (329/1999) har givits den 12 mars 1999. Lagen har ännu inte trätt i kraft. Om lagens ikraftträdande bestäms särskilt genom förordning. Vid Europeiska gemenskapernas kommission är notifieringsbehandlingen av lagen ännu oavslutad varför lagens ikraftträdande har fördröjts. Regeringen har den 14 oktober 1999 till riksdagen avlåtit en proposition med förslag till ändring av lagen om finansiering av landsbygdsnäringsringar under beredning.

Likaså har regeringen den 14 oktober 1999 till riksdagen avlåtit en proposition med förslag till lag om finansiering av renhushållning och naturnäringsringar samt vissa lagar som har samband med den.

Vid handels- och industriministeriet bereds

för närvarande enregeringsproposition genom vilken lagen om företagsstöd (1136/1993) skall ersättas med en lag om stöd för företagsverksamhet. Propositionen skall avlåtas till riksdagen så att den kan behandlas av riksdagen samtidigt som den nu föreslagna lagen.

Syftet med den lag som nu föreslås är att reglerna de förfaranden som skall följas vid förvaltningen av programmen för strukturfonderna. Däremot skall om de stödsystem som används i programmen ges bestämmelser i specialförfattningar som gäller olika förvaltningsområden. Dem är det fråga om i de ovan nämnda regeringpropositionerna. Dessutom är den lag som nu föreslås sekundär i förhållande till andra nationella bestämmelser. Sålunda är den nu föreslagna lagen inte beroende av de ovan nämnda regeringpropositioner som är under beredning.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslaget

1.1. Lag om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna

1 kap. Allmänna bestämmelser

1—2 §. *Tillämpningsområde. Förhållandet till andra lagar.*

I den föreslagna 1 § intas bestämmelser om lagens tillämpningsområde. Den föreslagna lagen skall gälla genomförandet av programmen för strukturfonderna, samt förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av finansieringen av strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen.

Medlen i strukturfonderna har under den löpande programperioden i huvudsak tagits in i statsbudgeten. Medlen kanaliseras till olika projekt via de nationella stödsystem som redan finns inom ministeriernas förvaltningsområden. Beslut om att bevilja nationella stöd och stöd ur strukturfonderna fattas samtidigt och på dem tillämpas samma bestämmelser om beviljande, tillsyn och återkrav. Författningar som gäller de nationella stödsystemen tillämpas utan uttryckliga bestämmelser på medlen i strukturfonderna och de har börjat tillämpas även på de

medel som används som en motsvarande nationell finansieringsandel till den del de används för statens egna projekt. Rättsläget kan inte betraktas som tillfredsställande i den form som beskrivits ovan. I artikel 280 i EG-fördraget, sådant det lyder konsoliderat genom Amsterdamfördraget, förutsätts det att gemenskapens ekonomiska intressen bevakas lika väl som medlemsstaternas egna nationella ekonomiska intressen. Därför föreslås det att den nu föreslagna lagen skall tillämpas på förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av såväl strukturfondsmedel som den nationella finansieringsandel som används som den motsvarande nationella finansieringsandelen.

FFU är ett horisontalt program för områden utanför målområde I och på detta tillämpas inte alls förfarandet i samarbetsgruppen. Ur programmet finansieras bl.a. förnyandet av flottan, vid vilket Finland binds av det riksomfattande flottprogrammet. Flottprogrammet kan inte genomföras på landskapsplanet. På grund av att finansieringsramarna för FFU inom målområde 1 är så obetydliga är det svårt att på förhand bedöma fördelningen mellan landskapen vilket leder till att det uppkommer ett behov av att justera ramarna mitt under finansieringsperioden. Därför är det ändamålsenligt att sam-

ma förfaranden gäller FFU i hela landet. Därför föreslås det att de bestämmelser om landskapets samarbetsgrupp och genomförandet av programmet för strukturfonden som föreslås nedan i 16—22 § inte skall tillämpas på FFU.

Mål 3-programmet är ett horisontalt strukturfondsprogram och om beredningen och förvaltningen av det ges bestämmelser i den allmänna förordningen och i rådets förordning om Europeiska socialfonden. Sålunda passar inte bestämmelserna om landskapets samarbetsdokument och inte heller vissa andra uppgifter för samarbetsgruppen som har samband med den regionala förvaltningen av strukturfondsprogrammen in i genomförandet av mål 3-programmet. Sådana bestämmelser är 21 § 1 mom. 1—2 punkten och 4—9 punkten, 22 § 1 mom. 2 punkten till den del i den ges bestämmelser om landskapets samarbetsdokument samt 23 §. Därför föreslås det att bestämmelserna i fråga inte skall tillämpas på mål 3-programmet.

Bland gemenskapsinitiativen tillämpas på förvaltningen av programmet LEADER, strukturpolitiklagen och statsrådets beslut om verkställande av gemenskapsinitiativprogrammet LEADER II (183/1997). Dessutom fogades med beaktande av Barents-programmet inom INTERREG II A en ny 3 a § till lagen om regional utveckling (232/1997) enligt vilken den regionala utvecklingsmyndigheten kan vara en sådan myndighet som beviljar delfinansieringen från Europeiska gemenskapens strukturfonder och som avses i åtgärdsprogram under gemenskapsinitiativet INTERREG. Närmare bestämmelser om beviljande, utbetalande och tillsyn över finansieringsandelen har givits i förordningen om genomförande av gemenskapsinitiativet INTERREG (233/1997). Om förvaltningen av andra gemenskapsinitiativ bestäms inte i den nationella lagstiftningen. Gemenskapsinitiativen är till många delar av annan typ än målprogrammen och de förfaranden som tillämpas i dem avviker också från varandra. Anvisningar från Europeiska gemenskapernas kommission om hur programmen skall göras upp och genomföras under den nya strukturfondsperioden fås först under slutet av året. Av dessa orsaker föreslås särskilda bestämmelser om genomförandet av gemenskapsinitiativprogrammen och om förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av finansieringen ur strukturfonderna och den motsvarande nationella finansieringsandelen.

I den gällande lagstiftningen har redan till vissa delar uttryckligen bestämts om strukturfondsmedlen och om den motsvarande nationella finansieringsandelen. Enligt 10 a § lagen om regional utveckling skall lagens bestämmelser tillämpas i tillämpliga delar även på bidrag som ur Europeiska gemenskapens strukturfonder beviljats av den regionala utvecklingsmyndigheten och det ministerium som svarar för regionutvecklingen. I 19 a § förordningen om regional utveckling finns en motsvarande bestämmelse.

I strukturpolitiklagen ges bestämmelser om åtgärder som finansieras av utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ-U. I lagen ges detaljerade bestämmelser om budgetering, beviljande, utbetalande och tillsyn över medlen i fråga. Lagen kommer att ersättas av lagen om finansiering av landsbygdsnärningar som gavs den 12 mars 1999 (RP 60/1998 rd). Lagen har inte trätt i kraft. Om lagens ikraftträdande föreskrivs särskilt genom förordning.

Om det nationella genomförandet av Fonden för fiskets utveckling (FFU) föreskrivs särskilt i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994) samt i vissa beslut av jord- och skogsbruksministeriet.

Dessutom bereds en reform av lagen om företagsstöd i vilket sammanhang avsikten är att uttryckligen beakta tillämpningen av lagen i fråga på strukturfondsmedlen och på den motsvarande nationella finansieringsandelen.

Den bestämmelse om revisionsmetoder och revisionsprinciper som föreslås i 31 § i denna lag skall dock alltid tillämpas primärt.

Den föreslagna 2 § gäller förhållandet mellan lagen och övriga nationella bestämmelser. För att lagen skall vara klar föreslås bestämmelser i olika paragrafer om tillämpningsområdet och förhållandet mellan lagen och andra bestämmelser. Enligt det föreslagna 2 § 4 mom. skall om det i någon annan lag finns bestämmelser som avviker från bestämmelserna i denna lag dessa bestämmelser iakttas i stället för denna lag. Bestämmelsen skulle uttryckligen visa på att den nu föreslagna lagen till sin natur är en allmän lag som är sekundär i förhållande till de speciallagar som iakttas inom förvaltningsområdena. Bestämmelsen innehåller alltså inte ett bemyndigande att genom förordning ge bestämmelser om frågor som hör

till tillämpningsområdet för den föreslagna lagen.

Huruvida lagen skall tillämpas på verkstäl- ligheten av de strukturfondsprogram som skall genomföras i landskapet Åland samt på förvaltningen, tillsynen och inspektionen av finansieringen ur strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen bestäms enligt självstyrelselagen för Åland (1144/1991). Rikets lag tillämpas även i landskapet om det i en lag ges bestämmelser om frågor som enligt självstyrelselagen hör till rikets lagstiftningsbehörighet. På motsvarande sätt skall lagen inte tillämpas i landskapet om lagstiftningsbehörigheten hör till landskapet i de grupper av ärenden som regleras i lagen. Enligt huvudregeln i 23 § självstyrelselagen sköter självstyrelsemyndigheterna också om förvaltningen i angelägenheter som har hänförts till landska- pets lagstiftningsbehörighet.

Inom de områden som strukturfondspro- grammen gäller hör lagstiftningsbehörigheten åtminstone till största delen till landska- pet. Till denna del skall lagen inte tillämpas i landskapet Åland. På eventuella strukturfondsprogram som hör till rikets lagstiftningsbehörighet skall lagen däremot tillämpas även i landskapet Åland. Om man vill ge landskapets självstyrelsemyndigheter i uppdrag att handha förvaltningsuppgifter som anknyter till sådana program skall om överföringen av uppgifterna till landskaps- myndigheterna bestämmas i en sådan över- enskommelseförordning som avses i 32 § självstyrelselagen.

3 §. *Förhållandet till gemenskapsrätten.*

Den föreslagna bestämmelsen har en in- formativ betydelse och dess syfte är att för den som tillämpar lagen klargöra att lagen tillämpas i sista hand i förhållande till ge- menskapsrätten.

4 §. *Definitioner.*

Det föreslås att i paragrafen tas in defini- tioner på de viktigaste begrepp som används i lagen. Genom definitionerna skall tillämp- ningen av lagen styras och med hjälp av dem kommer å andra sidan skrivstilen i la- gens övriga bestämmelser att bli enklare och klarare.

Med en strukturfond avses i lagen de tre fonder som nämns i artikel 159 i EG-fördra- get, sådant det lyder konsoliderat genom Amsterdamfördraget. Utöver dessa skall med strukturfond enligt denna lag avses FFU som från 1993 har jämförts med strukturfonder-

na och som reglerades som en strukturfond genom rådets förordning (EG) nr 1263/1993 vilken trädde i kraft den 29 juni 1999. Strukturfonderna är inte trots sitt namn fon- der utan huvudtitlar i Europeiska gemenska- pernas budget.

Med medel i strukturfonderna avses såda- na medel i de ovannämnda strukturfonderna som beviljas Finland av Europeiska gemen- skapernas kommission ur Europeiska gemen- skapernas budget.

I paragrafen ges definitioner på begreppen nationell finansieringsandel och nationell offentlig finansieringsandel vilka ofta upp- repas nedan i lagen.

I paragrafen skall också ges fullständiga benämningar på den allmänna förordningen, tillsynsförordningen och förordningen om landsbygdens utveckling vilka ofta återkom- mer nedan i lagen.

Begreppet program för strukturfonderna definieras i enlighet med definitionerna på de program som regleras i den allmänna för- ordningen. I punkten hänvisas till artikel 19 i den allmänna förordningen i vilken be- stäms om de samlade programdokument som skall göras upp för mål 1, 2 och 3. Eftersom det föreslås att lagen inte skall tillämpas på gemenskapsinitiativ hänvisas inte i punkten till artikel 21 i den allmänna förordningen i vilken ges bestämmelser om de programdo- kument som gäller dem. Det programkom- plement som avses i artikel 9 punkt m i den allmänna förordningen är ett mer detaljerat dokument än det programdokument som godkänns på nationell nivå och delges kom- missionen. Dessutom skall en precisering ges av vad som i den nu föreslagna lagen avses med regionala och horisontala struk- turfondsprogram samt det ministerium som använder strukturfondsmedel.

5 §. *Redovisning av medel i strukturfon- derna.*

Staten eller statliga myndigheter kan för förmedling eller förvaltning ges medel som kommer från utomstående. Dessa medel har ett bundet användningsändamål eller tillhör i övrigt rättsligt någon annan än staten. Att sådana medel upptas i statsbudgeten anses i Finland kräva en bestämmelse genom vilken användningen av medlen eller förvaltningen av dem åtminstone tekniskt fogas till statens budgetekonomi.

Europeiska gemenskapen beviljar medel ur strukturfonderna till medlemsstaterna för att användas för sådana strukturfondsprogram

som godkänts och i vilka medlens användningssyfte anges enligt verksamhetslinjer. Medlen anvisas medlemsstaterna men de skall användas för sådana projekt enligt programmet som kan genomföras av statliga myndigheter, instanser inom kommunalförvaltningen samt företag och andra instanser inom privatsektorn.

Medlen i strukturfonderna skall tas upp i statsbudgeten "om inte annat följer av någon annan lag, Europeiska gemenskapens rättsakter eller beslut som Europeiska gemenskapens organ har fattat på basis av dem". I den nationella lagstiftningen kan man stifta om att medlen skall redovisas även på annat sätt än i statsbudgeten. Så har man gjort t.ex. i strukturpolitiklagen enligt vilken de medel som beviljas ur EUFJG under de förutsättningar som nämns i lagens 31 § (905/1998) redovisas till gårdsbrukets utvecklingsfond som är en fond utanför budgeten. Sådana fonder innebär dock ett undantag från budgetens fullständighetsprincip och de har ansetts begränsa riksdagens budgetmakt. Enligt den gällande regeringsformen är det inte möjligt att genom vanlig lag grunda en fond som står utanför budgeten. Också enligt 87 § i den nya grundlagen (731/1999) förutsätter inrättande av en fond utanför statsbudgeten en lag som antas med en särskild kvalificerad majoritet.

Också vissa stödformer inom strukturfonderna är sådana att stödet kan betalas av Europeiska gemenskapernas kommission med stöd av gemenskapens rättsakter till en förmedlare som förvaltar stödet och kan vara någon annan än en statlig myndighet. En sådan stödform är det globala stöd som avses i artikel 27 i den allmänna förordningen (eng. global grant). Stödet kan betalas av kommissionen också direkt till den som genomför projektet som i fråga om de innovativa handlingar som avses i artikel 22 i den allmänna förordningen och projekt för tekniskt bistånd som avses i artikel 23.

I paragrafens 2 mom. föreslås en bestämmelse om de anslag som behövs för utbetalning av utgifter som finansieras med inkomster som fås från strukturfonderna.

Enligt artikel 32 i den allmänna förordningen kan en betalning som kommissionen erlägger till en medlemsstat erläggas som en förskotts betalning, löpande betalning eller slutbetalning. De löpande betalningarna och slutbetalningarna har samband med faktiskt utförda betalningar och dessa bör motsvara

betalningar som de slutliga förmånstagarna erlägger. Till stöd för detta skall kvitterade fakturor eller redovisningsdokument med likvärdigt bevisvärde företes. Den förskotts betalning som avses i artikeln är till sin storlek 7 % av fondernas finansieringsstöd till det ifrågakvarande programmet. Kommissionen erlägger alltså största delen av stödet ur strukturfonderna mot betalningar som myndigheterna de facto erlagt till de slutliga mottagarna. Förfarandet innebär i praktiken att det bör vara möjligt att ur statsmedel erlägga fondernas finansieringsandel till de slutliga mottagarna innan kommissionen har erlagt det motsvarande beloppet till den utbetalande myndigheten för fonden i fråga. Kommissionen tillämpade samma princip redan på basis av artikel 21 i samordningsförordningen under perioden 1995—1999.

Den arbetsgrupp som justitieministeriet tillsatte den 17 december 1997 konstaterar i det betänkande som avgavs den 11 maj 1999 (Justitieministeriets lagberedningsavdelning, publikation 3/1999) att upptagande i statsbudgeten av de medel som kommer från EG:s strukturfonder bestäms i enlighet med bestämmelserna i regeringsformen. De medel som direkt tillhör landskapet Åland är inte inkomst för staten och de kan därför inte upptas i statsbudgeten utan de kanaliseras direkt till landskapet. Enligt arbetsgruppens förslag borde klara bestämmelser om detta tas in i anvisningarna för uppgörande av statsbudgeten.

I självstyrelselagen för Åland (1144/1991) bestäms bl.a. om fördelningen av behörighet mellan riket och landskapet. På basis av den utredning som ovannämnda arbetsgrupp som tillsattes av justitieministeriet den 17 december gjort skall de medel i strukturfonderna som kanaliseras till landskapet Åland sålunda inte upptas i statsbudgeten.

2 kap. Förvaltningsmyndigheterna, deras uppgifter och behörighet

6 §. Förvaltningsmyndigheten.

I gemenskapsrätten och i de samlade programdokument som baserar sig på den ställs på medlemsstaten ett flertal krav och ges ett flertal uppgifter som har samband med användningen av strukturfonderna. Hur medlemsstaten ordnar uppfyllandet av kraven och skötseln av uppgifterna är långt en fråga som staten avgör internt.

Enligt Europeiska gemenskapernas dom-

stol ansvarar medlemsstaten som en helhet (eng. "Member State as such") för att gemenskapsrätten iakttas. Ett krav som gäller ansvaret riktas till medlemsstatens regering. Regeringen ansvarar oberoende av vilken nationell myndighet som de facto är ansvarig för brott mot gemenskapsrätten (jfr. exempelvis fallen 77/69, 8/70, 227—230/85 och 1/86).

Gemenskapen förutsätter dock att varje strukturfondsprogram har en myndighet som i medlemsstaten svarar för att förvaltningen och genomförandet av programmet är effektivt och korrekt. Enligt artikel 9 i den allmänna förordningen utser medlemsstaten för denna uppgift en förvaltningsmyndighet. Enligt artikeln är förvaltningsmyndigheten varje myndighet eller nationellt, regionalt eller lokalt offentligt eller privat organ som har utsetts av medlemsstaten då denna själv fullgör denna uppgift, för att förvalta en stödform i enlighet med den allmänna förordningen. I det fall då medlemsstaten utser en annan förvaltningsmyndighet än sig själv skall den fastställa alla regler för sina kontakter med denna myndighet och alla regler för den senares kontakter med kommissionen.

Förvaltningsmyndigheten kan vara samma organ som fungerar som utbetalande myndighet för stödformen i fråga om medlemsstaten i fråga har utsett den till uppdraget i enlighet med artikel 31.1. Om de utbetalande myndigheterna bestäms särskilt nedan i 10 §.

Med beaktande av de uppgifter som ålagts förvaltningsmyndigheten och dess ansvar är det motiverat att ett ministerium utses till förvaltningsmyndighet för målprogrammen. Ministeriet representerar som en del av statsrådet medlemsstatens regering i de uppgifter som hör till dess förvaltningsområde.

Det finanspolitiska ministerutskottet behandlade frågan om förvaltningsmyndigheter och utbetalande myndigheter i målprogrammen. Vid sammanträdet den 2 juli 1999 förordade utskottet att det inte är nödvändigt att starta en arbetsfördelning mellan de olika ministerierna vad gäller förvaltningen av strukturfonderna. Sålunda skall inrikesministeriet under programperioden 2000—2006 verka som utbetalande myndighet i fråga om ERUF och som förvaltningsmyndighet för målprogrammen 1 och 2, arbetsministeriet verkar som utbetalande myndighet i fråga om ESF och som förvaltningsmyndighet för

målprogram 3 samt jord- och skogsbruksministeriet som utbetalande myndighet i fråga om EUGFJ. Inrikesministeriet skall koordinera den nationella beredningen av strukturfondsprogrammen enligt den nuvarande praxisen.

I paragrafen anges de ministerier som verkar som förvaltningsmyndigheter. I rådets förordning (EG) nr 1263/1999 om Fonden för fiskets utveckling konstateras att andra åtgärder än de som genomförs med finansieringsandelar från FFU och hör till målgrupp 1 måste tas in i det samlade programdokumentet för varje stat i fråga. Som förvaltningsmyndighet skall inrikesministeriet som ansvarar för fiskerinäringen verka. Definitionerna motsvarar de nugällande.

Eftersom det i propositionen föreslås att särskilda bestämmelser skall ges om gemenskapsinitiativen föreslås inte heller någon bestämmelse om förvaltningsmyndigheten för gemenskapsinitiativprogrammen på denna punkt.

Bestämmelsen i artikel 9 i den allmänna förordningen om utnämning av en förvaltningsmyndighet är inget hinder för Finland att utse landskapsstyrelsen för Åland till förvaltningsmyndighet för det/de strukturfondsprogram som genomförs i landskapet Åland. Eftersom utnämningen av förvaltningsmyndighet är en fråga som avgörs på nationell nivå och eftersom det i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) ges bestämmelser om förhållandet mellan riket och landskapet Åland skall möjligheterna att utnämna en myndighet bedömas på basis av självstyrelselagen. Om utnämningen förutsätter att ansvarsfördelningen mellan riket och landskapet ändras eller preciseras skall det ske antingen så att självstyrelselagen ändras eller genom en överenskommelseförordning enligt 32 §. För det fall att medlemsstaten utser någon annan än staten själv till förvaltningsmyndighet skall den enligt artikel 9 i den allmänna förordningen med denna myndighet fastställa alla detaljerade bestämmelser om förhållandet mellan staten och förvaltningsmyndigheten samt om kontakterna mellan förvaltningsmyndigheten och kommissionen. Detta förutsätter att de bestämmelser som behövs görs upp och att dessa delges kommissionen.

7 §. *Förvaltningsmyndighetens uppgifter.*

Förvaltningsmyndighetens uppgifter anges i artikel 34 i den allmänna förordningen på följande sätt:

1) Ansvar för att förvaltningen och genomförandet sker på ett effektivt sätt: Förvaltningsmyndigheten ansvarar för att förvaltningen och genomförandet sker effektivt och på ett korrekt sätt och i synnerhet för följande uppgifter:

a) upprättande av ett system för att samla in tillförlitliga finansiella och statistiska uppgifter om genomförandet för de tillsynsindikatorer som avses i artikel 36 och den utvärdering som avses i artikel 42 och 43 samt för överföringen av dessa uppgifter enligt de närmare regler som avtalas mellan medlemsstaterna och kommissionen, i möjligaste mån genom användning av datorsystem som gör det möjligt att utbyta uppgifter med kommissionen enligt artikel 18.3 punkt e;

b) anpassning enligt punkt 3 och genomförande av programkomplementet enligt artikel 18.3, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35;

c) upprättande och efter övervakningskommitténs godkännande, inlämnande till kommissionen av den årliga rapporten om genomförandet;

d) anordnande i samarbete med kommissionen och medlemsstaten av den utvärdering efter halva tiden som avses i artikel 42;

e) säkerställande av att de organ som deltar i förvaltningen och genomförandet av verksamheten använder antingen ett separat redovisningssystem eller en lämplig redovisningskod för alla transaktioner som har samband med stödet;

f) säkerställande av att de insatser eller projekt som finansieras enligt stödformen genomförs på ett korrekt sätt, särskilt genom att det genomförs interna kontrollåtgärder enligt principerna för en sund ekonomisk förvaltning, samt reaktionen på de påpekanden och begäran om rättelseåtgärder som antagits enligt artikel 38.4 första stycket, eller rekommendationerna om anpassning enligt punkt 2 i denna artikel enligt bestämmelserna i dessa artiklar;

g) överensstämmelse med gemenskapspolitiken enligt artikel 12, inom ramen för tillämpningen av gemenskapens bestämmelser om offentlig upphandling skall det i de tillkännagivanden som offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning tydligt anges till vilka projekt bidrag från fonderna har sökts eller beviljats;

h) kraven beträffande information och offentlighet enligt artikel 46 skall uppfyllas.

Utän att det påverkar tillämpningen av denna förordning skall förvaltningsmyndigheten vid fullgörandet av sina uppgifter handla helt i överensstämmelse med de institutionella, rättsliga och finansiella systemen i den berörda medlemsstaten.

2) Inspektion av resultaten tillsammans med kommissionen. Kommissionen och förvaltningsmyndigheten skall varje år, vid överlämnandet av den årliga rapport om genomförandet som avses i artikel 37, granska de viktigaste resultaten från föregående år, i enlighet med de bestämmelser som skall fastställas genom överenskommelse med den medlemsstat och förvaltningsmyndighet som berörs.

Efter inspektionen får kommissionen lämna synpunkter till medlemsstaten och förvaltningsmyndigheten. Medlemsstaten skall informera kommissionen om hur dessa synpunkter har följts upp. Om kommissionen har skäl att anse att de vidtagna åtgärderna är otillräckliga kan den rikta rekommendationer till medlemsstaten eller förvaltningsmyndigheten om anpassningar för att effektivisera arrangemangen för tillsynen över eller förvaltningen av stödet, samt en motivering till rekommendationerna. När förvaltningsmyndigheten får rekommendationer skall den sedan lägga fram vilka åtgärder som vidtagits för att förbättra arrangemangen för tillsynen eller förvaltningen eller förklara varför inga åtgärder vidtagits.

3) Inspektion av programkomplementet. Förvaltningsmyndigheten skall på begäran av övervakningskommittén eller på eget initiativ anpassa programkomplementet utan att ändra vare sig det totala bidragsbeloppet från fonderna som beviljats för det berörda prioriterade området eller de särskilda målen för denna. Efter övervakningskommitténs godkännande skall förvaltningsmyndigheten inom en månad underrätta kommissionen om anpassningen.

Utöver de ovan angivna uppgifterna som baserar sig på den allmänna förordningen har förvaltningsmyndigheten också vissa uppgifter som anknyter till det nationella genomförandet av strukturfondsprogrammen. För att klarhet skall uppnås föreslås att bestämmelser om dessa uppgifter tas in i egna paragrafer.

8 §. *Förvaltningsmyndighetens anvisningar och föreskrifter.*

Förvaltningsmyndigheten har i artikel 34 i den allmänna förordningen påförts uppgifter

som har samband med att förvaltningen och genomförandet är effektiva och med inspektionen av resultaten tillsammans med kommissionen samt uppgiften att granska programkomplementet. Förvaltningsmyndigheten skall bl.a. inrätta ett system som behövs för insamlande av tillförlitliga finansierings- och statistikuppgifter som gäller genomförandet, säkerställa att de organ som deltar i förvaltningen och genomförandet av stödverksamheten använder antingen ett separat bokföringssystem eller en tillräcklig standardiserad bokföring om alla penningtransaktioner som har samband med stödverksamheten, säkerställa att de åtgärder som finansieras via strukturprogrammet är oklanderliga i synnerhet genom att utföra interna inspektioner samt att säkerställa att bestämmelserna om gemenskapens övriga policy såsom t.ex. offentlig upphandling iakttas. Enligt artikel 34 i den allmänna förordningen handlar förvaltningsmyndigheten när den sköter sina uppgifter helt i enlighet med de institutionella, rättsliga och finansiella systemen i medlemsstaten i fråga, utan att detta skulle begränsa tillämpningen av bestämmelserna i den allmänna förordningen.

För att på ett ändamålsenligt sätt kunna sköta de uppgifter som anges i artikel 34 i den allmänna förordningen skall förvaltningsmyndigheten ha en möjlighet att ge de utbetalande myndigheterna för strukturfonderna och de övriga ministerier som använder strukturfondsmedel anvisningar och allmänna föreskrifter som gäller förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av strukturfondsprogrammet för att kunna säkerställa att förfaringsätten är ändamålsenliga. Utgångspunkten är att det för styrningen av andra ministerier i första hand skall ges anvisningar medan föreskrifter skall ges först när detta är absolut nödvändigt. Dessutom föreslås i 3 mom. att förvaltningsmyndigheten och vederbörande ministerium skall förhandla med varandra innan de nämnda föreskrifterna ges. Bestämmelsen är ägnad att understryka samarbetet mellan myndigheterna vid genomförandet av programmet. Om man uppnår enighet i saken skall förvaltningsmyndigheten ge föreskriften i fråga. Om man inte uppnår enighet i saken skall ärendet avgöras i statsrådet. Det vederbörande ministerium som använder strukturfondsmedel skall se till att anvisningar och föreskrifter ges till aktörerna inom det egna förvaltningsområdet och inrikesministeriet skall

se till att dessa ges till landskapsförbunden. Om de anvisningar och föreskrifter som avses här och som ges till landskapsförbunden skall bestämmas i 14 § 2 mom.

I paragrafens 2 mom. avses med andra instanser än de myndigheter som deltar i genomförandet av strukturfondsprogrammet t.ex. landskapets arbetsgrupp som föreslås bli reglerade i 17 § nedan samt arbetsmarknads- och andra organisationer och andra instanser som hör till den privata sektorn inklusive de som genomför projekten. Till dessa skall förvaltningsmyndigheten kunna lämna enbart anvisningar om förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av strukturfondsprogrammen om fullgörandet av de skyldigheter för förvaltningsmyndigheten som anges i artikel 34 i den allmänna förordningen förutsätter detta.

Den arbetsgrupp som justitieministeriet tillsatte den 27 augusti 1997 för att utreda behovet av sådana ändringar i annan lagstiftning som projektet Grundlag 2000 förutsatte samt den nya grundlagens ikraftträdelse- och övergångs-arrangemang har i sitt betänkande behandlat även bl.a. utfärdandet av administrativa föreskrifter (Justitieministeriets publikation 1/1999). Enligt detta kan ministerierna även efter att den nya grundlagen trätt i kraft också utan uttryckligt bemyndigande i lag utfärda administrativa föreskrifter inom sitt eget ansvarsområde (se 68 § 1 mom. i den nya grundlagen). Med stöd av den allmänna behörighet som har samband med varje ministeriums uppgifter kan dock utfärdas endast interna föreskrifter inom förvaltningen som är förpliktande för de statliga myndigheterna. I vissa fall kan visserligen administrativa föreskrifter som är förpliktande för myndigheterna i fråga om tekniska eller i övrigt till sin sakliga betydelse obetydliga detaljer ha sidverkningar som sträcker sig även utanför förvaltningen.

Arbetsgruppen har konstaterat att gränsdragningen mellan en materiell rättslig bestämmelse som förutsätter ett uttryckligt bemyndigande och en administrativ föreskrift som faller inom statsrådets allmänna behörighet i praktiken vara svår. Arbetsgruppen har ansett att man av denna anledning bör förhålla sig återhållsamt i synnerhet till att föreskrifter som har sidverkningar som sträcker sig utanför förvaltningen utfärdas enbart med stöd av statsrådets allmänna behörighet.

Eftersom avsikten är att en förvaltnings-

myndighet skall kunna utfärda sådana administrativa föreskrifter som avses i den nu föreslagna paragrafen även för ett annat ministerium förutsätter detta sålunda ett uttryckligt bemyndigande i lag. Eftersom det alltså inte är fråga om föreskrifter som utfärdas med stöd av den allmänna behörigheten skall de efter att den nya grundlagen trätt i kraft ges i ett ministeriebeslut.

I praktiken utfärdas administrativa föreskrifter inte alltid i form av en författning eftersom förvaltningen också kan styras t.ex. genom cirkulär, allmänna anvisningar och olika handböcker. I motiveringarna har det ovan konstaterats att utgångspunkten även i de fall som avses här är att vid styrningen av andra ministerier skall man i första hand använda anvisningar och ty sig till föreskrifter först när detta är absolut nödvändigt.

9 §. *Vissa verkställighetsarrangemang.*

Genom den föreslagna bestämmelsen skall förvaltningsmyndigheten förses med den behörighet som krävs för det internationella samarbetet. Behörigheten skall vara begränsad. Den gäller för det första inte frågor som hör till området för lagstiftningen eller som i övrigt kräver samtycke av riksdagen. Behörigheten begränsas även av att den till sitt innehåll karaktäriseras så att den täcker överenskommelser endast om sådana arrangemang som är nödvändiga för skötseln av uppgiften att förvalta strukturfondsprogrammet och som dessutom kan anses sedvanliga vad gäller skötseln av en sådan uppgift. I bestämmelsen skall också de instanser individualiseras med vilka överenskommelse kan nås om arrangemangen. Som sådana instanser uppräknas i bestämmelsen Europeiska gemenskapernas kommission, de myndigheter som sköter uppgifter rörande strukturfonder i de övriga medlemsstaterna inom Europeiska unionen samt de övriga instanser i medlemsstaterna som sköter uppgifter rörande strukturfonder. På detta sätt avgränsad kommer den föreslagna bestämmelsen även att motsvara de krav som riksdagens grundlagsutskott har ställt i sin praxis på ett sådant bemyndigande att ingå s.k. myndighetssavtal som regleras i lag (se t.ex. GrUU 15/1994 rd).

Efter att Europeiska gemenskapernas kommission genom sitt beslut har godkänt programmet för strukturfonden kan det för att genomförandet av programmet skall kunna påbörjas ännu vara nödvändigt att avtala om nödvändiga arrangemang av teknisk natur

eller sådana som i övrigt skall anses sedvanliga och som gäller skötseln av uppgiften att förvalta strukturfondsprogrammet. En sådan situation kan föreligga t.ex. när ett strukturfondsprogram genomförs gemensamt av flera medlemsstater och det är nödvändigt att om dessa arrangemang som till sin natur är genomförande avtala med kommissionen, de myndigheter som sköter uppgifter rörande strukturfonderna i de övriga medlemsstater som deltar i programmet eller med någon annan instans som sköter sådana uppgifter i dessa stater. Sådana arrangemang som avses i paragrafen kan behövas även när avsikten är att tekniskt samordna genomförandet av programmet med strukturfondsprogrammet i en annan medlemsstat.

I paragrafens andra moment skall ges bestämmelser om förvaltningsmyndighetens rätt att överenskomma om sådana arrangemang för genomförandet som absolut krävs för en teknisk sammanjämkning av strukturfondsprogrammet eller någon annan åtgärd och ett program som finansieras av gemenskapen och genomförs utanför Europeiska unionen. Överenskommelsen är i enlighet med 1 mom. avgränsad till enbart sådana ärenden som inte hör till området för lagstiftningen eller i övrigt kräver samtycke av riksdagen.

När de arrangemang som avses i denna paragraf gäller utbetalande myndigheter och/eller andra ministerier som använder strukturfondsmedel skall förvaltningsmyndigheten avtala om dem i samförstånd med vederbörande ministerier.

3 kap. De utbetalande myndigheterna, deras uppgifter och behörighet

10 §. *Den utbetalande myndigheten.*

Enligt den allmänna förordningen utser medlemsstaten för varje strukturfond en myndighet till vilken kommissionen erlägger betalningsraterna ur den ifrågavarande strukturfondens medel för att fördelas vidare. Denna myndighet kallas den utbetalande myndigheten. Enligt artikel 9 punkt o i den allmänna förordningen är den utbetalande myndigheten en eller flera nationella, regionala eller lokala myndigheter eller organ som har utsetts av medlemsstaterna för att utarbeta och inlämna utbetalningsansökningar och erhålla betalningar från kommissionen. Medlemsstaten skall fastställa alla regler för sina kontakter med utbetalningsmyn-

digheten och alla regler för den senares kontakter med kommissionen. Den utbetalande myndigheten kan vara samma myndighet eller organ som verkar som förvaltningsmyndighet för stödverksamheten i fråga om medlemsstaten ger myndigheten denna uppgift.

Under perioden 1995—1999 anmälde Finland till gemenskapen som myndigheter i fråga de ministerier under vars huvudtitlar medlen i strukturfonderna i fråga upptogs i statsbudgeten. Med beaktande av att den finansiering som ur strukturfonderna beviljas Finland i huvudsak skall upptas i statsbudgeten även under perioden 2000—2006 är det motiverat att samma praxis fortsätter.

Behandlingen i det finanspolitiska ministerutskottet den 2 juli 1999 vilken nämndes ovan i motiveringarna till 6 § gällde också frågan om utbetalande myndighet för målprogrammen. Utskottet förordade att det inte är nödvändigt att starta en arbetsfördelning mellan de olika ministerierna vad gäller förvaltningen av strukturfonderna. Sålunda skall under perioden 2000—2006 inrikesministeriet verka som utbetalande myndighet för ERUF, arbetsministeriet som utbetalande myndighet för ESF och jord- och skogsbruksministeriet som utbetalande myndighet för EUGFJ samt FFU.

I paragrafen skall de ministerier anges som på ovan redogjort sätt ansvarar för strukturfonderna. Definitionen motsvarar nuläget.

Bestämmelsen i artikel 9 i den allmänna förordningen om utnämnannde av utbetalande myndighet utesluter inte att Finland utser Ålands landskapsstyrelse till utbetalande myndighet för den strukturfond/de strukturfonder som deltar i finansieringen av det/de strukturfondsprogram som genomförs i landskapet Åland. Eftersom utnämnannde av såväl förvaltningsmyndigheten som den utbetalande myndigheten är en fråga som skall avgöras på det nationella planet och eftersom förhållandena mellan riket och landskapet Åland regleras i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) skall möjligheten att utnämna bedömas på basis av självstyrelselagen. Om utnämnanndet kräver att ansvarsfördelningen mellan riket och landskapet ändras eller preciseras skall detta genomföras antingen genom en ändring av självstyrelselagen eller genom en sådan överenskommelseförordning som avses i 32 § självstyrelselagen. Enligt den allmänna förordningen skall medlemsstaten fastställa alla regler som gäl-

ler kontakterna mellan staten och betalningsmyndigheten samt mellan betalningsmyndigheten och kommissionen. Detta förutsätter att de bestämmelser som behövs görs upp och att kommissionen delges dessa.

11 §. *Den utbetalande myndighetens uppgifter.*

Den utbetalande myndighetens uppgifter under den kommande strukturfondsperioden framgår av artikel 32 i den allmänna förordningen. De kan grupperas på följande sätt:

1) Mottagande av medel ur strukturfonderna. Kommissionen erlägger den andel som betalas ur fonderna till den utbetalande myndigheten i enlighet med det budgetåtagande som gäller ärendet.

2) Vidareförmedling av medel ur strukturfonderna. Den utbetalande myndigheten ser till att de slutliga förmånstagarna erhåller den andel som erläggs ur fonderna så fort som möjligt och i dess helhet utan avdrag, innehållande eller ytterligare särskilda avgifter.

3) Uppgörande av ansökan om betalning och översändande av denna till kommissionen

a) Uppgifter som gäller förskott. I samband med det första åtagandet skall kommissionen göra en förskottsbetalning till den utbetalande myndigheten. Förskottet får inte överstiga 7 % av fondernas bidrag till den berörda stödformen. Betalningen kan delas upp om nödvändigt över högst två budgetår beroende på om det finns medel i budgeten. Under den tid stödet varar skall den utbetalande myndigheten använda utbetalningen som förskott för att betala gemenskapens bidrag till de utgifter som hänger samman med stödet. Den utbetalande myndigheten skall till kommissionen återbetala hela eller delar av förskottsbetalningen beroende på hur genomförandet av stödet fortskrider, om ingen ansökan om betalning kommit in till kommissionen inom 18 månader efter beslutet om bidrag från fonderna. Om eventuella räntor på förskottet tjänats in skall dessa användas av den utbetalande myndigheten till den berörda stödformen.

b) Uppgifter som har samband med de löpande betalningarna. Kommissionen skall göra de löpande betalningarna för att ersätta de utgifter som faktiskt har betalats från fonderna och som har intygats av den utbetalande myndigheten. Sådana betalningar skall göras för varje stödform och beräknas på grundval av åtgärder i enlighet med finans-

ieringsplanen i program-komplementet, varvid följande villkor skall vara uppfyllda:

— programkomplementet har förelagts kommissionen;

— den senaste årliga genomföranderapporten har överlämnats till kommissionen;

— den utvärdering efter halva tiden som avses i artikel 42 har överlämnats till kommissionen;

— förvaltningsmyndighetens och övervakningskommitténs beslut stämmer överens med det totala bidrag som beviljats från fonderna till de berörda prioriterade insatsområdena;

— åtgärder har inom angiven tidsfrist vidtagits till följd av de rekommendationer som avses i artikel 34.2, eller medlemsstaten har meddelat skälet till att inga åtgärder har vidtagits om rekommendationerna syftar till att rätta till allvarliga brister i tillsyns- eller förvaltningssystemet som äventyrar den sunda ekonomiska förvaltningen av stödformen; åtgärder har vidtagits beträffande de ansökningar om rättelseåtgärder som avses i artikel 38.4, om ansökan berör den eller de åtgärder som avses;

— något beslut om innehållande av betalningar enligt artikel 39.2 första punkten har inte fattats och inte heller något beslut från kommissionen att inleda ett sådant förfarande enligt artikel 169 i fördraget som gäller underlåtenhet att fullgöra en medlemskapskyldighet.

Kommissionen skall omedelbart informera medlemsstaten och den utbetalande myndigheten om något av villkoren inte uppfylls och ansökan om utbetalning därför inte är godtagbar och medlemsstaten och den utbetalande myndigheten skall vidta nödvändiga åtgärder för att råda bot på situationen.

Medlemsstaterna skall i möjligaste mån säkerställa att ansökningar om löpande betalningar överlämnas till kommissionen i samlad form tre gånger om året och att den sista ansökan lämnas in senast den 31 oktober.

c) Uppgifter i samband med slutbetalningen. Den utbetalande myndigheten skall inom sex månader efter den sista dagen för utbetalning som fastställs i beslutet om bidrag från fonderna till kommissionen överlämna en styrkt deklARATION över de utgifter som faktiskt har betalats. En förutsättning för slutbetalning är dessutom att den slutliga rapporten om genomförandet har överlämnats till och godkänts av kommissionen och att medlemsstaten till kommissionen har

skickat in den deklARATION som avses i artikel 38.1 punkt f i den allmänna förordningen som upprättats av en person eller en avdelning som är fristående från den utsedda förvaltningsmyndigheten.

Medlemsstaterna utser de myndigheter som kan lämna deklARATIONER och meddelande som gäller löpande betalningar och slutbetalningar.

4) Ansökan om rättelse av en slutbetalning. Den slutliga betalningen kan inte längre rättas på en medlemsstats begäran om inte den utbetalande myndigheten har lämnat in en ansökan till kommissionen inom nio månader efter det att slutbetalningen gjorts.

5) Prognoser om ansökningar om utbetalning. Senast den 30 april varje år skall medlemsstaterna till kommissionen överlämna en uppdatering av sina prognoser om ansökningar om utbetalning under innevarande och påföljande budgetår.

Utöver de ovan angivna uppgifterna som baserar sig på den allmänna förordningen har den utbetalande myndigheten också vissa nationella uppgifter som anknyter till förvaltningen av medlen i strukturfonden. Dessa uppgifter har samband med fördelningen av de medel inom strukturfonden som budgeterats i dess huvudtitel till de myndigheter som deltar i finansieringen av strukturfondsprogrammen med sin egen nationella finansieringsandel. För att klarhet skall uppnås föreslås att bestämmelser om dessa uppgifter tas in i egna paragrafer.

12 §. *Anvisande av medel i strukturfonderna för användning hos andra myndigheter.*

Den föreslagna paragrafen anknyter till den nationella förvaltningen av medlen i strukturfonderna. De medel som inte i statsbudgeten fördelas och budgeteras på olika förvaltningsområden budgeteras som ett odelat anslag och antecknas i den detaljerade indelningen som odelat. I paragrafen ges bestämmelser om den utbetalande myndighetens uppgift att anvisa strukturfondsmedel som budgeterats som odelade anslag till de ministerier som deltar i genomförandet av Europeiska unionens regional- och strukturpolitik med de anslag som budgeterats som en motsvarande statlig finansieringsandel i huvudtiteln för det egna förvaltningsområdet. Inrikesministeriet fördelar till landskapsförbunden de strukturfondsmedel som är avsedda att användas av landskapsförbunden och att vidarefördelas av dessa. Den statliga

finansieringsandel som riktas till landskapsförbunden har budgeterats i huvudtiteln för inrikesministeriet. De utbetalande myndigheterna skall vid årets början anvisa de övriga ministerier som använder strukturfondsmedel deras strukturfondsmedel för hela året. På det sättet kan man trygga det att den statliga finansieringsandelen som inom respektive förvaltningsområde har budgeterats för året i fråga är i balans med de strukturfondsmedel som den erhållit.

Genom förordning kan ges närmare bestämmelser om fördelningen av strukturfondsmedlen och den statliga finansieringsandelen och om de frister som anknyter till fördelningen.

Syftet med paragrafens 2 mom. är att klargöra de kanaler som kan användas för att leda strukturfondsmedlen till sådana projekt vars nationella offentliga finansieringsandel helt eller delvis kommer från något annat håll än anslag som upptagits i statsbudgeten. Den myndighet som i princip kan bevilja stöd för syften av denna typ skall bevilja en strukturfondsandel för ett sådant projekt. De strukturfondsmedel som riktas till landskapsförbunden skall den utbetalande myndigheten alltså anvisa inrikesministeriet som skall fördela medlen vidare till landskapsförbunden. De finansieringsbehov som avses här skall uppges i landskapets samarbetsdokument. Genom förordning skall ges närmare bestämmelser om innehållet i samarbetsdokumentet.

Enligt artikel 9 punkt i den allmänna förordningen om strukturfonder avses med globalt (global grant) stöd den del av en stödform vars genomförande och förvaltning kan anförtros ett eller flera förmedlande godkända organ i enlighet med artikel 27.1, inbegripet lokala myndigheter, organ för regional utveckling eller icke-statliga organisationer, företrädesvis till förmån för lokal utveckling. Beslutet att använda ett globalt stöd skall fattas av medlemsstaten i samförstånd med kommissionen eller, i samförstånd med medlemsstaten, av förvaltningsmyndigheten.

Enligt artikel 4.2. i förordningen om Europeiska socialfonden skall i programplaneringen för socialfondens stödåtgärder beskrivas att en skälig andel av socialfondens anslag för stödåtgärden inom ramen för mål 1 och mål 3 i enlighet med artikel 27 i den allmänna förordningen skall delas ut i form av små bidrag, med särskilda bestämmelser om icke-statliga organisationers och lokala

partnerskaps tillgång härtill. Till det stöd som beviljas dessa organisationer anknyter vid behov särskilda villkor. Medlemsstaterna kan välja att genomföra denna punkt i enlighet med de finansieringsbestämmelser som fastställs i artikel 29.6 i den allmänna förordningen. Kommissionen har dessutom krävt att verksamheten skall ske via lokala eller regionala förmedlande organ.

Artikel 27.1 förutsätter att de förmedlande organen i fråga skall lämna garantier för sin solvens och för att de har erkänd kompetens och erfarenhet när det gäller administrativ och finansiell förvaltning. De skall normalt ha sitt säte eller vara företrädare i den eller de berörda regionerna men får i begränsade och motiverade fall ha sitt säte utanför dessa. De skall ha flera års erfarenhet på det aktuella området, verka i allmänhetens intresse och skall på ett adekvat sätt engagera de ekonomiska och sociala intressenter som är direkt berörda av att de planerade åtgärderna genomförs.

Enligt artikelns 2 punkt skall om ett globalt stöd skall tas in anspråk detta fastställas som en särskild genomförandebestämmelse i beslutet om stöd från fonderna. De närmare föreskrifterna för användningen av globalt stöd skall fastställas i en överenskommelse mellan medlemsstaten eller förvaltningsmyndigheten och det berörda förmedlande organet. Enligt artikelns 3 punkt skall i bestämmelserna särskilt följande omständigheter preciseras: de åtgärder som skall genomföras, kriterierna för val av stödmottagare, villkoren och nivåerna för bidrag från fonderna, inklusive utnyttjandet av eventuellt upplupna räntor, de arrangemang som gäller säkerställande av uppföljning, utvärdering och finansiell kontroll av det globala stödet, samt i mån av möjlighet användning av en bankgaranti, varvid kommissionen skall underrättas om saken.

I Finlands förslag till programdokument för mål 3-programmet konstateras att av staten fristående organ används som förmedlande organ i enlighet med artikel 4.2. i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1784/1999 om Europeiska socialfonden. Användningen av globalt stöd är en del av programdokumentet som godkänns av kommissionen. Enligt förslaget skall om användningen av organen avtalas närmare i programkomplementet och i övervakningskommittén skall beslutas om valet av organ och om de principer som styr verksamheten. Om

programdokumentets komplement beslutar övervakningskommittén och komplementet delges endast kommissionen.

Aven i andra strukturfondsprogram än i mål 3-programmet är det möjligt att ge en del av stödet ur strukturfonderna som ett globalt stöd för att förvaltas av något förmedlande organ.

Hur strukturfondsmedel skall delas ut till de förmedlande organen, eventuella anvisningar och föreskrifter utfärdas eller villkor ställas samt bl.a. tillsyns- och inspektionssverksamheten skall anges på det sätt som framgår av andra bestämmelser i lagen.

Eftersom förvaltningsmyndigheten svarar för att förvaltningen och genomförandet av programmet i dess helhet är effektivt och oklanderligt är det nödvändigt att den utbetalande myndigheten utan dröjsmål ger förvaltningsmyndigheten uppgifter om de ovan avsedda besluten om anvisningen av medlen.

Enligt det föreslagna 5 mom. kan de ministerier som använder strukturfondsmedel för att säkerställa en flexibel medelsanvändning lämna en del av strukturfondsmedlen och den motsvarande statliga finansieringsandelen i den s.k. programreserven. Detta innebär i praktiken det att betalningsmyndigheten skall anvisa de ministerier som använder strukturfondsmedel de medel som är avsedda att användas inom deras förvaltningsområden genast i början av året. Ministerierna skall fördela största delen av strukturfondsmedlen och av den motsvarande statliga finansieringsandelen till regionerna genast i början av året. Besluten om utdelning ur programreserven skall göras senare. Om programreserven ges närmare bestämmelser genom förordning.

13 §. Villkor, anvisningar och föreskrifter som gäller medel i strukturfonderna och utfärdas av den utbetalande myndigheten.

Europeiska gemenskapernas kommission betalar medlen i strukturfonden till en utbetalande myndighet som medlemsstaten utser. Medlen budgeteras i statsbudgeten i huvudtiteln för det förvaltningsområde som det ministerium som verkar som utbetalande myndighet svarar för. Ministeriet ser till att de anslag som budgeterats i dess huvudtitel används på ett ändamålsenligt sätt. Om det konstateras att medlemsstaten inte har fullgjort de skyldigheter som ställs på den i Europeiska gemenskapens rättsakter om strukturfondsmedel eller att den har handlat direkt i strid med dessa skyldigheter kan följ-

den vara att utbetalningen av det stöd som kommissionen ger ur strukturfonden skjuts upp, att stödet minskar eller att de medel som kommissionen redan har betalat till medlemsstaten återkrävs till gemenskapen. På basis av det som sagts ovan bör det ministerium som verkar som utbetalande myndighet ha till sitt förfogande tillräckliga medel för att effektivt kunna se till att de krav på medlemsstaten som har samband med användningen av medlen i strukturfonden som ställs i gemenskapsrätten uppfylls.

Den föreslagna paragrafens 1 mom. gäller sådana villkor för användningen av medel som den utbetalande myndigheten ger andra myndigheter i sitt beslut om anvisning av strukturfondsmedel. Villkoren skall vara absolut nödvändiga för att de krav som i gemenskapsrätten ställs på medlemsstaten skall kunna uppfyllas och en ändamålsenlig förvaltning, tillsyn över och inspektion av medlen i fråga skall kunna säkerställas. I bestämmelsen nämns uttryckligen ministerierna via vilka strukturfondsmedlen i praktiken kanaliseras vidare för att användas inom projekten. Den utbetalande myndigheten skall med stöd av 12 § anvisa strukturfondens medel till de ministerier som med de anslag som budgeterats som motsvarande statliga finansieringsandel inom respektive förvaltningsområde deltar i genomförandet av Europeiska unionens regional- och strukturpolitik. De strukturfondsmedel som riktas till landskapsförbunden skall den utbetalande myndigheten alltså anvisa inrikesministeriet som fördelar medlen vidare till landskapsförbunden. Om de villkor som gäller de strukturfondsmedel och den motsvarande statliga finansieringsandelen som ges till landskapsförbunden skall bestämmas i 14 § 1 mom. Eftersom även andra myndigheter kan delta i finansieringen av programmen för strukturfonderna är det inte ändamålsenligt att reglera myndighetsförteckningen uttömmande.

Den utbetalande myndigheten kan ha ett behov av att till de myndigheter som avses i 1 mom. ge allmänna föreskrifter och anvisningar som gäller förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av strukturfondens medel även i andra situationer än i beslutet om anvisningen av medlen för att ändamålsenliga förfaringsätt skall kunna säkerställas. En bestämmelse om detta föreslås i paragrafens 2 mom. och 3 mom. Utgångspunkten är att styrningen av myndigheter inom andra förvaltningsområden i första hand skall ske

genom anvisningar medan föreskrifter skall användas först när det är absolut nödvändigt. Dessutom föreslås i 3 mom. att den utbetalande myndigheten och vederbörande ministerium skall förhandla med varandra innan föreskrifterna i fråga ges. Bestämmelsen är ägnad att understryka samarbetet mellan myndigheterna vid genomförandet av programmet. Om man uppnår enighet i saken skall den utbetalande myndigheten ge föreskriften i fråga. Om man inte uppnår enighet i saken skall ärendet avgöras i statsrådet. Vederbörande ministerium som använder strukturfondsmedel skall se till att anvisningarna och föreskrifterna ges till aktörerna inom det egna förvaltningsområdet och inrikesministeriet skall se till att de ges till landskapsförbunden. Om de anvisningar och föreskrifter som avses här och som ges till landskapsförbunden ges bestämmelser i 14 § 3 mom.

I paragrafens 4 mom. intas för det första bestämmelser om villkor för användningen av strukturfondsmedel vilka den utbetalande myndigheten kan ställa på någon annan än en myndighet i sitt beslut att anvisa strukturfondsmedel. För det andra skall i bestämmelsen de förutsättningar anges under vilka den utbetalande myndigheten på något annat sätt än i ett beslut om anvisning av strukturfondsmedel kan ge en sådan instans anvisningar om förvaltningen, tillsynen över och inspektionen av medlen. Anvisningarna kan vara sådana som är absolut nödvändiga för att uppfylla de krav som ställs på medlemsstaten i gemenskapsrätten och för att säkerställa att medlen i fråga förvaltas, övervakas och inspekteras på ett ändamålsenligt sätt.

Den skyldighet att förhandla som förvaltningsmyndigheten har enligt 8 § har samband med att den utbetalande myndigheten ger föreskrifter.

14 §. *Villkor, anvisningar och föreskrifter om de medel i strukturfonderna och den motsvarande statliga finansieringsandelen som ges till landskapsförbunden.*

I paragrafen skall tas in bestämmelser om inrikesministeriets behörighet att ställa villkor samt ge i 8 och 13 § avsedda anvisningar och allmänna föreskrifter som gäller användningen av de strukturfondsmedel och den motsvarande statliga finansieringsandelen som av ministeriet anvisas landskapsförbunden.

Enligt 2 och 86 § kommunallagen får landskapsförbunden som till sin juridiska

form är samkommuner inte ges nya uppgifter eller skyldigheter eller fräntas uppgifter eller rättigheter på något annat sätt än genom bestämmelser i lag. I kommunallagen upprepas och preciseras principen om kommunal självstyrelse som ingår i 51 § 2 mom. regeringsformen. Behörigheten att ge anvisningar och föreskrifter skall dessutom vara tillräckligt individualiserad. När den nya grundlagen träder i kraft förutsätter det ovan sagda att anvisningarna och föreskrifterna ges genom en ministerieförordning.

15 §. *Ansvar för användningen av medel i strukturfonderna.*

Enligt artikel 38 i den allmänna förordningen svarar i första hand medlemsstaterna för den finansiella kontrollen av strukturfondsprogrammen utan att det sagda dock begränsar kommissionens ansvar för genomförandet av Europeiska gemenskapens allmänna budget. För detta ändamål skall medlemsstaten bl.a. kontrollera att förvaltning och kontrollsystem har inrättats och att de genomförs på ett sådant sätt att det säkerställs att gemenskapens fonder används på ett effektivt och korrekt sätt, säkerställa att stödet förvaltas i enlighet med alla tillämpliga gemenskapsbestämmelser och att de medel som ställs till deras förfogande används i överensstämmelse med principerna för en sund ekonomisk förvaltning, förebygga, upptäcka och korrigera oegentligheter och underrätta kommissionen om dessa i enlighet med gällande bestämmelser samt hålla kommissionen underrättad om hur det administrativa och rättsliga förfarandet fortskrider samt återkräva de medel som förlorats till följd av en konstaterad oegentlighet och i förekommande fall kräva dröjsmålsränta.

I artikel 1 i missbruksförordningen har överträdelse av bestämmelser definierats. Överträdelse kan förekomma såväl inom ett enskilt projekt som på systemnivå. Med brister och risker avses svagheter som konstaterats t.ex. i systemet, såsom i de förfaranden som iaktas, i villkoren för beslut eller i styrning av verksamhet eller i data-systemen.

Utgångspunkten är att den primära skyldigheten att rätta till oegentligheter ligger hos den myndighet som använt och förmedlat medlen vidare. De ministerier som använder strukturfondsmedel skall meddela den utbeta lande myndigheten om de åtgärder som har vidtagits på grund av felaktigheten. Landskapsförbunden skall meddela de

åtgärder som avses här till inrikesministeriet.

I paragrafen ges den utbetalande myndigheten rätt att vid behov bestämma att ett felaktigt sakläge skall rättas till. Av den utbetalande myndigheten påförda förpliktelser är ett sekundärt förfarande. Den utbetalande myndigheten kan för det ministerium som använder strukturfondsmedel vid behov ställa en frist för rättelsen. Till den del det är fråga om landskapsförbunden innehåller den behörighet som avses här av inrikesministeriet.

Bestämmelsen i 2 mom. skall tillämpas i de situationer då vederbörande myndighet inte har vidtagit nödvändiga åtgärder med hänsyn till felaktighetens natur och omfattning. Vid en bedömning av huruvida nödvändiga åtgärder har vidtagits fästs uppmärksamhet förutom vid själva förfaringsstadiet även vid det inom vilken tid man med beaktande av felaktighetens natur och omfattning borde ha vidtagit åtgärder. När det är fråga om enskilda projekt skall den utbetalande myndigheten dock inte kunna förplikta en mottagare av finansiering att vidta korrigerande åtgärder när finansieringen beviljats inom ett annat ministeriums förvaltningsområde eller inrikesministeriet förplikta den som erhållit finansiering som ett landskapsförbund beviljat utan den utbetalande myndigheten/inrikesministeriet kan uppmana ovannämnda myndighet att vidta nödvändiga åtgärder för att rätta till det felaktiga sakläget. I bestämmelsen har man strävat till att beakta även de situationer då ministeriet inom det förvaltningsområde som använt medlen inte nödvändigtvis har en självständig rätt att korrigera bristen. En sådan situation föreligger t.ex. när det är fråga om ett missförhållande i lagstiftningen. I sådana fall kan ministeriet endast åläggas att vidta åtgärder för att den nationella författningen skall kunna korrigeras.

Eftersom förvaltningsmyndigheten ansvarar för att förvaltningen och genomförandet av programmet är effektivt och oklanderligt skall den utbetalande myndigheten utan dröjsmål lämna denna uppgifter om de åtgärder som har vidtagits på grund av felaktigheten.

4 kap. **Beredningen och genomförandet av programmen för strukturfonderna**

16 §. *Beredningen av programmen för strukturfonderna.*

Enligt artikel 15 i den allmänna förordningen skall medlemsstaterna förelägga kommissionen en plan vad gäller målen 1, 2 och 3. Denna plan skall utarbetas av de behöriga myndigheter som utsetts av medlemsstaten på nationell, regional eller annan nivå. Om stödformen skall utgöras av ett samlat programdokument skall denna plan betraktas som ett utkast till det samlade programdokumentet.

Vid den nationella beredningen av strukturfondsprogrammen är avsikten att fortsätta den nuvarande praxisen. Beredningen av de regionala programmen har baserat sig på lagen om regional utveckling enligt vars 3 § den regionala utvecklingsmyndigheten dvs. landskapsförbundet bl.a. sköter om beredningen av programmen för den regionala utvecklingen. Enligt paragrafens 2 mom. bereds planerna och programmen i samarbete med statliga och kommunala myndigheter samt de företag och organisationer som verkar inom regionen. Enligt lagens 4 § bestäms innehållet i de målprogram som statsrådet fattar beslut om under ledning av den regionala utvecklingsmyndigheten inom dess förvaltningsområde i regionutvecklingsprogram som bereds för programmeringsperioden. Landskapsförbunden godkänner regionutvecklingsprogrammen. Med den nu föreslagna hänvisningen till lagen om regional utveckling införs på författningsnivå den praxis som redan tillämpas vid beredningen av regionala program och programkomplexen. Genom denna bestämmelse syftar man inte till att ändra beredningspraxisen beträffande de horisontala programmen.

De programförslag som översänds till Europeiska gemenskapernas kommission skall i enlighet med nuvarande praxis behandlas i vederbörande sektioner som är underställda kommittén för EU-ärenden och i andra vederbörande utskott och ministerarbetsgrupper som hör till statsrådet. Statsrådets allmänna sammanträde fattar beslut om överlämnande av programförslagen till kommissionen på basis av 5 § 4a-punkten i reglementet för statsrådet. Enligt nämnda bestämmelse behandlas och avgörs vid det allmänna sammanträdet framställningar till program för

Europeiska gemenskapens regional- och strukturpolitik för Finland.

De samlade programdokumenten godkänns enligt artikel 15.5 i den allmänna förordningen av Europeiska gemenskapernas kommission och beslutet om godkännande riktas till medlemsstaterna. I varje programdokument tar man in ett programkomplement. Med programkomplementet avses ett dokument som behandlar genomförandet av programstrategin och verksamhetslinjerna och som innehåller åtgärdsdetaljer på en helhetsnivå. Enligt artikel 15.6. i den allmänna förordningen antas programkomplementet av medlemsstaten/förvaltningsmyndigheten med godkännande av övervakningskommittén. Programkomplementet skall översändas till kommissionen.

17 §. Landskapets samarbetsgrupp.

Praxisen har ifråga om strukturfondsprogrammen varit den att en grupp som består av myndigheter och andra aktörer som deltar i genomförandet av programmet och verkar som finansörer för strukturfondsprogrammet verkar inom regionen och sammanjämkar genomförandet av programmen inom regionen. Även för perioden 2000—2006 har man för avsikt att inom regionerna inrätta sådana grupper.

Grupperna skall kallas landskapets samarbetsgrupp och vara av den typ som har verkat i varje landskap redan under perioden 1995—1999 inom målprogrammen 6, 2 och 5b. Med beaktande av uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp vilka föreslås bli reglerade i 21 § är det motiverat att det i lag ges bestämmelser om landskapets samarbetsgrupp.

Styrelsen för landskapsförbundet skall tillsätta landskapets samarbetsgrupp. Det är inte fråga om ett organ som använder landskapsförbundets vidsträckt samhällspolitiska prövningsrätt utan om ett samarbetsorgan i vilket landskapets representanter i egenskap av part avtalar om en sammanjämkning av genomförandet av strukturfondsprogrammet. Därför är det ändamålsenligt att styrelsen för landskapsförbundet utser de medlemmar som representerar landskapet. Styrelsen utser även i övrigt landskapsförbundets representanter i olika sammanslutningar. Styrelsens sammansättning motsvarar i enlighet med proportionalitetsprincipen röstandelen för olika partier och andra grupper som finns företrädda i landskapsförbundets medlemskommuner varför styrelsen även ur denna

synvinkel kan anses representera demokratin tillräckligt väl.

Programperioden har fastställts till 2000—2006 men myndigheterna kan göra utbetalningar som baserar sig på beslut som de fattat om att bevilja finansiering till utgången av 2008. Genomförandet av programmen fortsätter alltså i praktiken även efter att den egentliga programperioden har löpt ut. Enligt artikel 37 i den allmänna förordningen skall slutrapporten för strukturfondsprogrammet ges in till kommissionen senast sex månader efter slutdatumet för stödberättigade vilket i praktiken är samma dag före vilken myndigheterna kan erlägga betalningar till projekten dvs. den 31 december 2008. Kommissionen lämnar sina svar på slutrapporten inom fem månader från det att den har tagit emot rapporten. Nedan i 24 § föreslås att en övervakningskommitté skall inrättas till dess kommissionen har godkänt slutrapporten om genomförandet av strukturfondsprogrammet. Med beaktande av uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp är det ändamålsenligt att samarbetsgruppens mandatperiod motsvarar övervakningskommitténs mandatperiod. Sålunda föreslås det att en samarbetsgrupp skall inrättas till dess Europeiska gemenskapernas kommission har godkänt slutrapporten om genomförandet som avses i artikel 37 i den allmänna förordningen. Mandatperioden kan förlängas om skötseln av samarbetsgruppens uppgifter kräver det. Representanterna för de instanser som nämns i 3 mom. 1 punkten skall dock väljas i fråga om landskapsförbundet och dess medlemskommuner för fullmäktiges mandatperiod och i fråga om sametinget för sametingets mandatperiod. Representanter och suppleanter för dem kan på förslag av vederbörande instans bytas ut.

I landskapets samarbetsgrupp strävar man till att få representation uttryckligen för de instanser som inom olika regioner finansierar och genomför projekt. En jämbördig representation för olika instanser som svarar för finansieringen och genomförandet ökar de olika parternas bindningar till utvecklingsarbetet och därigenom säkerheten för att projekten kommer att genomföras. Av denna anledning borde samarbetsgruppens sammansättning anpassas så att i den som jämbördiga parter finns landskapsförbundet och dess medlemskommuner, statens myndigheter och andra organisationer som hör till statsförvaltningen samt de med tanke på re-

gionens utveckling viktigaste arbetsmarknads- och näringslivsorganisationerna.

Enligt artikel 8 i den allmänna förordningen kompletterar gemenskapens verksamhet motsvarande nationella åtgärder eller främjar dem. De planeras i ett intimt samarbete, nedan partnerskap, i vilket deltar kommissionen, medlemsstaten samt de myndigheter och organ som medlemsstaten utser i enlighet med den nationella regleringen och rådande praxis. Sådana är i synnerhet de regionala och lokala myndigheterna samt de övriga behöriga of fentliga myndigheterna, näringslivets parter och arbetsmarknadsparterna samt övriga i detta sammanhang behöriga organ. Genom att utse de mest representativa parterna på en nationell, regional, lokal eller någon annan nivå skapar medlemsstaten i enlighet med nationella bestämmelser och praxis en omfattande och effektiv helhet som bildas av alla de centrala organen med beaktande av behovet att främja jämställdheten mellan män och kvinnor och en hållbar utveckling via en integrering av miljöskyddet och kraven på att förbättra miljön. Partnerskapet täcker beredningen, finansieringen, tillsynen över och utvärderingen av stödformerna. Medlemsstaterna skall försäkra sig om att alla parter ifråga deltar i programarbetets olika faser. På basis av artikel 8 i den allmänna förordningen beaktas i sammansättningen av landskapets samarbetsgrupp i enlighet med nämnda artikel behovet av att främja jämställdheten mellan män och kvinnor och en hållbar utveckling genom att instanser som behandlar dessa tema tas med.

För att en effektiv verksamhet skall kunna garanteras får samarbetsgruppen inte vara alltför stor. Avsikten är att var och en av de tre parterna skall bestå av högst åtta instanser (8+8+8=24). Instanserna skall bestämmas i enlighet med regionens art. Om sammansättningen av samarbetsgruppen är mindre skulle parternas maktförhållanden inte ändras.

Landskapsförbundet skall välja kommunsektorns kandidater för val av representanter och suppleanter. Meningen är att öka demokratin genom att representanterna för landskapsförbunden och dess medlemskommuner är förtroendevalda. Till representanter skall dock kunna väljas även den som är anställd hos kommunen, landskapsförbundet eller någon annan samkommun, representanter för yrkeshögskolorna eller för huvudmännen för

den yrkesinriktade grundutbildningen. I samarbetsgruppen för landskapet Lappland skall dessutom finnas representation för sametinget.

Den part som nämns i paragrafens 3 mom. 2 punkt skall ha representanter för de statliga myndigheter som finansierar programmet, såsom t.ex. TE-centralerna och deras företags-, arbetskrafts- och landsbygdsavdelningar, miljöcentralerna, vägdistrikten och länsstyrelserna samt andra organisationer som hör till statsförvaltningen vilka kan vara t.ex. ett universitet eller en högskola som verkar inom regionen.

Parten enligt 3 punkten i nämnda moment skulle bestå av instanser som representerar de för regionens utveckling viktigaste arbetsmarknads- och näringslivsorganisationerna, såsom FFC, FTFC, AKAVA, Industrin och arbetsgivarna, Servicearbetsgivarna, Företagarna i Finland, Centralhandelskammaren och MTK. I mån av möjlighet skall dessa representanter representera den privata sektorn.

Varje instans skall lägga fram ett förslag till representanter och personliga suppleanter för dem. För att samarbetsgrupperna skall kunna inrättas i enlighet med lagen om jämställdhet mellan kvinnor och män (609/1986, nedan jämställdhetslagen) är det skäl att be instanserna för de olika parterna att föreslå manliga och kvinnliga kandidater som såväl ordinarie representanter som suppleanter. Med beaktande av att styrelsen för landskapsförbundet skall tillsätta landskapets samarbetsgrupp är gruppen synnerligen stabil i ett tidsperspektiv och har omfattande uppgifter. Den kvotprincip som avses i 4 § 2 mom. jämställdhetslagen skall tillämpas på samarbetsgruppen. Jämställdhetslagens 4 § 2 mom. förpliktar kommunala och statliga myndigheter att beakta kvotprincipen redan när kandidater uppställs. Denna bestämmelse gäller endast statliga och kommunala myndigheter varför skyldigheten att iaktta kvotprincipen inte skall gälla de instanser som avses i den föreslagna paragrafens 3 mom. 3 punkt. Den nämnda förpliktelsen i jämställdhetslagen binder dock styrelsen för landskapsförbundet så att styrelsen när den lämnar en begäran om kandidater ber även dessa instanser att utse såväl manliga som kvinnliga kandidater till representanter och suppleanter.

Landskapets samarbetsgrupp skall ha en ordförande (enligt den ovan nämnda rekom-

mendationen till storlek den 25:e medlemmen av samarbetsgruppen). Landskapsstyrelsen skall utse ordföranden efter att ha diskuterat med de olika parterna. Det är rekommendabelt att en förtroendevald fungerar som ordförande. Var och en av de tre parterna skall dessutom inom sig välja en kandidat för vice ordförandeposten. Vice ordförandena skall vara medlemmar av samarbetsgruppen. Samarbetsgruppen skall således ha en ordförande och tre vice ordförande.

Over ett beslut av styrelsen för landskapsförbundet som gäller inrättandet skall besvär kunna anföras hos förvaltningsdomstolen på laglighetsgrund i enlighet med kommunallagen.

Det kan för landskapets samarbetsgrupp vara nödvändigt att innan ärendet avgörs höra ett tillräckligt antal sakkunniga med hänsyn till behandlingen av ärendet och hörandet av parterna. Därför föreslås i paragrafens 6 mom. en bestämmelse enligt vilken styrelsen för landskapsförbundet skall kunna kalla permanenta sakkunniga till samarbetsgruppen. Dessa kunde vara t.ex. representanter för jämställdhets- och miljöorganisationer, universiteten, högskolorna, yrkeshögskolorna, huvudmännen för den yrkesinriktade grundutbildningen, Finnvera Abp och för andra organisationer som är viktiga för regionens utveckling. Dessutom skall samarbetsgruppen kunna kalla sakkunniga till behandlingen av ett enskilt ärende i enlighet med den kommunala sammanträdespraxisen. De sakkunniga skall inte delta i beslutandet.

Ministerarbetsgruppen för utvecklingen av förvaltningen behandlade vid sitt sammanträde den 16 september 1999 sammanjämningen av den EUGFJ-G-delfinansierade regionala landsbygdsplanen, det ESF-delfinansierade mål 3-programmet och mål 2-programmet. Ministerarbetsgruppen beslöt att uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp skall anges så att sammanjämningen av ERUF:s, EUGFJ:s och ESF:s medel samt de motsvarande nationella medlen sker när man gör upp landskapets samarbetsdokument och granskar detta kopplat till den årliga statliga budgetprocessen. I detta sammanhang rapporteras i landskapets samarbetsgrupp även om landsbygdsplanens EUGFJ-G-finansiering och ESF-finansieringen inom målprogram 3 samt säkerställs sammanjämningen av olika åtgärder och olika fonders deltagande i omfattande och för den regiona-

la utvecklingen betydelsefulla projekt. Enligt den promemoria som ministerarbetsgruppen godkände vid sitt ovannämnda möte skall man tillsätta sektioner inom samarbetsgrupperna för att samordna dessa ärenden.

Under ledning av arbetsministeriet görs målprogram 3 upp i samarbete med olika förvaltningsområden och arbetsmarknadsorganisationer. Programmet täcker de regioner som inte omfattas av målprogram 1. När programmet görs upp beaktas förutom de förordningar som gäller strukturfonderna Europeiska sysselsättningsstrategin och verksamhetsplanen för den nationella sysselsättningspolitiken (NAP). På basis av dessa har en referensram utarbetats som styr socialfundsåtgärderna i samtliga program som är ESF-delfinansierade.

I målprogram 3 betonas att verksamhetsmodeller som överskrider de traditionella sektorgränserna bör utvecklas och det kunnande olika instanser har bör kunna tas tillvara. När programmet genomförs betonas förenhetligandet av myndigheternas verksamhetsätt, samarbetet mellan olika aktörer och partnerskap mellan dem samt att nya aktörer fås med i genomförandet av projekten. Enligt dessa principer skall man sammanjämka genomförandet av målprogram 3, målprogram 2 och landsbygdsplanen på regional nivå. För sammanjämningen, genomförandet av programmet och tillsynen över det är det ändamålsenligt att i anslutning till landskapets samarbetsgrupp tillsätta en sektion som behandlar frågan och i vilken förutom myndigheterna och kommunerna även arbetsmarknadsorganisationerna och andra för genomförandet av målprogram 3 betydelsefulla instanser skulle vara representerade. Som ordförande för sektionen skall avdelningschefen för arbetskraftsavdelningen vid arbetskrafts- och näringscentralen verka. I arbetsordningen för landskapets samarbetsgrupp skall närmare anges sammansättningen av och uppgifterna för sektionen.

Regeringen har den 14 oktober 1999 avlåtit en proposition med förslag till lag om ändring av lagen om finansiering av landsbygdsnäringar. I lagen om finansiering av landsbygdsnäringar regleras på en nationell nivå EUGFJ-delfinansieringen samt den nationella motsvarande finansieringen som i budgeten tas upp i jord- och skogsbruksministeriets huvudtitel. Lagförslagen gör det möjligt att sammanjämka de olika fondernas åtgärder på en regional nivå genom landska-

pets samarbetsgrupp. EUGFJ-G är ingen strukturfond varför lagen om den nationella förvaltningen av strukturfonderna skall tillämpas på åtgärder som är EUGFJ-G delfinansierade endast till den del som detta nämns särskilt i samband med uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp.

Vid beredningen av programmen har landskapsförbunden och TE-centralerna betonat kopplingen av uppgörandet och genomförandet av landsbygdsplanen till det arbete landskapets samarbetsgrupp utför för att för regionen skapa gemensamma utvecklingslinjer för landsbygden. För en sammanjämkning av åtgärderna och en koordinering av finansieringen är det med hänsyn till utvecklingen av landsbygden ändamålsenligt att tillsätta en landsbygdssektion i anslutning till landskapets samarbetsgrupp vilken skulle följa användningen av EUGFJ-finansieringen och genomförandet av programmen till denna del. Landskapets samarbetsgrupp skall tillsätta sektionen på framställning av landsbygdsavdelningen vid TE-centralen. Som ordförande för sektionen skall avdelningschefen för landsbygdsavdelningen vid TE-centralen verka. Uppgifterna för sektionen skall anges närmare i ett statsrådsbeslut som utfärdas med stöd av lagen om finansiering av landsbygdsnärings och i arbetsordningen för landskapets samarbetsgrupp.

Samarbetsgruppen skall vid behov kunna tillsätta även andra sektioner.

18 §. *Ställningen för medlemmarna av landskapets samarbetsgrupp.*

Med beaktande av de ärenden som behandlas i landskapets samarbetsgrupp är det nödvändigt att samarbetsgruppens medlemmar fungerar under tjänsteansvar när de sköter sitt uppdrag. Fastän styrelsen för landskapsförbundet skall tillsätta landskapets samarbetsgrupp enligt den föreslagna 17 § 2 mom. är bestämmelserna om kommunala organ i kommunallagen inte till alla delar tillämpliga på samarbetsgruppen. På medlemmarna av samarbetsgruppen skall bestämmelserna om kommunala förtroendevalda tillämpas i tillämpliga delar. Sålunda finns det för klarhetens skull ett behov av en bestämmelse om tjänsteansvar för medlemmarna i samarbetsgruppen. En bestämmelse om detta föreslås i paragrafens 1 mom. Medlemmarna av samarbetsgruppen skall sålunda ha ett straffrättsligt och skadeståndsrättsligt tjänsteansvar när de verkar i detta uppdrag.

Enligt den föreslagna 18 § skall i fråga om medlemmarna av samarbetsgruppen i övrigt i tillämpliga delar gälla vad som i kommunallagen bestäms om förtroendevalda. Med detta hänvisas närmast till 5 kap. kommunallagen "Förtroendevalda". Av bestämmelserna i kapitlet är vissa tillämpliga på samtliga medlemmar i samarbetsgruppen, medan vissa är tillämpliga enbart på de medlemmar av samarbetsgruppen som representerar landskapsförbundet och dess medlemskommuner.

Kommunallagens 32 § (Kommunens förtroendevalda) innehåller för det första en definition på en förtroendevald. Denna bestämmelse skall inte tillämpas. Om medlemmarna av samarbetsgruppen skall i denna lag bestämmas särskilt att på dem skall bestämmelserna om förtroendevalda tillämpas "i tillämpliga delar". Paragrafens 2 mom. (Förtroendevaldas skyldighet "att arbeta för kommunens och invånarnas bästa samt sköta sitt förtroendeuppdrag med värdighet och så som uppdraget förutsätter") är närmast tillämplig på de medlemmar i samarbetsgruppen som representerar ett landskapsförbund och dess medlemskommuner. Skyldigheten att lägga fram utredningar över omständigheter som kan vara av betydelse vid bedömningen av valbarheten o.a. är i princip tillämplig på samtliga medlemmar.

Kommunallagens 33 § (Allmän valbarhet) är i övrigt tillämplig på samtliga medlemmar men i fråga om representanterna för de parter som avses i den nu föreslagna lagens 17 § 3 mom. 2 och 3 punkten kan man inte förutsätta att hemkommunen ligger inom landskapets område.

Kommunallagens 34—36 § gäller valbarhet till baskommunens organ. Eftersom det har bestämts särskilt om valbarhet till samskommunernas organ skall bestämmelserna inte tillämpas.

Kommunallagens 37 § (Förlust av valbarhet) är i princip tillämplig på alla medlemmar av samarbetsgruppen. Eftersom valbarhetsförutsättningarna för representanterna för de parter som avses i den nu föreslagna lagens 17 § 3 mom. 2 och 3 punkten är vida kommer bestämmelsen att tillämpas sällan.

De i kommunallagens 38 § (Avsägelse och avgång) reglerade grunderna för vägran, 60 års ålder och verksamhet i förtroendeuppdrag en tillräckligt lång tid är tillämpliga på samtliga medlemmar. Detsamma gäller rätten att vägra av någon annan giltig orsak.

Den skyldighet enligt kommunallagens

39 § (Skötseln av förtroendeuppdrag) att sköta ett förtroendeuppdrag även efter att uppdraget upphört till dess ett nytt organ har valts torde vara tillämplig även på samarbetsgruppen.

Kommunallagens 40 § (Felaktigt förfarande i förtroendeuppdrag) förutsätter att landskapsstyrelsen kräver en förklaring på grund av eventuella misstankar om tjänstebrott eller misskötsel av tjänsteplikter samt utan dröjsmål lämnar en brottsanmälan om tjänstebrottet. Enligt paragrafens 2 mom. kan fullmäktige för den tid utredningen eller rättegången pågår avstänga en förtroendevald från hans uppdrag. Före fullmäktiges sammanträde kan fullmäktiges ordförande interimistiskt fatta beslut om avstängning. Det kunde vara problematiskt att föra saken vad gäller representanterna för staten eller socialpartnerna till fullmäktige men bestämmelsen i sig torde vara tillämplig. Man kunde sköta saken vad gäller representanterna för de parter som avses i den nu föreslagna lagens 17 § 3 mom. 2 och 3 punkten t.ex. så att representanterna byts ut innan landskapsförbundets fullmäktige har anledning att vidta åtgärder.

Enligt kommunallagens 41 § (Brottsligt förfarande utanför förtroendeuppdraget) kan fullmäktige för den tid en rättegång pågår avstänga en medlem av samarbetsgruppen från dennes uppdrag. Fullmäktige kan också skilja en medlem av samarbetsgruppen från hans förtroendeuppdrag. På representanterna för landskapet och en medlemskommun är bestämmelsen tillämplig som sådan. Se även ovan vad som sagts om tillämpningen av 40 §.

Kommunallagens 42 § (Arvoden och ersättningar) tillämpas så som särskilt bestäms i fondlagen. Grunderna för arvodet vilka fastställs i arvodesstadgan är i och för sig tillämpliga även på medlemmarna av landskapets samarbetsgrupp.

Bestämmelsen om valbarhet till samkommunens organ i kommunallagens 82 § tillämpas på representanterna för landskapsförbundet och dess medlemskommun. Enligt den nu föreslagna 1 mom. kan den som till landskapsförbundet står i ett anställningsförhållande av permanent natur dock väljas till medlem av samarbetsgruppen.

I paragrafens 2 mom. föreslås att i fråga om de arvoden, ersättningar för inkomstbortfall, resekostnader och andra kostnader som följer av skötseln av uppdraget skall för rep-

resentanterna för de parter som avses i 17 § 3 mom. 1 och 3 punkten gälla vad som i kommunallagen bestäms om förtroendevalda. För de arvoden och ersättningar som skall betalas till representanter för instanser som hör till statsförvaltningen skall den instans svara som medlemmen representerar.

19 §. *Sekretariatet för landskapets samarbetsgrupp.*

Samarbetsgruppen skall för beredningen, föredragningen och genomförandet av ärendena i landskapets samarbetsgrupp ha ett sekretariat. Landskapets samarbetsgrupp skall till sekreterare kalla personer som är anställda hos myndigheter som är representerade i samarbetsgruppen. Meningen är att sekretariatet skall bestå till lika delar av representanter för landskapsförbundet och statliga myndigheter som finansierar programmet. Som generalsekreterare skall en person som utses av landskapsförbundet verka. Med beaktande av de ärenden som behandlas i samarbetsgruppen är det nödvändigt att sekreterarna verkar under tjänsteansvar när de sköter sina uppgifter. Fastän meningen är att till sekretariatet utse endast representanter för nämnda myndigheter som redan på basis av detta anställningsförhållande sköter sina uppgifter under tjänsteansvar är det för klarhetens skull nödvändigt med en uttrycklig bestämmelse i frågan.

20 §. *Förfarandet för beslutsfattande och förvaltningsförfarandet i landskapets samarbetsgrupp.*

I paragrafen föreslås en grundbestämmelse om det förfarande enligt vilket landskapets samarbetsgrupp skall avgöra de ärenden som den behandlar. Enligt den föreslagna 20 § skall om beslutsfattandet och förvaltningsförfarandet i samarbetsgruppen i tillämpliga delar gälla vad som i kommunallagens 50 och 53—62 § bestäms om inte annat föreskrivs nedan.

Kommunallagens 7 kap. innehåller 50—64 §. I 50 § kommunallagen ges bestämmelser om förvaltningsstadgan. Efter som om de ärenden som regleras i förvaltningsstadgan vad gäller samarbetsgruppen regleras i arbetsordningen torde förvaltningsstadgan tillämpas till vissa delar som ett komplement. I arbetsordningen kan man i vilket fall som helst avvika från förvaltningsstadgan.

Tillämpning av kommunallagens 51 § (Behandling av ett ärende i ett högre organ) skall uteslutas. Likaså har det ovan under

17 § föreslagits att 52 § (Jäv) skall uteslutas eftersom det om jäv för medlem av samarbetsgruppen skall ges bestämmelser särskilt i 17 § 2 mom. genom en hänvisning till jävsgrunder som anges i 10 och 11 § lagen om förvaltningsförfarande.

Kommunallagens 57 § (Sammanträdes offentlighet) 2 mom. enligt vilket andra organs sammanträden än fullmäktiges är offentliga endast om organet beslutar om det skall tillämpas även på samarbetsgruppen.

Enligt kommunallagens 58 § (Beslutförhet) skall samarbetsgruppen vara beslutför när mer än hälften av dess medlemmar är närvarande.

Kommunallagens 59 § (Omröstning) skall tillämpas till den del som särskilda bestämmelser om detta inte tas in i den nu föreslagna lagen. Den nu föreslagna lagens 20 § 4 mom. enligt vilket landskapets samarbetsgrupp i sitt beslutsfattande skall sträva till enighet utgör ett täckande undantag från 59 §.

Kommunallagens 60 § (Val) torde vara tillämplig till den del val förrättas i samarbetsgruppen.

I kommunallagens 61 § (Avvikande mening) bestäms om rätten att anmäla avvikande mening i protokollet. Bestämmelsen torde vara tillämplig på samarbetsgruppen.

Kommunallagens 62 § (Protokoll) innehåller en skyldighet att föra protokoll. Bestämmelsen är tillämplig på samarbetsgruppen.

Bestämmelsen i kommunallagens 63 § (Framläggande av protokoll) och 64 § (Kommunala tillkännagivanden) föreslås bli uteslutna. På informationsverksamheten skall bestämmelserna om informationsverksamhet i lagen om förvaltningsförfarande tillämpas.

Samarbetsgruppen fattar inte överklagbara beslut. Vad gäller samarbetsgruppens ståndpunkt som tas vid projektbehandlingen föreslås för klarhetens skull en uttrycklig bestämmelse om besvärsförbud.

Närmare bestämmelser om det förfarande som iaktas i landskapets samarbetsgrupp skall ges i arbetsordningen för samarbetsgruppen vilken skall godkännas av samarbetsgruppen. För arbetsordningen skall i tillämpliga delar gälla vad som i kommunallagen bestäms om reglementen. Avsikten är Finlands Kommunförbund och de ministerier som deltar i genomförandet av strukturfondsprogrammen i samarbete skulle bereda en modellarbetsordning.

I paragrafens 3 mom. föreslås att på med-

lemmarna i samarbetsgruppen skall tillämpas de jävsgrunder som anges i 10 och 11 § lagen om förvaltningsförfarande när de verkar i sin egenskap av medlemmar av samarbetsgruppen.

Samarbetsgruppen skall i sitt beslutsfattande sträva till enighet dvs. till konsensusbeslut. Med detta avses att ett beslut skall anses enhälligt om ingen motsätter sig det. Ärendet skulle avgöras senast vid följande möte. Om ett enhälligt beslut inte kan fattas blir den mening som stöds av två tredjedelar av dem som röstat beslut i saken.

I de ärenden som avses nedan i 21 § 1 mom. 5 punkten skall samarbetsgruppen ge ett utlåtande om samtliga projekt som den behandlar. Också i dessa ärenden skall samarbetsgruppen sträva efter enighet. Om detta inte är möjligt skall för beslut krävas en majoritet om två tredjedelar. Finansiärerna kan inte bevilja finansiering ur strukturfonden för projektet om inte samarbetsgruppen har förordat att projektet finansieras genom strukturfonds-programmet i fråga. Fastän samarbetsgruppen förordar projektet binder förordet inte finansiärerna utan dessa har trots detta rätt att fatta ett negativt finansieringsbeslut. Genom denna rätt tryggar man det att finansiärerna inte binds vid finansieringen av projektet om samarbetsgruppen genom omröstning förordar projektet i en ändrad form. Finansiärerna skall informera den övriga samarbetsgruppen om huruvida de ämnar utöva sin rätt. Informationen kan lämnas t.ex. så att finansiärerna antecknar avvikande åsikt i samarbetsgruppens protokoll och denna åsikt utgör sedan en del av samarbetsgruppens utlåtande.

Ett negativt ståndpunktstagande av samarbetsgruppen med stöd av 21 § 1 mom. 5 punkten vilket binder den myndighet som avgör ärendet kan på basis av rättspraxis betraktas som ett överklagbart förvaltningsbeslut. Ett ståndpunktstagande som binder myndigheterna när de fattar avgöranden är inte på det sätt som avses i kommunallagen eller förvaltningsprocesslagen enbart beredning av ett ärende. För klarhetens skull föreslås en bestämmelse om att man inte särskilt kan söka ändring genom besvär i beslut som gäller ett ståndpunktstagande av samarbetsgruppen. På ändringssökande som gäller beslut om att finansiera enskilda projekt skall man tillämpa vad som bestäms om sökande av ändring i beslut som fattas av den myndighet som fattat finansieringsbeslutet i frå-

ga. De oegentligheter som inträffat vid beredningen av samarbetsgruppens ovan nämnda negativa ståndpunktstagande kan bli föremål för besvär när ändring söks i ett beslut av den myndighet som fattat finansieringsavgörandet.

21 §. *Uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp.*

I paragrafen föreslås bestämmelser om uppgifterna för samarbetsgruppen. Samarbetsgruppen skall på en framställning som sekretariatet bereder sammanjämka anvisningen av medlen i strukturfonderna och den motsvarande nationella offentliga finansieringsandelen för följande finansår till de statliga myndigheter som i landskapet finansierar strukturfondsprogrammen, till landskapsförbunden och till övriga instanser som deltar i finansieringen av strukturfondsprogrammet. Över detta skall landskapets samarbetsdokument uppgöras och detta skall undertecknas av alla finansierare för programmet för landskapet i fråga. Samarbetsdokumentet är till sin natur en avsiktsförklaring. Om innehållet i samarbetsdokumentet skall bestämmas genom förordning. Det närmare innehållet skall kunna anges i arbetsordningen för samarbetsgruppen.

Samarbetsgruppen skall rikta den finansiering ur strukturfonderna som anvisats landskapet och den motsvarande nationella offentliga finansieringsandelen genom att justera landskapets samarbetsdokument efter att statsrådet avlåtit budgetpropositionen till riksdagen. Genom förordning skall ges bestämmelser om justeringen av samarbetsdokumentet samt om frister i anslutning till den.

Uppgörandet och justeringen av samarbetsdokumentet förutsätter att samarbetsgruppen har till sitt förfogande riktiga och uppdaterade uppföljningsuppgifter. Om de uppgifter som gäller tillsynen över och rapporteringen för de instanser som beviljar finansiering bestäms i 22 §. Om uppföljningssystemet föreslås bestämmelser till behövliga delar i 36 §. Närmare bestämmelser om tillsynssystemet för strukturfondsprogrammen ges genom förordning.

Enligt det beslut som ministerarbetsgruppen för förvaltningen och den regionala utvecklingen fattade den 16 september 1999 och som nämndes ovan i samband med motiveringarna till 17 § skall uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp anges så att sammanjämningen av ERUF:s, EUGFJ:s

och ESF:s medel och de motsvarande nationella medlen sker vid uppgörandet och justeringen av landskapets samarbetsdokument med koppling till den årliga budgetprocessen. I detta sammanhang rapporteras i landskapets samarbetsgrupp också om EUGFJ-G-finansieringen av landsbygdsplanen och ESF-finansieringen av målprogram 3 samt säkerställs att olika åtgärder sammanjämkas och att olika fonder deltar i genomförandet av omfattande och för den regionala utvecklingen betydelsefulla projekt.

Man måste se åtgärderna enligt den regionala landsbygdsplanen dels som någonting som kompletterar åtgärderna inom den horisontala landsbygdsplaneringen och gör denna mångsidigare, dels kopplas den regionala landsbygdsplanen vad gäller innehållet till åtgärder hos den regionala utvecklingsfonden och socialfonden. T.ex. ERUF kan finansiera infrastruktur-, företags- och datateknikprojekt även på landsbygden. ESF-finansiering kan användas för projekt för utbildning av landsbygdsbefolkningen samt via målprogram 1 och 2 samt 3. Det är ändamålsenligt att koordinera de åtgärder som riktar sig till en region genom olika finansierings-instrument i landskapets samarbetsgrupp. Av denna anledning läggs i samband med uppgörandet och justeringen av landskapets samarbetsdokument fram till kännedom en uppskattning av EUGFJ-G:s finansiering i landskapet i fråga samt rapporteras om den finansiering som genomförts på det sätt som avtalats i samarbetsgruppen. På motsvarande sätt rapporteras om finansieringen av målprogram 3 och säkerställs sammanjämningen av olika åtgärder.

Samarbetsgruppen kan i samarbetsdokumentet avtala om den regionala tillämpningen av urvalskriterierna för de projekt som ingår i strukturfondsprogrammet. De urvalskriterier för projekten som tillämpas när programmen genomförs byggs upp hierarkiskt. I strukturfondsprogrammet som Europeiska gemenskapernas kommission godkänner genom ett beslut ingår de urvalskriterier för projekten som iaktas i programmet. Enligt artikel 35 i den allmänna förordningen granskar övervakningskommittén inom sex månader efter att programmet godkänts varje åtgärd (dvs. åtgärdshelhet) som en del av de finansierade åtgärdernas urvalskriterier och godkänner dem. Samarbetsgruppen kan avtala om hur dessa kriterier skall tillämpas inom dess egen region och

sålunda beakta landskapets särdrag. Urvalskriterierna skall vara klara och i högre grad skapa möjligheter än begränsningar men arbetsgruppen kan inte komma överens om en tillämpning så att den skulle stå i strid med de kriterier som kommissionen och övervakningskommittén har godkänt. I urvalskriterierna kunde man beakta även t.ex. miljösynpunkter. Dessutom iakttar varje myndighet som beviljar finansiering i lagstiftningen föreskrivna urvalskriterier för projekten.

I huvudsak skall projekt inte tas upp till behandling i arbetsgruppen utan de myndigheter som svarar för finansieringen skall besluta om dem inom de ramar som anges i arbetsdokumentet. Arbetsgruppen kan dock behandla stora projekt på landskapsnivå eller projekt över landskapsgränserna eller sådana som i övrigt är betydelsefulla för den regionala utvecklingen. Projektets betydelse för den regionala utvecklingen skall bedömas skilt för sig i varje landskap. De projekt som skall tas upp i arbetsgruppen skall anges närmare i arbetsordningen. Företagsprojekt som innehåller uppgifter som omfattas av affärshemligheten kan dock inte behandlas i arbetsgruppen. Projekten skall på initiativ av den instans som beviljar strukturfondens finansieringsandelen och den motsvarande nationella finansieringsandelen föras till arbetsgruppen och de skall svara för beredningen av projektet. Sådana instanser är det ministerium som deltar i finansieringen av strukturfondsprogrammet, en myndighet eller en annan aktör inom dess förvaltningsområde eller landskapsförbundet. Om den nationella offentliga finansieringsandelen för projektet kommer från annat håll än ett anslag i statsbudgeten skall den som för projektet beviljar strukturfondens finansieringsandel sköta om beredningen av projektet. Förfarandet för behandlingen av dess projekt i arbetsgruppen har refererats i motiveringarna till 20 §.

Den allmänna förordningen om strukturfonderna förutsätter att de åtgärder som får strukturfondsmedel skall överensstämja med bestämmelserna i EG-fördraget och de rättsakter som givits med stöd av fördraget samt med gemenskapens policy bl.a. vad gäller miljöskyddet och en förbättring av miljön. Det är medlemsstatens uppgift att sköta om de förfaranden som behövs genom vilka man kan fullgöra de ovan nämnda

skyldigheterna. Av denna anledning har landskapets arbetsgrupp som en uppgift att se till att de nödvändiga förfarandena finns att tillgå för en bedömning av eventuella miljöeffekter för de projekt som föreslås få finansiering innan beslut om finansiering görs. Bedömningen förutsätter att miljömyndigheten av de övriga myndigheterna får de uppgifter som behövs för en utredning av projektens miljöeffekter.

Arbetsgruppen skall bereda och föreslå behovet av ändringar i strukturfondsprogrammet dvs. programdokumentet och programkomplementet för övervakningskommittén och förvaltningsmyndigheten. Dessutom skall den rapportera till dem i enlighet med vad som förutsätts i strukturfondsprogrammet. Avsikten är att sekretariatet för övervakningskommittén skall samlar de ändringsförslag som kommit från arbetsgrupperna och skall bereda framställningarna för övervakningskommitténs sammanträden. Så har man förfarit redan under den pågående perioden.

Till arbetsgruppens uppgifter hör att informera om genomförandet av strukturfondsprogrammet. Varje myndighet som svarar för finansieringen och andra instanser som deltar i genomförandet av programmet skall för egen del informera om de projekt som de finansierar och om annat genomförande av programmet.

I enlighet med det förfarande som beskrivs i det arbetsgruppsbetänkande (ALPHA) som ministerarbetsgruppen för förvaltningen och den regionala utvecklingen godkände den 11 juni 1999 och i vilket förvaltningsmodellen för de regionala programmen inom EU:S strukturfonder för perioden 2000—2006 har begrundats, kommer behandlingen och förvaltningen av de stödåtgärder som avses i artikel 4—8 och 25—28 i förordningen om utveckling av landsbygden dvs. de s.k. 5a-åtgärderna under perioden 2000—2006 att avvika från övriga åtgärder som gäller mål 1. Finansieringsandelen för de 5a-åtgärder som delfinansieras av EUGFJ-utvecklingssektion skall inte ingå i finansieringsramen för landskapen (programreserven). Jord- och skogsbruksministeriet skall bestämma dimensioneringen av den finansiering som kommer verksamheten till godo. TE-centralen skall göra upp ett förslag över åtgärder och omfattningen av dem omfattande stödbjekten, antalet och investeringarnas totalbelopp för hela perioden och specificerat per

år. TE-centralen skall förhandla om förslaget med landskapsförbunden och andra samarbetsgrupper. Landskapets samarbetsgrupp skall göra en framställning i ärendet till jord- och skogsbruksministeriet.

Eftersom programperioden är lång är det inte möjligt att på förhand med säkerhet uttömmande uppräknat alla de uppgifter som är nödvändiga för att sköta den sammanjämkning som avses i denna paragraf. Därför föreslås att samarbetsgruppen sköter även andra nödvändiga uppgifter som har samband med eller gäller sammanjämkningen av regionens strategiska linjedragningar som har anknytning till genomförandet av strukturfonnsprogrammet om inte uppgifterna i fråga har angivits som en uppgift för andra myndigheter.

Samarbetsgruppens uppgifter i paragrafens 1 mom. 1—10 punkten an knyter i synnerhet till genomförandet av de regionala målprogrammen 1 och 2 vilka nämndes i de föregående punkterna och till sammanjämkningen av dessa med övriga åtgärder för den regionala utvecklingen. Det skulle vara motiverat att stärka samarbetsgruppens ställning och uppgifter som den som sammanjämkar åtgärder för utvecklingen av landskapen inom de områden som står utanför målen de s.k. vita områdena. Inom de vita områdena uppgörs egna program för de områden under en övergångsperiod som avses i artikel 6 i den allmänna förordningen och dessutom genomförs inom de vita områdena det horisontala mål 3-programmet, landsbygdsplanen och det s.k. fiskerinaringsprogrammet. Den bestämmelse som nu föreslås i 2 mom. klargör situationen och ger samarbetsgruppen en lagbestämd uppgift och en juridisk grund på områden utanför de regionala målprogrammen. Behandlingen av de horisontala programmen skall i samtliga samarbetsgrupper vara likadan.

22 §. *Finansieringen av projekten och uppgifter i samband härmed.*

Betydelsen av den föreslagna paragrafen är närmast informativ och dess syfte är att klargöra förhållandet mellan de instanser som beviljar finansiering ur strukturfonderna och landskapets samarbetsgrupp. Paragrafen skall gälla det ministerium som använder strukturfonnsmedel, myndigheterna inom dess förvaltningsområde och andra aktörer inom dess förvaltningsområde samt landskapsförbundet. Till den del som det med en aktör avses någon annan än en myndighet är be-

stämelsen också sådan att den ger behörighet. I paragrafen bestäms om de viktigaste uppgifterna för den som beviljar finansiering om inte något annat bestäms på något annat ställe i lag. Det är fråga om sådant beviljande av finansiering som avses här såväl då instansen beviljar finansiering till en tredje part som då den fattar ett finansieringsbeslut som avser ett projekt som den själv genomför. Sålunda skall paragrafen tillämpas också t.ex. på vägverket eller banförvaltningscentralen. I paragrafen skall inte bestämmas om uppgifterna för en enskild baskommun.

De instanser som avses i paragrafen svarar för beslut som gäller de projekt som de finansierar. Instanserna skall för det första ha till uppgift att bereda besluten om finansiering av de projekt som de skall finansiera. I denna beredning ingår även att man ser till att projektet är i ordning vad innehållet beträffar. I paragrafens 1 punkt föreslås en bestämmelse om att instansen i fråga under tjänsteansvar bereder det projekt som skall finansieras av densamma. Detta har betydelse i synnerhet vad gäller någon annan instans än en myndighet inom förvaltningsområdet för det ministerium som deltar i finansieringen av strukturfonnsprogrammet. Fastän ett tjänsteansvar kunde anses följa redan av den straffrättsliga tjänstemannadefinitionen som ingår i 2 kap. 12 § strafflagen är den föreslagna bestämmelsen ägnad att understryka förekomsten av detta ansvar.

I paragrafens 2 punkt skall för det första den huvudregeln konstateras att den instans som avses i paragrafen beviljar projektet såväl medel ur strukturfonden som den motsvarande nationella finansieringsandelen. Vid beviljandet av finansieringen skall man tillämpa den nationella lagstiftning som är tillämplig på projektet i fråga, gemenskapens lagstiftning och strukturfonnsprogrammet dvs. programdokumentet och dess programkomplement och med beaktande av landskapets samarbetsdokument. Riksdagen fattar beslut om en del av de projekt som hör till trafikministeriets förvaltningsområde.

I de fall då den nationella offentliga finansieringsandelen kommer ur andra källor än anslag i statsbudgeten, skall finansieringen ur strukturfonden beviljas projektet av den statliga myndighet som i varje enskilt fall är behörig eller av landskapsförbundet. Landskapsutvecklingspengarna är ett sådant anslag i statsbudgeten som avses här även efter att det har fördelats till landskapsför-

bunden. Den instans som avses här och som beviljar den nationella offentliga finansieringsandelen skall fatta beslut om beviljande för egen del. De som genomför projekt som avses här kan vara t.ex. kommunerna eller andra offentliga samfund.

På sökande av ändring som gäller beslut om att bevilja finansiering skall tillämpas vad som föreskrivs om sökande av ändring i beslut som fattas av myndigheten i fråga.

Den instans som avses i denna paragraf och som beviljat finansiering för projektet har också till uppgift att svara för tillsynen över det projekt som man finansierat. En bestämmelse om detta föreslås i paragrafens 3 punkt. Till nödvändiga delar föreslås om uppföljningssystemet bestämmelser i 36 §. Närmare bestämmelser om tillsynssystemet för strukturfondsprogrammen skall ges genom förordning.

I paragrafens 4 punkt skall tas in bestämmelser om uppgiften för de instanser som avses här att rapportera om användningen av strukturfondsmedlen och den nationella finansieringsandelen till samarbetsgruppen som behöver uppgifter om detta i synnerhet för att kunna uppgöra och granska landskapets samarbetsdokument.

Om tillsynen över och inspektionen av projekten inom strukturfondsprogrammen samt om återkrav i fråga om medlen föreslås bestämmelser särskilt på grund av omfattningen av saken i dess helhet. Av denna anledning skall i 5 punkten i denna paragraf ges bestämmelser endast om hänvisningar till bestämmelserna i fråga.

Ett särdrag för genomförandet av ESF har varit att genomförandet sker på projektbas. Projektet kan ha enbart en instans som genomför det och en finansieringsmyndighet eller en bredare helhet i vilket deltar ett flertal finansiärer och/eller instanser som genomför projektet. Finansiären svarar för de finansieringsbeslut som gäller hela det projekt som finansieras, för utbetalningar, styrning, uppföljning, inspektion samt rapportering enligt myndighet eller förvaltningsområde till förvaltningsmyndigheten eller den utbetalande myndigheten. Den som genomför projektet svarar för hela projektets verksamhet, för att finansieringen används på ett ändamålsenligt sätt och för att övervakningsuppgifterna sänds in.

Under den nya programperioden är det nödvändigt att utveckla den projektbaserade verksamheten vilket förutsätter att författ-

ningsbasen justeras. Arbetsministeriet utreder tillsammans med de övriga ministerierna författningsbehovet så att ändringarna och de nya författningarna skall kunna träda i kraft vid ingången av perioden. Därför föreslås i lagen en bestämmelse om bemyndigande att ge en förordning vilket skulle gälla närmare bestämmelser om förvaltningen av det projektbaserade genomförandet. Målet är att genomförandet av projekten skall vara så flexibelt och enkelt som möjligt för den som genomför dem, finansiären, förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten samt målgrupperna under den nya perioden.

Ett mål för mål 1-programmet för Norra Finland är att främja samernas möjligheter att på sina egna villkor utveckla sitt språk, sin kultur, sin livsform, sina näringar och sin identitet. Av denna anledning skall samedinget ges rätt att bedöma och för finansiering föreslå projekt som främjar det samiska språket och den samiska kulturen som avses i 14 § 3 mom. regeringsformen. Grundlagsutskottet har ansett att begreppet kultur skall förstås på samma sätt som vid reformen av de grundläggande fri- och rättigheterna. Till samernas kulturform hör sålunda samernas traditionella näringar (GrUB 17/1994 rd). Varje finansierande myndighet skall om dessa projekt begära ett utlåtande av samedinget och på basis av detta fatta sitt finansieringsbeslut. Sålunda kommer samedinget att ha en vidare behörighet i fråga om projekt som hör till den kulturella självstyrelsen än landskapets samarbetsgrupp eftersom det kan behandla enskilda projekt. I samarbetsgruppen för landskapet Lappland skall man komma överens om hur samedinget även till övriga delar skall delta i genomförandet av programmet.

23 §. *Förvaltningen av projekt över landskapsgränserna.*

I paragrafen föreslås en grundbestämmelse om förvaltningen av projekt över landskapsgränserna. Med projekt över landskapsgränserna skall avses projekt vars verkningar sträcker sig över ett flertal landskapsområden eller projekt vars fördelning mellan landskapen inte kan förutses eller planeras. I finansieringen av dessa projekt deltar i allmänhet på grund av deras natur av projekt över landskapsgränserna flera än ett landskapsförbund och olika statliga regionala förvaltningsmyndigheter.

Typiska projekt över landskapsgränserna är t.ex. infrastrukturprojekt som fysiskt eller

till sina verkningar sträcker sig över området för flera landskap, förfaringssätt som genomförs inom flera landskap och förutsätter beslut som gäller multilateral finansiering såsom t.ex. universitetens och högskolornas projekt över landskapsgränserna, gemensamt avtalade kampanjer och finansiering av projekten enligt samma principer samt en anslutning till riksomfattande teman. Projekt vars fördelning mellan landskapen inte kan förutses eller planeras är t.ex. projekt som baserar sig på kunnande, nätbildningsprojekt över landskapsgränserna såsom nätbildning inom turismen, samt projekt som riktar sig mot strukturerna och projekt som anknyter till internationaliseringen.

Det föreslås för att genomförandet av ett sådant multilateralt projekt skall kunna anordnas på ett ändamålsenligt och effektivt sätt att förvaltningen av projektet skall handhas av den instans som svarar för huvudparten av projektets finansiering. Denna skulle verka som projektets förvaltningsaktör. Den kunde ge även någon annan instans i uppdrag att sköta förvaltningen. Att den instans som sköter förvaltningen anges gör också skötseln av ärendena klarare för den som ansöker om stöd. Förvaltningsaktörerna skall bl.a. ha till uppgift att ordna förhandlingar med landskapsförbundet inom ett annat eller andra regioner och med andra myndigheter som deltar i projektet. Varje myndighet som deltar i projektets finansiering skall fatta beslut om finansieringen av projektet inom ramen för sin egen behörighet.

Om det är fråga om ett projekt som hör till ett enda strukturfondsprogram sker finansieringen av projektet inom ett program.

Vad gäller samprojekt som hör till olika strukturfondsprogram skall beslut fattas separat för varje program men en förvaltningsinstans kan påta sig förvaltningsansvaret eller så delas förvaltningen av projektet enligt programmet. Vid tillsynen skall projektet diversifieras på olika projekt inom varje program och bokföringen för ett projekt skall ordnas så att man med den kan verifiera den andel som varje projekt har av kostnaderna för samprojektet. Detsamma skall gälla det fall då s.k. vita områden förekommer. Dessa områden är sådana för vilka gäller att den del av projektet som avser dem finansieras enbart nationellt.

Om det är fråga om ett projekt om vars nationella finansieringsandel statsrådet fattar beslut på projektbas skall alla deltagande

regioner vad gäller programmen fatta enhetliga beslut som gäller finansieringen av strukturfonden. Riksdagen fattar beslut om en del av de infrastrukturprojekt som hör till trafikministeriets förvaltningsområde.

De bestämmelser som behövs om detaljerna i det förfarande som gäller förvaltningen av projekt över landskapsgränserna skall ges genom förordning.

24 §. *Övervakningskommittéerna.*

För varje strukturfondsprogram skall enligt artikel 35 i den allmänna förordningen inrättas en övervakningskommitté för att övervaka programmet. I nämnda artikel regleras huvuddragen i sammansättningen av och ansvaret för övervakningskommittén. Enligt artikel 35 i den allmänna förordningen skall medlemsstaterna inrätta övervakningskommittéer för samarbete efter samråd med parterna och efter överenskommelse med förvaltningsmyndigheten. Parterna skall främja en balanserad fördelning mellan kvinnor och män.

Övervakningskommittéerna skall inrättas inom högst tre månader efter kommissionens beslut om bidrag från fonderna. Övervakningskommittéerna skall stå under medlemsstaternas behörighet och jurisdiktion. En företrädare för kommissionen och vid behov från Europeiska investeringsbanken skall delta i övervakningskommitténs arbete som rådgivare.

Övervakningskommittén skall göra upp sin egen arbetsordning inom den berörda medlemsstatens institutionella, rättsliga och finansiella ram och besluta om den tillsammans med förvaltningsmyndigheten.

I princip skall övervakningskommitténs ordförande vara en företrädare för medlemsstaten eller förvaltningsmyndigheten.

Att det i artikeln anges att övervakningskommittén hör till medlemsstatens behörighet innebär att övervakningskommittén är ett enbart nationellt organ. Representanterna för kommissionen och Europeiska investeringsbanken utövar inte beslutanderätt i övervakningskommittén utan de har enbart en rådgivande funktion. Detta innebär alltså en förändring i förhållande till perioden 1995—1999.

Den tidpunkt från vilken den ovan angivna fristen om tre månader börjar har angetts som "efter beslutet om bidrag från fonderna" vilket innebär kommissionens beslut om att godkänna programdokumentet.

I artikel 35 i den allmänna förordningen

bestäms också om övervakningskommitténs uppgifter. Enligt artikeln skall övervakningskommittén se till att stödformen genomförs på ett effektivt sätt och med kvalitet. För ett uppnå detta skall den:

a) enligt artikel 15 bekräfta eller anpassa programkomplementet, inbegripet de fysiska och finansiella indikatorer som skall användas vid uppföljningen av stödformen. Godkännande från kommittén behövs för alla eventuella senare anpassningar;

b) inom sex månader från det att stödformen har godkänts granska och godkänna urvalskriterierna för de insatser eller projekt som finansieras enligt varje åtgärd;

c) regelbundet utvärdera de framsteg som görs för att uppnå stödets särskilda mål;

d) pröva resultaten från genomförandet, särskilt att målen för de olika åtgärderna uppnås, samt den utvärdering efter halva tiden som avses i artikel 42;

e) granska och godkänna den årliga och den slutliga rapporten om genomförandet innan dessa sänds till kommissionen;

f) beakta och godkänna varje förslag till ändring av innehållet i kommissionens beslut om bidrag från fonderna;

g) när som helst föreslå förvaltningsmyndigheten varje anpassning eller översyn av stödformen som gör det möjligt att uppnå de mål som avses i artikel 1 eller att förbättra stödformens förvaltning, inbegripet den ekonomiska förvaltningen. Varje anpassning av stödformen skall genomföras i enlighet med artikel 34.3.

Dessutom ges övervakningskommittén uppgifter i artikel 36 och 37 i den allmänna förordningen.

Övervakningskommittén är i den form som ovan angivits ett nationellt organ av en ny typ. Med beaktande av uppgifterna för övervakningskommittén till vilka hör också beslutsfattande kan övervakningskommittén inte anses vara en sådan kommitté som avses i statsrådets beslut om kommittéer (218/1988). Inte heller i någon annan gällande lagstiftning finns det en tillämplig bestämmelse på basis av vilken en övervakningskommitté kunde inrättas. Av denna anledning föreslås en bestämmelse om inrättande av en övervakningskommitté. På grund av övervakningskommitténs ansvar och uppgifternas horisontala natur föreslås att övervakningskommittén skall inrättas av statsrådet. Avsikten är att inrättandet av kommittén skall behandlas vid statsrådets

allmänna sammanträde. Detta förutsätter att en bestämmelse om detta fogas till reglementet för statsrådet.

Den skyldighet att iaktta partnerskapsprincipen som regleras i artikel 8 i den allmänna förordningen och som refererades ovan i samband med motiveringarna för 16 § gäller även inrättandet av övervakningskommittén.

Övervakningskommittén inrättas för att följa effektiviteten och kvaliteten på genomförandet av programmet. Programperioden har fastställts till 2000—2006 men myndigheterna kan göra utbetalningar som baserar sig på beslut om att bevilja finansiering till utgången av 2008. Enligt artikel 37 granskar övervakningskommittén de i artikeln avsedda rapporterna om genomförande och slutrapporten för strukturfondsprogrammet och godkänner dem innan de lämnas in till kommissionen. Slutrapporten skall lämnas in till kommissionen senast inom sex månader efter slutdatumet för stödberättigande, vilket i praktiken är samma dag fram till vilken myndigheterna kan göra utbetalningar för projekt dvs. den 31 december 2008. Kommissionen lämnar sitt svar på slutrapporten inom fem månader efter det att den mottagit rapporten. Övervakningskommitténs mandatperiod bör sålunda fortgå åtminstone till dess kommissionen har godkänt slutrapporten. Eftersom mandatperioden kopplas till övervakningskommitténs uppgifter om vilka bestämmelser ges i den allmänna förordningen är det svårt att exakt bestämma hur länge mandatperioden varar. Därför föreslås det att statsrådet skall inrätta övervakningskommittén till dess kommissionen har godkänt slutrapporten för genomförandet av strukturfondsprogrammet. Mandatperioden kan fortsättas om skötseln av övervakningskommitténs uppgifter kräver det.

I artikel 35 i den allmänna förordningen regleras sammansättningen av övervakningskommittén till vissa delar. Enligt bestämmelsen inrättas medlemsstaterna övervakningskommittéer efter samråd med parterna och överenskommelse med förvaltningsmyndigheten. Parterna skall främja en balanserad fördelning mellan kvinnor och män i kommittéerna. Som ordförande för övervakningskommittén verkar i huvudsak en representant för medlemsstaten eller förvaltningsmyndigheten. Den skyldighet att iaktta partnerskapsprincipen som regleras i artikel 8 i den allmänna förordningen och som refererats ovan i samband med motiveringarna till 17 § gäl-

ler också inrättandet av övervakningskommittén.

Statsrådet skall besluta om sammansättningen när det tillsätter övervakningskommittén. Medlemmar med beslutanderätt i övervakningskommittén kan vara representanter för bl.a. de ministerier som deltar i finansieringen av programmet i fråga, finansministeriet, de regionala utvecklingsmyndigheter som verkar inom den region som programmet täcker dvs. landskapsförbunden, TE-centralerna, miljöcentralerna, länsstyrelserna, Finlands Kommunförbund, organisationerna inom arbetsmarknads- och näringslivet samt jämställdhets- och miljöorganisationer.

Övervakningskommittén kan också kalla sakkunniga. De sakkunniga kan vara permanenta eller sakkunniga som kallas till behandlingen av ett enskilt ärende.

Övervakningskommittén är ett organ som avses i 4 § 2 mom. jämställdhetslagen. Eftersom representanterna för Europeiska gemenskapernas kommission och Europeiska investeringsbanken inte är sådana medlemmar av övervakningskommittén som har beslutanderätt utan har en rådgivande ställning, skall den kvotprincip som avses i 4 § 2 mom. jämställdhetslagen tillämpas på samtliga medlemmar av övervakningskommittén som har beslutanderätt.

Övervakningskommittén är ett nationellt organ av en ny typ som består av representanter för såväl myndigheterna som privata instanser och till vars uppgifter även utövande av offentlig makt skall anses höra. Riksdagens grundlagsutskott har i sin praxis härlett den s.k. statsförfattningsrättsliga tjänstemannaförvaltnings-principen ur 1, 2 och 84 § regeringsformen (se t.ex. GrUU 1/1994 rd och GrUU 15/1994 rd). Enligt principen kan offentlig makt utövas i Finland endast av finska myndigheter och offentlig makt kan för finska myndigheters räkning utövas endast av de tjänstemän som med hänsyn till 84 § regeringsformen lagligen har utnämnts till sina tjänster (se GrUU 4/1989 rd).

Grundlagsutskottet har dock inte i sin praxis ansett att tjänstemannaförvaltnings-principen utgör ett absolut hinder för att behörighet att utöva offentlig makt ges även andra än tjänstemännen. I sådana fall har det dock förutsatts att tillräckligt detaljerade bestämmelser ges om skötseln av uppgifterna samt om det förfarande som skall iaktas och att rättssäkerhetssynpunkter beaktas. Dess-

utom skall de personer som utövar offentlig makt omfattas av det straffrättsliga tjänsteansvaret (se t.ex. GrUU 7/1994 rd). Därför föreslås det i paragrafen ett uttryckligt omnämnande av att de medlemmar av övervakningskommittén som har beslutanderätt i sitt uppdrag skall verka under tjänsteansvar. De medlemmar som har beslutanderätt skall alltså beröras av ett straffrättsligt och skadeståndsrättsligt tjänsteansvar.

I den nya grundlagen ingår en uttrycklig bestämmelse (124 §) om de förutsättningar under vilka offentliga förvaltningsuppgifter kan anförtros andra än myndigheter. Enligt bestämmelsen kan ett sådant uppdrag anförtros någon utanför det egentliga tjänstemannaskineriet endast genom lag eller med stöd av lag och endast om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna. Att uppgifterna anförtros andra än myndigheter skall inte heller få äventyra de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. I den bestämmelse som föreslås har man på det sätt som lagts fram ovan beaktat dessa krav.

Om arvoden och ersättningar som eventuellt betalas till de medlemmar i övervakningskommittén som har beslutanderätt för deltagande i möten föreslås att närmare bestämmelser om dem skall kunna intas i en förordning.

Enligt artikel 35 i den allmänna förordningen skall övervakningskommittén göra upp sin egen arbetsordning med iakttagande av de institutionella, rättsliga och ekonomiska ramarna i medlemsstaten i fråga och komma överens om den med förvaltningsmyndigheten. I arbetsordningen skall ges bestämmelser om beredningen, föredragningen och beslutsfattandet i ett ärende i övervakningskommittén.

Övervakningskommittén avgör de ärenden som ankommer på den enhälligt. Med detta avses att ett beslut skall anses enhälligt om ingen motsätter sig det. Under den pågående perioden har övervakningskommittén avgjort de ärenden som ankommit på den enligt samma princip (konsensusprincipen). Om själva behörigheten att fatta beslut ges bestämmelser i artikel 35 i den allmänna förordningen. Övervakningskommittén skall inte fatta sådana förvaltningsbeslut som kan anses överklagbara. Av denna anledning skall inte heller särskilt ges bestämmelser heller om jäv för en medlem med beslutanderätt i övervakningskommittén.

5 kap. Tillsynen över medlen i strukturfonderna

25 §. *Tillsyns- och inspektionsansvaret för den som beviljar medel ur strukturfonderna.*

Avsikten med paragrafen är för det första att ange vem som har det primära ansvaret för tillsynen över och inspektionen av strukturfondsmedlen och för det andra att klargöra förhållandet mellan det ministerium som använder strukturfondsmedel och de ministerier som verkar som förvaltningsmyndigheter och utbetalande myndigheter.

Det primära ansvaret för att de medel som beviljats ett projekt används till det ändamål för vilket de beviljats och i enlighet med gemenskapens och den nationella lagstiftningen samt de villkor som anknyter till användningen av de medel som givits i stödbeslutet skall innehas av den myndighet som beviljat medel för projektet eller någon annan instans som beviljat strukturfondsmedel till projektet. I förhållande till förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten skall ansvaret innehas av ministeriet för förvaltningsområdet i fråga. Varje ministerium ansvarar för att tillsynen och inspektionen inom dess förvaltningsområde ordnas på ett ändamålsenligt sätt. Hur ansvarsförhållandena regleras inom förvaltningsområdet bestäms i den lagstiftning som gäller förvaltningsområdet i fråga.

Enligt artikel 34 i den allmänna förordningen ansvarar förvaltningsmyndigheten för att förvaltningen och genomförandet av strukturfondsprogrammet sker effektivt och på ett korrekt sätt och i synnerhet bl.a. säkerställer att de organ som deltar i förvaltningen och genomförandet av programmet använder antingen ett separat bokföringssystem eller en tillräckligt standardiserad bokföring över alla händelser som anknyter till programmet, att de stödformer som finansieras genom programmet är oklanderliga i synnerhet genom att göra interna inspektioner för att säkerställa att principerna för en sund ekonomi iakttas och att gemenskapens övriga policyn följs. Den utbetalande myndigheten svarar enligt artikel 32 för mottagandet av strukturfondsmedel och för förmedlingen av dessa vidare till de slutliga förmånstagarna, för uppgörande av betalningsansökningar till kommissionen och överlämnande av dessa till kommissionen samt för prognoser beträffande ansökningar om utbetalningar.

I den föreslagna paragrafen konstateras alltså enbart förekomsten av det primära ansvaret. Om rätten för det ministerium som använder strukturfondsmedel att erhålla uppgifter om användningen av medlen och genomförandet av programmet eller projektet skall bestämmas i 26 § och om rätten att utföra inspektioner i 27 §. I den ovannämnda 26 § föreslås dessutom bestämmelser också om rätten för förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten att erhålla uppgifter om användningen av medel i strukturfonderna.

Kommissionen kan utbetala strukturfondsmedel även direkt till regional- och lokalplaner förbi statsbudgeten för att användas inom andra områden än ministeriernas förvaltningsområden. Sådana strukturfondsmedel som betalas från kommissionen förbi statsförvaltningen och statsbudgeten kan vara strukturfondsmedel som beviljats som sådant globalt stöd som avses i artikel 27 i den allmänna förordningen, medel som kommissionen beviljat för innovativa åtgärder som avses i artikel 22 eller projekt för tekniskt bistånd som avses i artikel 23 eller eventuellt strukturfondsmedel för gemenskapsinitiativprogram. Vad gäller dessa medel bestäms det primära ansvaret redan med stöd av det beslut av kommissionen som gäller beviljande av medel. Ansvaret ligger på basis av kommissionens beslut hos den som mottar medlen dvs. hos förmedlarna och användarna.

26 §. *Erhållande av uppgifter.*

I den föreslagna paragrafen skall tas in bestämmelser om rätten för förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder strukturfondsmedel att erhålla uppgifter som anknyter till användningen av strukturfondsmedlen. Rätten för dessa myndigheter att erhålla sådana uppgifter som avses här skall bestämmas enligt det behov av att få uppgifter som har samband med skötseln av uppgifterna. Om ministeriet verkar i ett flertal av de ovan nämnda rollerna skall rätten att få uppgifter bestämmas enligt för vad och i vilket syfte ministeriet behöver uppgifterna.

Förvaltningsmyndighetens behov att få sådana uppgifter som avses här har samband med skötseln av de uppgifter som påförs den i artikel 34 i den allmänna förordningen. De uppgifter som den utbetalande myndigheten påförts framgår delvis av artikel 32 i den allmänna förordningen och är delvis tekniska

uppgifter med anknytning till betalningsrörelsen och rapporteringen men t.ex. uppgörandet av de ansökningar om betalning som skall överlämnas till kommissionen förutsätter att man får olika uppgifter som har samband med användningen av medlen i strukturfonden. Dessutom skall i 12 § bestämmas att den utbetalande myndigheten har i uppgift att dela ut de strukturfondsmedel som erhållits av kommissionen till de myndigheter som använder dem och förmedlar dem vidare. För att denna uppgift skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt krävs det uppgifter om användningen av strukturfondsmedlen som anknyter till genomförandet av strukturfondsprogrammet i fråga. Behovet för det ministerium som använder strukturfondsmedel att erhålla uppgifter om användningen av de strukturfondsmedel som används och beviljas inom dess egna förvaltningsområde har samband med förslaget om att i 25 § ta in bestämmelser om ett primärt ansvar för användningen av strukturfondsmedlen.

Paragrafens 1 mom. gäller de uppgifter och utredningar som erhålls från de myndigheter som beviljar, förmedlar och använder strukturfondsmedel. I paragrafens 2 mom. skall ingå bestämmelser om under vilka förutsättningar andra myndigheter än de som beviljar, förmedlar och använder strukturfondsmedel skall vara skyldiga att ge uppgifter som i övrigt är sekretessbelagda men som är nödvändiga när stöd beviljas, utbetalas och övervakas. I paragrafens 3 mom. skall bestämmas om rätten att utan hinder av tystnadsplikten få upplysningar av den som utan att vara myndighet verkar i uppgifter som avses i 1 mom. Paragrafens 4 mom. gäller erhållande av uppgifter av den som får stöd ur strukturfondsmedlen.

För att det skall kunna säkerställas att förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten får de uppgifter de behöver i sin verksamhet om användningen av medlen och genomförandet och inspektionen av programmet eller projektet är det nödvändigt att reglera skyldigheten för de myndigheter som deltar i användningen av strukturfondsmedlen att ge nödvändiga uppgifter och utredningar till förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten. Det ministerium som använder strukturfondsmedel skall på grund av det ansvar det har i fråga om tillsynen över strukturfondsmedlen ha samma rätt i förhållande till förvaltningsmyndighe-

ten och den utbetalande myndigheten och till de myndigheter inom dess eget förvaltningsområde som beviljar, förmedlar och använder strukturfondsmedel. Landskapsförbunden hör inte som samkommuner till inrikesministeriets förvaltningsområde. Därför föreslås det en särskild bestämmelse i meningen enligt vilken inrikesministeriet dessutom har samma rätt i förhållande till landskapsförbunden.

Den föreslagna paragrafens 2 mom. skall innehålla bestämmelser om under vilka förutsättningar andra myndigheter än de som beviljar, förmedlar och använder strukturfondsmedel skall vara skyldiga att ge förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder strukturfondsmedel, i övrigt sekretessbelagda uppgifter som är nödvändiga vid beviljande, utbetalning och tillsyn över stödet. En sådan myndighet kan vara t.ex. tull- eller skattemyndigheten. Förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och den myndighet som använder strukturfondsmedel kan få dessa uppgifter under förutsättning att de är absolut nödvändiga för skötseln av denna uppgift och att myndigheten har framfört en individualiserad begäran som gäller överlämnandet av dem. Sådana uppgifter som avses här är t.ex. uppgifter som är nödvändiga för tillsynen över om man har iakttagit sådana villkor i samband med användningen av strukturfondsmedel som ställts i dess beslut eller att Europeiska gemenskapens rättsakter har iakttagits. Uppgifterna får inte användas för annat än för det som de begärts för.

Strukturfondsmedel kan kanaliseras även via andra kanaler än myndigheterna. I sådana fall skall aktören i fråga anses verka i en uppgift av myndighetskaraktär till den del det är fråga om beviljande av stöd eller om förmedling av medel vidare till den som beviljar stödet. I paragrafens 3 mom. ges bestämmelser om rätten för förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder strukturfondsmedel att utan hinder av tystnadsplikten av någon annan än en myndighet som verkar i ett sådant uppdrag få en uppgift som är nödvändig för skötseln av dess uppgift. I fråga om att begära en uppgift, att använda den och förmedla den vidare skall gälla vad som i 2 mom. bestäms om uppgifter som fås av en myndighet.

Den föreslagna paragrafens 4 mom. gäller erhållande av uppgifter av den som får så-

dant stöd som beviljats ur strukturfondsmedlen. När myndigheten själv genomför projektet och använder strukturfondsmedlen skall 1 mom. tillämpas på erhållande av uppgifter. Den som erhåller ett stöd är på basis av finansieringsbeslutet skyldig att ge de uppgifter som gäller användningen av de medel som beviljats och genomförandet av projektet till den som beviljar stödet. Uppgifterna är i synnerhet nödvändiga för skötseln av de betalningsrater som gäller finansieringen av projektet och slutredovisningen. I finansieringsbeslutet förpliktar den som beviljar stöd den som mottar stöd att också avge slutrapport för projektet efter vars överlämnande projektet kan anses slutfört. Avsikten är inte att med den nu föreslagna lagen på något sätt gripa in i dessa principer. Det ministerium som ansvarar för förvaltningsområdet i fråga har åtminstone i de flesta fall rätt att få de uppgifter som avses här redan med stöd av de specialbestämmelser som gäller. Eftersom den lag som föreslås är sekundär orsakar det dock inte någon olägenhet att reglera frågan även i denna lag och med bestämmelsen i första meningen i 4 mom. kan man fylla luckor som eventuellt finns i speciallagstiftningen.

På förvaltningsmyndighetens och den utbetalande myndighetens rätt att få de uppgifter som avses i 4 mom. av den som beviljats finansiering inom det egna förvaltningsområdet tillämpas första meningen i 4 mom. För skötseln av sina uppgifter skall förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten dock i enskilda fall kunna få sådana utredningar och rapporter som avses ovan även av den som erhållit stöd som beviljats inom ett annat ministeriums förvaltningsområde. En bestämmelse om detta finns i andra meningen i 4 mom. Förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten skall ha rätt att på begäran få uppgifter som är nödvändiga för skötseln av uppdraget av den som erhållit stöd inom ett annat förvaltningsområde genom förmedling av ministeriet för förvaltningsområdet i fråga. Av de orsaker som nämns i paragrafens 1 mom. föreslås i momentets första och andra mening särskilda bestämmelser om under vilka förutsättningar man kan få sådana uppgifter som avses här av den som erhållit sådant stöd som landskapsförbundet beviljar.

27 §. *Rätten för det ministerium som använder medel i strukturfonderna att utföra inspektioner.*

I paragrafens 1 mom. ges bestämmelser om rätten för det ministerium som använder strukturfondsmedel att utföra inspektioner som har samband med användningen av de strukturfondsmedel som ministeriet fördelat och beviljat. Genom den föreslagna bestämmelsen skall också handels- och industriministeriets rätt att utföra inspektioner på arbeidskrafts- och näringscentralernas företagsavdelningar säkerställas och likaså arbetsministeriets rätt att utföra inspektioner på arbeidskraftsavdelningen samt jord- och skogsbruksministeriets rätt att granska landsbygd-savdelningen samt på motsvarande sätt ifrågavarande ministeriers inspektionsrätt i förhållande till dem som erhållit finansiering som beviljats av dessa avdelningar. De ovannämnda avdelningarna är underkastade det ifrågavarande ministeriets styrning och tillsyn fastän de administrativt är underställda handels- och industriministeriet. Vid inspektion av ett enskilt projekt skall inspektionsrätten gälla projektet och finansieringen i dess helhet i den omfattning som tillsynsförordningen förutsätter. Det föreslås att bestämmelser om de rättigheter som innehas av den som utför inspektioner och om skyldigheterna för den som inspekteras skall tas in i 32 §.

Bestämmelsen om inspektionsrätten skall i enlighet med 2 § som refererats ovan vara av sekundär art. Denna bestämmelse om inspektionsrätt skall tillämpas endast i de fall då saken inte har reglerats i speciallagstiftningen i fråga. Av den ovannämnda 2 § följer även att om de bestämmelser som föreslås här står i strid med speciallagar eller förordningar som givits med stöd av dem skall de iaktas i stället för denna lag.

På de inspektioner som gäller användningen av de medel som landskapsförbundet beviljar skall lagstiftningen om regional utveckling tillämpas vilken som speciallagstiftning tillämpas i första hand. Enligt 18 § 2 mom. i förordningen om regional utveckling har vederbörande ministerium dvs. inrikesministeriet rätt att inspektera beviljande, utbetalning, användning och tillsyn över de understöd som beviljas av landskapsutvecklingspengarna. Med stöd av 19 a § skall bestämmelserna i förordningen tillämpas även på de understöd som den regionala utvecklingsmyndigheten och vederbörande ministerium beviljar ur Europeiska gemenskapens strukturfonder.

Tillsynsförordningen ställer hårdare kvanti-

tativa och kvalitativa krav än tidigare på tillsynen över medlen i strukturfonderna. Detta förutsätter att de ministerier som använder medlen satsar mer än tidigare på de resurser som behövs i tillsynen. Av denna anledning är det nödvändigt för att tillsynen skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt att ministeriet kan bemyndiga en annan myndighet eller en auktoriserad revisor eller en auktoriserat revisionssammanslutning att utföra inspektioner som avses i paragrafens 1 mom. för ministeriets räkning. En bestämmelse om detta föreslås i paragrafens 2 mom. Genom bestämmelsen skall det ministerium som använder strukturfondsmedel ha behörighet att skaffa de tilläggsresurser som behövs för tillsynen genom att skaffa inspektionstjänster från andra myndigheter eller från auktoriserade revisorer eller revisionssammanslutningar. Dessa skall utföra inspektionen inom de noggrant specificerade gränser som anges i fullmakten för det ministeriums räkning som utfärdat fullmakten. Ansvarsfrågorna regleras enligt de allmänna principerna för bemyndigande. Den som utför inspektionen ansvarar för att inspektionen utförs inom gränserna för fullmakten och i enlighet med vad som anges i den. Ansvaret för att fullmakten är adekvat och att individualiseringen av uppdraget har gjorts på ett ändamålsenligt sätt ligger hos vederbörande ministerium. Myndighetsansvaret skall inte övergå genom bemyndigandet utan det skall kvarstå hos vederbörande ministerium.

Vid inspektionsuppdrag enligt den föreslagna bestämmelsen är det fråga om utövande av offentlig makt. Att utövandet av makten är offentlig till sin natur understryks av den behörighet som tillkommer inspektören med stöd av den föreslagna 32 §. Riksdagens grundlagsutskott har i sin praxis härlett den s.k. statsförfattningsrättsliga tjänstemannaförvaltningsprincipen ur 1, 2 och 84 § regeringsformen (se t.ex. GrUU 1/1994 rd och GrUU 15/1994 rd). Enligt principen kan offentlig makt utövas i Finland endast av finska myndigheter och offentlig makt kan för finska myndigheters räkning utövas endast av de tjänstemän som med hänsyn till 84 § regeringsformen lagligen har utnämnts till sina tjänster (se GrUU 4/1989 rd).

Grundlagsutskottet har dock inte i sin praxis ansett att tjänstemannaförvaltningsprincipen utgör ett absolut hinder för att be-

hörighet att utöva offentlig makt ges även andra än tjänstemännen. I sådana fall har det dock förutsatts att tillräckligt detaljerade bestämmelser ges om skötseln av uppgifterna samt om det förfarande som skall iaktas och att rättssäkerhetssynpunkter beaktas. Dessutom skall de personer som utövar offentlig makt omfattas av det straffrättsliga tjänsteansvaret (se t.ex. GrUU 7/1994 rd).

I enlighet med det ovan sagda föreslås i paragrafen ett uttryckligt omnämnande av att revisorn verkar under tjänsteansvar i sitt uppdrag. När en revisionsammanslutning förordnas att utföra inspektionen skall tjänsteansvaret rikta sig mot den person som utför revision i revisionsammanslutningen. Fastän tjänsteansvaret skall anses följa redan av den straffrättsliga tjänstemannadefinition som ingår i 2 kap. 12 § strafflagen är den föreslagna bestämmelsen ägnad att understryka att detta ansvar föreligger. Likaså är det nödvändigt att uttryckligen reglera revisorernas jäv och oberoende vid förrättandet av revisionen.

Enligt 3 § språklagen (148/1922) har finsk medborgare rätt att i egen sak eller i en sak vari han hörs använda sitt språk, finska eller svenska. Enligt 6 § lagen om användning av samiska hos myndigheter (516/1991) har en same rätt att i ett ärende som gäller honom eller ett ärende där han blir hörd använda samiska hos de myndigheter och inrättningar som nämns i 3 § 1 och 2 mom. Sådana myndigheter är bl.a. myndigheterna inom statens distrikts- och lokalförvaltning till vilkas ämbetsområde samernas hembygdsområde hör. Enligt 22 § lagen om förvaltningsförfarande skall myndigheterna ombesörja tolkning och översättning om en part i ett ärende som kan bli anhängiggjort på initiativ av myndigheten inte behärskar det språk som enligt språklagen skall användas vid myndigheten eller på grund av hörsel-, syn-, eller talskada inte kan göra sig förstådd. Enligt 17 § lagen om användning av samiska hos myndigheter skall dessutom då samiska används med stöd av denna lag vid muntlig behandling av ett ärende myndigheten eller inrättningen ordna tolkning om den tjänsteman, tjänsteinnehavare eller funktionsnär som sköter ärendet inte behärskar samiska.

För att rättssäkerhetssynpunkter skall bli beaktade även vad gäller det språk som skall användas vid en inspektion föreslås att man vid utförande av inspektion skall fästa upp-

märksamhet vid att en person som bedriver eller ansvarar för den verksamhet som är föremål för inspektionen skall kunna framlägga sina egna synpunkter för inspektören på finska, svenska eller samiska. Ifall den som bedriver verksamheten eller ansvarar för denna inte kan det språk som enligt språklagen (148/1922) skall användas, skall myndigheten se till att inspektionen utförs så att man i enlighet med 22 § lagen om förvaltningsförfarande sköter om den tolkning och det översättande som behövs.

I den nya grundlagen ingår en uttrycklig bestämmelse (124 §) om de förutsättningar under vilka offentliga förvaltningsuppgifter kan anförtros andra än myndigheter. Enligt bestämmelsen kan ett sådant uppdrag anförtros någon utanför det egentliga tjänstemannamaskineriet endast genom lag eller med stöd av lag och endast om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna. Att uppgifterna anförtros andra än myndigheter skall inte heller få äventyra de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. I den bestämmelse som föreslås har man på det sätt som lagts fram ovan beaktat dessa krav.

Riksdagens grundlagsutskott har i ett visst sammanhang ansett att det inte är straffrättsligt befogat att en myndighet överför en behörighet som innehåller offentlig makt som riktar sig mot en enskild till en myndighet inom ett annat förvaltningsområde genom ett avtal som ingås med denna (se GrUU 11/1994 rd). Man kan anse det motiverat att den överföring av inspektionsbehörigheten som avses i den nu föreslagna bestämmelsen i samtliga fall skall grunda sig på ett beslut av ministeriet.

Enligt den bestämmelse som föreslås kan ministeriet ge inspektionsuppdraget till en revisionssammanslutning eller till en revisor. Dessa bör ha den kompetens som föreskrivs i lag. De bör vara revisorer som godkänts av revisionsnämnden för den offentliga förvaltningen och ekonomin (OFR-revisor) eller revisionssammanslutning (OFR-sammanslutning), av Centralhandelskammaren godkänd revisor (CGR-revisor) eller revisionssammanslutning (CGR-sammanslutning) eller av handelskammare godkänd revisor (GRM-revisor) eller revisionssammanslutning (GRM-sammanslutning). Ministeriet bibehåller rätten att pröva vilken av de ovan uppräknade auktoriserade revisorerna den anser vara lämpligast för det enskilda re-

sionsuppdraget i fråga.

I revisionslagen (936/1994) ges bestämmelser om CGR- och GRM-revisorer och -revisorssammanslutningar. Regeringen avlät under hösten 1998 till riksdagen en proposition med förslag till lag om revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin (RP 242/1998 rd), nedan OFR-lagen. Lagen (467/1999) trädde i kraft i början av juli 1999. Genom lagen upphävdes förordningen om examen för revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin samt om OFR-samfund (926/1991). I lagen ges noggrannare bestämmelser än för närvarande om tillsynen över OFR-revisorerna. Dessutom finns i lagen nödvändiga skadestånds- och straffbestämmelser.

Den som på basis av ett bemyndigande utför inspektioner kan inte ha mera omfattande rättigheter än den som givit inspektionsuppdraget själv har. Följaktligen skall bestämmelser i speciallagstiftning om den aktör som givit inspektionsuppdraget tillämpas även på den som med stöd av ett bemyndigande utför en inspektion om det i denna föreskrivs om de rättigheter den som utför inspektionen har och om skyldigheterna för den som är föremål för inspektionen. Detta har man velat säkerställa genom att en uttrycklig hänvisning tas in i 2 §.

28 §. *Inspektionsrätten för en aktör inom ministeriets förvaltningsområde och för ett landskapsförbund.*

I paragrafens 1 mom. skall ges bestämmelser om rätten för en myndighet inom förvaltningsområdet för det ministerium som använder strukturfondsmedel och för en annan aktör som beviljar strukturfondsmedel att utföra inspektion som har samband med användningen av strukturfondsmedel som den beviljat. Genom den föreslagna bestämmelsen skall man säkerställa inspektionsrätten för de regionala förvaltningsmyndigheterna inom ministerierna och för andra än myndigheter som hör till förvaltningsområdet i fråga om dem som erhåller finansiering som beviljats av myndigheterna. Vid inspektion av enskilda projekt skall inspektionsrätten gälla projektet och dess finansiering i dess helhet i den omfattning som anges i tillsynsförordningen. Vad som bestäms i 32 § skall gälla de rättigheter som den som utför inspektionen innehar och skyldigheterna för den som inspekteras.

Bestämmelsen om inspektionsrätten skall i enlighet med den 2 § som refererats ovan

vara sekundär. Bestämmelsen om denna inspektionsrätt skall tillämpas endast i det fall att inga bestämmelser intagits i speciallagstiftningen i fråga. Av den ovan nämnda 2 § följer även att om de bestämmelser som föreslås här står i strid med speciallagarna eller med förordningar som givits med stöd av dem skall dessa iakttas i stället för denna lag.

Betydelsen av paragrafens 2 mom. är informativ eftersom bestämmelserna i lagen och förordningen om regional utveckling skall tillämpas primärt redan med stöd av 2 §.

I paragrafens 3 mom. skall en i 1 mom. avsedd myndighet och någon annan än en myndighet som hör till ministeriets förvaltningsområde samt landskapsförbundet ges rätt att bemyndiga en annan myndighet eller en utomstående revisor att utföra finansiell kontroll av strukturfondsmedlen för sin räkning. Dessa kan ge ett inspektionsuppdrag på samma sätt och under samma förutsättningar som det föreslås i 27 § om det ministerium som använder strukturfondsmedel. Beträffande rättigheterna för den person som utför inspektionen på basis av bemyndigandet och skyldigheterna för den som inspekteras hänvisas till motiveringarna för 27 §.

29 §. *Förvaltningsmyndighetens inspektionsrätt.*

Enligt artikel 34.f i den allmänna förordningen ansvarar förvaltningsmyndigheten bl.a. för att man säkerställer att de åtgärder som finansierats enligt stödformen dvs. strukturfondsprogrammet är korrekta särskilt genom att det genomförs interna kontrollåtgärder enligt principerna för en sund ekonomisk förvaltning. Dessutom hör till uppgifterna t.ex. enligt punkt g i nämnda artikel även att säkerställa att gemenskapens övriga policy följs. På basis av det ovan sagda bör förvaltningsmyndigheten i vissa enskilda fall kunna utföra inspektioner som har samband med användningen av de strukturfondsmedel som används inom ett strukturfondsprogram och vars förvaltning anförts trots denna myndighet, hos förmedlarna och de som beviljar och erhåller finansiering. Förvaltningsmyndighetens inspektionsrätt skall för att de uppgifter som föreskrivs i artikel 34 i den allmänna förordningen skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt kunna utsträckas till de medel som används inom de övriga ministeriernas förvaltningsområde. I ett sådant fall förutsätter en inspektionsrätt dock att ett

synnerligen vägande skäl föreligger. Ett sådant skäl kan vara en inspektionsbegäran som framställts av Europeiska gemenskapernas kommission till förvaltningsmyndigheten, en allvarlig underlåtelse att granska strukturfondsmedlen, såsom en underlåtelse av förvaltningsområdet i fråga att utföra inspektioner eller att de villkor som ställts för de inspektioner som utförts inte uppfylls eller något annat vägande skäl.

I den gällande lagstiftningen har ministerierna inte i allmänhet givits behörighet att utföra inspektioner inom ett annat ministeriums förvaltningsområde, med undantag för 34 § i strukturpolitiklagen, enligt vilken jord- och skogsbruksministeriet, landsbygdsavdelningarna vid TE-centralerna samt i de fall som nämns i paragrafen skogscentralerna och miljöcentralerna har rätt att låta genomföra inspektioner av de stöd som avses i paragrafen. En inspektion som sträcker sig till ett annat förvaltningsområde har dock med stöd av gällande lagstiftning tolkats vara möjlig i samarbete med ministeriet för förvaltningsområdet i fråga och i dess närvaro. Att frågan lämnas beroende av tolkningspraxis kan dock inte betraktas som en ändamålsenlig lösning. Genom den bestämmelse som föreslås i paragrafens 1 mom. skall på lagnivå förvaltningsmyndigheten ges behörighet att utföra sådana inspektioner som utsträcker sig till ett annat ministeriums förvaltningsområde. Eftersom utgångspunkten alltså bör vara den att ministerierna har behörighet inom sina egna förvaltningsområden och att det nu föreslagna arrangemanget skall betraktas som ett undantag som förutsätts av de skyldigheter som ställs i gemenskapsrätten och som har samband med användningen av strukturfonderna föreslås att utförandet av inspektionen skall förutsätta att ett vägande skäl föreligger. Kravet på ett vägande skäl är också ägnat att understryka den i 25 § konstaterade omständigheten att det primära ansvaret för tillsynen över och inspektionen av strukturfondsmedlen bärs av det ministerium som använder medlen.

Med bestämmelsen förhindrar man inte att inspektioner genomförs i samarbete med ministeriet för vederbörande förvaltningsområde även i framtiden. Detta skall alltså vara det effektivaste och mest ändamålsenliga förfarandet ur inspektionens synvinkel för att all nödvändig hjälp och sakkunskap skall kunna utnyttjas när inspektionen genomförs. Med bestämmelsen hindrar man

inte heller det att ministeriet inom sitt förvaltningsområde tillåter en inspektion som sköts av ett annat ministerium även i andra fall än på basis av ett vägande skäl.

Ifall något annat ministerium än inrikesministeriet verkar som förvaltningsmyndighet för något strukturfondsprogram skall det ha inspektionsrätt vad gäller medel som används i strukturprogrammet i fråga och som används och beviljas av landskapsförbunden, endast på basis av ett sådant vägande skäl som anges i paragrafens andra mening. Landskapsförbunden hör inte i egenskap av samkommuner till förvaltningsområdet för inrikesministeriet. Det är dock konsekvent att den inspektionsrätt som i detta fall riktar sig mot landskapsförbunden i det här avsedda fallet skall regleras så att den föreligger på samma grunder som t.ex. i förhållande till ett annat ministeriums regionförvaltningsorganisation. Inrikesministeriet som verkar som förvaltningsmyndighet skall i vilket fall som helst ha en inspektionsrätt som riktar sig mot landskapsförbunden som förvaltningsmyndighet för mål 1 och 2-programmen på basis av första meningen i 1 mom. och som det ministerium som använder strukturfondsmedel på basis av lagstiftningen om regional utveckling.

Såsom det ovan i 27 § 1 mom. har föreslagits vad gäller det ministerium som använder strukturfondsmedel skall också förvaltningsmyndighetens inspektionsrätt vid inspektion av ett enskilt projekt gälla projektet och dess finansiering i dess helhet i den omfattning som förutsätts i tillsynsförordningen.

Förvaltningsmyndigheten kan ge inspektionsuppdraget till en annan myndighet eller till en utomstående revisor eller revisionsammanslutning på samma sätt och under samma förutsättningar som föreslagits ovan i 27 § om det ministerium som använder strukturfondsmedel. Om de rättigheter som den som utför inspektionen har och om skyldigheterna för den som inspekteras föreslås bestämmelser nedan i 32 §.

30 §. *Den utbetalande myndighetens inspektionsrätt.*

I paragrafen ges den utbetalande myndigheten behörighet att utföra inspektion av användningen av strukturfondsmedel under samma förutsättningar som förvaltningsmyndigheten. Behörigheten skall dock avgränsas så att den gäller endast medel som ingår i en strukturfond som anförts trots den.

Vad gäller medlen i de strukturfonder som den utbetalande myndigheten anvisar ett annat ministerium för att användas eller fördelas vidare skall den utbetalande myndigheten ha inspektionsrätt endast av vägande skäl. Kravet på vägande skäl skall gälla även den inspektionsrätt som riktar sig mot landskapsförbunden när någon annan än inrikesministeriet verkar som utbetalande myndighet. Inrikesministeriet har en inspektionsrätt i förhållande till landskapsförbunden som utbetalande myndighet för ERUF med stöd av första meningen i 1 mom. och som det ministerium som använder strukturfondsmedel på basis av lagstiftningen om regional utveckling. Motiveringarna för de valda regleringslösningarna är desamma som i fråga om förvaltningsmyndigheten under 29 §.

Den utbetalande myndighetens inspektionsrätt gäller vid inspektion av ett enskilt projekt detta projekt och finansieringen av det i dess helhet i den omfattning som förutsätts i tillsynsförordningen. Genom bestämmelsen tryggar man även att skyldigheten att lämna en deklaration som avses i artikel 8 i tillsynsförordningen fullgörs.

Den utbetalande myndigheten kan ge inspektionsuppdraget till en annan myndighet eller en utomstående revisor eller till en revisionsammanslutning på samma sätt och under samma förutsättningar som föreslås ovan i 27 § vad gäller det ministerium som använder strukturfondsmedel. Om de rättigheter som den som utför inspektionen har och om skyldigheterna för den som inspekteras föreslås bestämmelser nedan i 32 §.

31 §. *Inspektionsmetoder och inspektionsprinciper.*

I tillsynsförordningen och i annan gemenskapsrätt anges de inspektionsmetoder och de inspektionsprinciper som skall iakttas vid inspektion och annan tillsyn över genomförandet av strukturfondsmedlen. Även den nationella lagstiftningen ställer egna särkrav. Enligt 16 § revisionslagen (936/1994) skall en revisor iakttä god revisionsmed när han utför uppdrag som nämns i 1 §. De nyaste rekommendationerna för god revisorssed och god revisionssed som CGR-föreningen godkänt har publicerats i boken Tilintarkastusalan suosituksset (Rekommendationer för revisionsbranschen) 1998. Utgångspunkt är de rekommendationer som uppgjorts av den internationella revisionsorganisationen IFAC (International Federation of Accountants).

Avsikten är att CGR-föreningens rekommendation skall tillämpas på revision av sådana bokföringsskyldiga sammanslutningar och stiftelser som avses i revisionslagen samt på annan revisorsverksamhet som i sammanslutningen eller stiftelsen har föreskrivits utgöra revisorns uppgift. I rekommendationen finns också detaljerade förteckningar över de ärenden som skall revideras i olika revisionsobjekt. Dessa särkrav i gemenskapsrätten och i den nationella lagstiftningen motsvarar inte nödvändigtvis de principer som avses i OFR-lagens (467/1999) 6 §. Enligt paragrafen skall revisorn och revisionssammanslutningen när den utför en revision iaktta god revisionssed inom den offentliga förvaltningen. Samarbetsgruppen för den offentliga ekonomins revisorer har 1991 godkänt en rekommendation för god revisionssed för den offentliga förvaltningen. Revisorerna för den offentliga förvaltningen och ekonomin rf (OFR-föreningen) har 1999 gjort upp nya rekommendationer till god revisionssed inom den offentliga förvaltningen.

Principerna i OFR-lagen motsvarar inte nödvändigtvis de speciella krav i gemenskapsrätten och revisionslagen till vilka hänvisades ovan. För att trygga enhetliga inspektionsmetoder och inspektionsprinciper som iaktas vid inspektionen av genomförandet av strukturfondsmedlen och i annan tillsyn föreslås det att på inspektionen och annan tillsyn över förvaltningen och användningen av den finansiering som beviljas Finland ur strukturfonderna inom Europeiska gemenskapen och den motsvarande nationella finansieringsandelen, som är en förutsättning för att erhålla den, skall tillämpas sådana metoder och principer genom vilka man kan säkerställa att de skyldigheter som följer av gemenskapsrätten samt kraven på en sund ekonomisk förvaltning iakttas. Det är nödvändigt att utsträcka bestämmelsen till att gälla även den nationella finansieringsandelen inklusive den privata finansieringsandelen eftersom det i ett enskilt projekt inte i allmänhet är möjligt att särskilja hur de medel som erhålls från olika finansieringskällor riktas inom projektet. Bestämmelsen skulle med avvikelse från övriga bestämmelser i den nu föreslagna lagen vara primär i förhållande till andra lagar och de förordningar som givits med stöd av dem. Genom den föreslagna bestämmelsen understryker man på ett allmänt plan även skyldigheten att

upprätthålla och utveckla sådana metoder och principer genom vilka man kan trygga skyddet för gemenskapens ekonomiska intressen. Bestämmelsen ger sålunda en grund för uppgörande av rekommendationer som gäller de inspektionsmetoder och de inspektionsprinciper som avses i paragrafen i samarbete med olika instanser som deltar i inspektionen av strukturfondsprogrammen. Med sådana metoder och principer kunde man bl.a. trygga en obruten uppföljd av en audit trail som gäller användningen av strukturfondsmedlen, förenhetliga inspektionspraxisen samt klargöra den rapportering som skall lämnas till kommissionen.

32 §. *Rättigheterna för den som utför inspektioner och skyldigheterna för den som är föremål för inspektion.*

I paragrafen föreslås bestämmelser om rättigheterna för den som utför och skyldigheterna för den som är föremål för inspektioner som avses i 27—31 § i enskilda inspektionssituationer. Den som utför inspektioner har rätt att få tillgång till alla redovisningshandlingar och annat material som har samband med användningen av strukturfondsmedlen och den motsvarande nationella finansieringsandelen och som behövs vid inspektionen samt att vid behov ta dem i sin besittning. Det är nödvändigt att ta dem i besittning t.ex. då materialet är mycket omfattande och det inte är möjligt att granska det på platsen. Materialet skall återställas när utförandet av inspektionen inte längre förutsätter att de omhänderhas. Den som inspekteras är skyldig att bistå även i övrigt vid utförandet av inspektionen. Den som inspekteras skall ge den som utför inspektionen alla de uppgifter som behövs för att inspektionen skall kunna utföras på ett ändamålsenligt sätt. Sådana uppgifter är t.ex. handledning som behövs vid användningen av datasystem eller uppgifter om var en byggnad som hör till projektet men är belägen någon annanstans är placerad.

Enligt paragrafens 2 mom. skall den som utför inspektionen ha möjlighet att komma in i utrymmen som den inspekterade besitter eller använder, i den omfattning som inspektionsuppdraget förutsätter. Enligt 8 § 3 mom. regeringsformen kan genom lag stadgas om åtgärder som ingriper i hemfriden och som är nödvändiga för att de grundläggande fri- och rättigheterna skall kunna tryggas eller för att brott skall kunna utredas. Det är klart vad gäller tillämpningsområdet

för den föreslagna bestämmelsen att den inspektionsrätt som avses i bestämmelsen inte har det i regeringsformen avsedda sambandet med tryggheten av en annan grundläggande fri- och rättighet. Riksdagens grundlagsutskott har i sin vedertagna praxis ansett att som utredande av brott kan betraktas även sådana åtgärder som vidtas på grund av någon konkret och individualiserad brottsmisstanke fastän brottet inte ännu skulle ha nått fram till ett stadium av konkret gärning (se t.ex. GrUU 2/1996 rd och GrUU 47/1996 rd). I den bestämmelse som föreslås är det inte fråga om inspektioner som avgränsas till sådana fall utan inspektioner som avses i bestämmelsen skall utföras som en del av den normala finansiella kontrollen av strukturfondsmedlen. I enlighet med detta föreslås att utanför bestämmelsens tillämpningsområde skall lämnas de platser som omfattas av hemfriden dvs. närmast utrymmen som används stadigvarande eller i övrigt för långvarigt boende.

33 §. Handräckning.

Enligt 40 § 1 mom. polislagen (493/1995) skall polisen på begäran ge annan myndighet och enskilda personer handräckning när detta reglerats särskilt. Polisen skall ge handräckning även till andra myndigheter för att genomföra den tillsynsskyldighet som anges i lag. Atminstone i de fall då inspektionssuppgiften ges en utomstående revisor är dock handräckning inte möjlig att få utan en uttrycklig bestämmelse. Om den handräckning som tullmyndigheten ger finns det ingen allmän bestämmelse som motsvarar 40 § 1 mom. i polislagen utan om den ges bestämmelser i den materiella lagstiftningen i fråga. För klarhetens skull borde det finnas en bestämmelse också om den handräckning som skattemyndigheterna ger. På grund av vad som sagts ovan föreslås en bestämmelse om den handräckning som polisen, tullmyndigheterna och skattemyndigheterna ger vid den inspektion som utförs av det ministerium som använder strukturfondsmedlen, av förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten eller en inspektör som de bemyndigat.

34 §. Framläggande av deklaration.

Enligt artikel 38.1 punkt f skall medlemsstaten till kommissionen när varje stödform avslutas lämna en deklaration som upprättats av en person eller en avdelning som är fristående från den utsedda förvaltningsmyndigheten. Enligt den engelskspråkiga utprep-

ningen skall den som gör upp en deklaration vara organisatoriskt oberoende i förhållande till förvaltningsmyndigheten (engl. "having a function independent of the designated managing authority"). Enligt artikel 8 i tillsynsförordningen skall den som gör upp deklarationen vara en person eller organisation som är organisatoriskt oberoende av det verkställande organet.

Enligt artikel 8 i tillsynsförordningen skall medlemsstaten senast då slutlig utbetalning begärs och den slutliga utgiftsredovisningen lämnas för varje stödform lämna ett revisionsutlåtande för vilket en vägledande förslag ges i bilaga II till nämnda förordning. Deklarationen är ett sammandrag av resultaten av de inspektioner som utförts de föregående åren och en övergripande bedömning av giltigheten av begäran om slutlig utbetalning liksom en bedömning av om den verksamhet som ligger till grund för den slutliga utgiftsredovisningen varit rättsligt och formellt riktig.

I gemenskapens rättsakter anges inte noggrannare än vad som ovan nämnts vem eller vilken instans i medlemsstaten som kan lägga fram deklarationen för kommissionen. Med beaktande av vad som konstaterats om medlemsstaten och det ansvar som den har, i rättspraxisen i Europeiska gemenskapernas domstol vilken praxis refererats ovan i motiveringarna till 6 § är det mest ändamålsenligt att ge uppgiften till en myndighet.

Under den pågående programperioden som löper ut den 31 december 1999 har utgångspunkten varit en princip om att det ministerium som i förhållande till Europeiska gemenskapens organ ansvarar för förvaltningen av strukturfondsmedlen (*fondansvarministeriet*) skall lägga fram deklarationen i fråga. I praktiken har som den som lägger fram deklarationen betraktats den interna inspektören vid ministeriet i fråga. Det har dock inte heller vad gäller programmen för perioden 1995—1999 varit aktuellt att lämna en sådan deklaration som avses i den föreslagna paragrafen och något avgörande har inte fattats i fråga om vem som skall göra upp eller lägga fram deklarationen.

De ovan nämnda gemenskapsbestämmelserna utgör inget hinder för att uppgiften också i fortsättningen ges till det ministerium som på nämnt sätt ansvarar för strukturfonden. Sålunda föreslås att deklarationen skall läggas fram för kommissionen av inrikesministeriet vad gäller ERUF, av arbetsminis-

teriet vad gäller ESF och av jord- och skogsbruksministeriet vad gäller EUGFJ och FFU.

I ministeriets administrativa föreskrifter skall anges vem i ministeriet som skall underteckna den deklaration som skall lämnas till kommissionen. Eftersom det i gemenskapsrätten av den som gör upp deklarationen krävs ett organisatoriskt oberoende av genomförandet av strukturfondsmedlen, är det ändamålsenligt att den deklaration som lämnas till kommissionen undertecknas av en person eller enhet som är på samma sätt oberoende. Denne kan vara t.ex. en intern revisor vid ministeriet eller avdelningen för intern revision som skulle stå utanför ministeriets linjeorganisation.

Genom förordning kan närmare bestämmelser ges om uppgörandet av den deklaration som avses här.

6 kap. Särskilda bestämmelser

35 §. *Överföring av behörighet i ärenden som gäller strukturfonderna.*

Under åren 1995—1999 har beslutsfattandet som avser strukturfondsprojekt inom undervisningsministeriets förvaltningsområde handhåfts i ministeriet med några få undantag. Projektansökningarna har i regel riktats till undervisningsministeriet, utbildningsstyrelsen och från 1998 till länsstyrelsen. Länsstyrelserna har handhaft projektberedningen och informationsuppgifter vad gäller mål 2, 5b och 6-programmen. Utbildningsstyrelsen har skött den projektberedning som har samband närmast med mål 3 och 6-programmet. Vad gäller regionalprogrammen har länsstyrelserna representerat ministeriet i landskapets samarbetsgrupp. Den projektvisa uppföljningen av utbetalningar och anslag samt den uppföljning som ger en bild av genomförandet har i huvudsak handhåfts vid undervisningsministeriet. Vid utbildningsstyrelsen har man skött uppgifter som anknyter till uppföljningen av närmast mål 3 och 6-programmen. Tillsynen och revisionen har också i huvudsak skötts vid undervisningsministeriet. Tjänstemännen vid revisionsfunktionen inom ekonomienheten vid undervisningsministeriet har granskat den redovisning som gäller användningen av finansieringen och utfört granskningar på ort och ställe. Undervisningsministeriets interna revisor har också granskat strukturfondprojekt.

När antalet strukturfondsprojekt ökar under

åren 2000—2006 är det nödvändigt att också inom undervisningsministeriets verksamhetsområde överföra behörighet till myndigheter som handhar uppgifter inom dess verksamhetsområde för att man på ett effektivt sätt skall kunna genomföra strukturfondsprogrammen. Också för att det regionala genomförandet skall kunna stärkas och sakkunskapen utnyttjas krävs det att behörighet överförs till de regionala förvaltningsmyndigheter som sköter uppgifter inom utbildnings- och kulturväsendet. Länsstyrelserna verkar som statliga regionala förvaltningsmyndigheter i ärenden som gäller undervisnings- och kulturförvaltningen. Syftet med förslaget är att korrigera de brister som undervisningsministeriet har vad gäller överförandet av behörighet i strukturfondsärenden till myndigheter som sköter uppgifter inom dess verksamhetsområde.

36 §. *Datasystemen för övervakning av programmen för strukturfonderna.*

I paragrafen föreslås en grundbestämmelse om datasystemet för övervakningen av strukturfondssystemen. De ministerier som använder strukturfondsmedel skall föra register över projekt som finansieras inom deras förvaltningsområden och ansvarar för att uppgifter som är nödvändiga för projektberedningen, beslutsfattandet samt övervakningen av finansieringen och resultaten av programmet i fråga översänds till de övervakningsregister som förvaltningsmyndigheterna för strukturfondsprogrammen skall föra. Datasystemet används också för datatjänstsyften så att dess offentliga datatjänst kan användas av alla intresserade utan personbeteckning. Användarens datatjänst kräver för sin del att en personbeteckning och en hemlig kod används. Med hjälp av den offentliga datatjänsten kan man bl.a. få tillgång till beskrivningar av godkända projekt och annan information. Med hjälp av den offentliga datatjänsten kan man också fylla i och returnera blanketter.

Övervakningsregistret för strukturfondsprogrammen är en centraliserad databas till vilken de ansvariga myndigheterna översänder övervakningsuppgifter antingen genom direktöverföring (internet-anslutning) eller en överföringsfil (ftp-anslutning). Registret används av olika ministerier så att de lagrar övervakningsuppgifterna direkt via internetanslutningen, översänder övervakningsuppgifterna från sitt eget övervakningssystem och utnyttjar i övrigt systemets datatjänster.

Eftersom man i datasystemet skall registrera även uppgifter om fysiska personer är det vad gäller datasystemet till denna del fråga om sådan behandling av personuppgifter som avses i personuppgiftslagen (523/1999). Integritetsskyddet reglerades som en grundläggande fri- och rättighet genom den reform som genomfördes 1995. Enligt 8 § 1 mom. regeringsformen skall om skydd för personuppgifter bestämmas närmare i lag. Grundlagsutskottet och förvaltningsutskottet har i sina ståndpunktstaganden beträffande personuppgiftslagen och speciallagstiftning (t.ex. GrUU 114/1998 rd, FöUU 16 och 19/1998 rd och FöUB 26/1998 rd) konstaterat att viktiga regleringsobjekt för denna bestämmelse om de grundläggande fri- och rättigheterna som gäller skyddet för personuppgifter är åtminstone registrerings syfte, innehållet i de personuppgifter som registreras, de tillåtna användningsändamålen inklusive uppgifternas överlåtbarhet, den tid uppgifterna skall bevaras samt rättssäkerheten för dem som registreras liksom även hur täckande och detaljerad regleringen av dessa omständigheter är på lagnivå.

Av denna anledning skall i paragrafens 1 mom. närmare anges vem som upprätthåller det nämnda personuppgiftssystemet som de facto består av flera register. I momentet skall dessutom ges bestämmelser om huvudragen i registrets datainnehåll.

Om granskningsrätten för den person som registrerats skall bestämmas i paragrafens 2 mom. genom en hänvisning till personuppgiftslagen. I momentet skall dessutom bestämmas om den maximala tid som en personuppgift som avses i personuppgiftslagen får bevaras. Med stöd av 29 § 1 mom. personuppgiftslagen skall den registeransvariga utan orgrundat dröjsmål på eget initiativ eller på yrkande av den registrerade korrigera, avföra eller komplettera sådana uppgifter i registret som för syftet med behandlingen är felaktig, onödig, bristfällig eller föråldrad. I momentet föreslås en bestämmelse om att personuppgifter som avses i personuppgiftslagen i vilket fall som helst skall avföras senast inom tre år efter att den sista betalningsraten för strukturfondsprogrammet i fråga har betalats från Europeiska gemenskapernas kommission till Finland. Tiden för uppbevaringen sammanfaller sålunda med huvudregeln för den frist som gäller uppbevaringen av de dokument som anknyter till kostnaderna och övervakningen av struktur-

fondsprogrammet i fråga och regleras i artikel 38.6 i den allmänna förordningen.

Genom förordning kan man ge närmare bestämmelser om systemet för övervakning av programmet för strukturfonderna.

37 §. *Återkrav av medel i strukturfonderna och av den motsvarande statliga finansieringsandelen.*

Enligt artikel 39 i den allmänna förordningen har medlemsstaterna det huvudsakliga ansvaret för att utreda oegentligheter genom att agera vid alla uppenbara betydande ändringar som påverkar sättet och villkoren för utformning eller tillsyn över stöd och genomföra de nödvändiga finansiella korrigeringarna. Medlemsstaten skall genomföra de finansiella korrigeringar som är nödvändiga i samband med den enskilda eller systematiska oegentligheten. Detta skall bestå i att bidraget från gemenskapen helt eller delvis dras in. De gemenskapsmedel som på detta sätt frigörs får medlemsstaten på nytt använda till det berörda stödet enligt de närmare bestämmelser som skall fastställas med stöd av artikel 53.2. Med stödform avses program i enlighet med artikel 9 punkt e i den allmänna förordningen vilka i 4 § i denna lag föreslås bli definierade som strukturfondsprogram.

Om kommissionen efter de inspektioner som är nödvändiga har grundad anledning att anta att medlemsstaten inte har fullgjort de skyldigheter som den har enligt artikel 39.1 i den allmänna förordningen eller att stödformen till vissa delar eller i dess helhet inte berättigar till fondstöd delvis eller i dess helhet, eller det förekommer betydande brister i förvaltnings- eller tillsynssystemen vilka kan leda till systematiska oegentligheter, skall kommissionen avbryta de ifrågavarande löpande betalningarna och till medlemsstaten lämna en grundad begäran om att staten gör anmärkningar och vid behov gör korrigeringarna inom utsatt tid.

Om medlemsstaten inte godkänner kommissionens anmärkningar skall kommissionen kalla medlemsstaten till ett sammanträffande vid vilket vardera parten strävar till att genom ett samarbete som baserar sig på partnerskap nå ett avtal om anmärkningarna och om de slutledningarna som skall göras beträffande dem.

Om man inte når en överenskommelse och medlemsstaten inte gör korrigeringarna innan den frist som kommissionen ställt har löpt ut kan kommissionen med beaktande av

de anmärkningar som medlemsstaten gjort, inom tre månader besluta att reducera den förskottsbetalning som avses i artikel 32.2 eller göra de erforderliga finansiella korrigeringsarna genom att annullera den fondandel som skall tillfalla stödformen i fråga helt eller delvis.

När kommissionen fastställer beloppet av korrigeringsarna tar den hänsyn till oegentlighetens eller förändringens natur i enlighet med proportionalitetsprincipen samt omfattningen och de ekonomiska verkningarna av de brister som iakttagits i förvaltnings- eller tillsynssystemen.

De belopp som betalats utan grund och som skall återbetalas skall jämte dröjsmålsränta återbetalas till kommissionen.

Bestämmelserna i artikel 39 i den allmänna förordningen vilka refererats ovan gäller förhållandet mellan kommissionen och medlemsstaten. I dem regleras inte förhållandet mellan den myndighet i medlemsstaten som beviljar stöd och stödtagaren och inte heller t.ex. om förutsättningarna för en skyldighet eller rättighet för den myndighet som beviljat stöd att återkräva stödet av stödtagaren. Om dem ges bestämmelser i den nationella materiella lagstiftningen.

Missbruksförordningen (EG, Euratom nr 2988/1995) innehåller en definition på en sådan oegentlighet (irregularity) som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt vilken därmed avses varje överträdelse av en bestämmelse i gemenskapsrätten som är följden av en handling eller en underlåtenhet av en ekonomisk aktör och som har lett eller skulle ha kunnat leda till en negativ ekonomisk effekt för gemenskapernas allmänna budget eller budgeter som de förvaltar, antingen genom en otillbörlig utgift eller genom minskning eller bortfall av inkomster som kommer från de egna medel som uppbärs direkt för gemenskapernas räkning. I missbruksförordningen finns bl.a. bestämmelser om återkrav av en otillbörlig förmån, eventuella administrativa påföljder av oegentligheter och objekten för administrativa åtgärder och påföljder.

Enligt ingressen till missbruksförordningen anges de oegentligheter och de administrativa åtgärder och sanktioner som har samband med oegentligheterna i föreskrifter för olika sektorer i enlighet med denna förordning. Till de ovan nämnda förfarandena hör också de bedrägliga förfaranden som definieras i konventionen om skydd av Europeiska ge-

menskapernas finansiella intressen. Enligt artikel 2.4 i missbruksförordningen skall med förbehåll för den tillämpliga gemenskapsrätten förfarandena för tillämpning av gemenskapskontroller, åtgärder och sanktioner regleras i medlemsstaternas lagstiftning.

Enligt artikel 4 i missbruksförordningen följer bl.a. av alla oegentligheter i allmänhet att den förmån som erhållits på ett otillbörligt sätt dras in genom förpliktelse att betala tillbaka utestående belopp eller de belopp som uppburits på ett otillbörligt sätt och genom förlust, helt eller delvis, av den garanti som ställts som säkerhet för en begäran om en förmån som beviljats eller när ett förskott mottagits. I artikel 5 i förordningen regleras olika administrativa sanktioner som kan följa av oegentligheter som begås uppsåtligen eller som orsakas av oaktsamhet. Enligt artikel 7 i förordningen får administrativa gemenskapsåtgärder och sanktioner tillämpas mot sådana ekonomiska aktörer som avses i artikel 1, dvs. fysiska eller juridiska personer, liksom andra enheter som enligt nationell lag har rättskapacitet och som har begått oegentligheter. De kan också tillämpas mot personer som har deltagit i genomförandet av oegentligheter samt mot dem som är skyldiga att stå till svars för oegentligheten eller förhindra att den begås.

Bestämmelserna i den nationella lagstiftningen om återtagande och återkrav av strukturfundsmedel och den motsvarande statliga finansieringen är synnerligen oenhetliga och delvis bristfälliga. Förfarandet och grunderna för indragandet och återkravet varierar utan grunder från bestämmelse till bestämmelse. Vad gäller ett flertal statsbidrag har inga bestämmelser överhuvudtaget givits varvid åtgärderna blir beroende av de administrativa bestämmelserna om statsbidrag. I sista hand skall statsrådets beslut om allmänna föreskrifter angående statsbidrag och -understöd (490/1965) tillämpas. Som en administrativ föreskrift binder beslut om allmänna föreskrifter de statliga myndigheterna. Föreskrifterna förpliktar stödtagaren endast i den utsträckning och på det sätt som de har gjorts förpliktande för honom i statsbidragsbeslutet som ett villkor för betalning av statsbidrag eller på något annat ändamålsenligt sätt. I praktiken har man inte alltid förfarit på detta sätt.

Strukturpolitiklagen innehåller nationella bestämmelser om indragande och återkrav av de stöd som omfattas av lagens tillämp-

ningsområde. De gäller såväl gemenskapens som statens stöd. Förordningen om regional utveckling innehåller bestämmelser om tillsyn över och återkrav av de bidrag som beviljats av landskapsförbunden och det ministerium som ansvarar för den regionala utvecklingen. Bestämmelserna tillämpas på basis av förordningens 19 a § även på de stöd som nämnda myndigheter beviljar ur strukturfondsmedlen. Motsvarande gemensamma nationella bestämmelser har inte givits vad gäller de övriga system som strukturfonderna och staten finansierat gemensamt.

För att förenhetliga situationen och komplettera lagstiftningen föreslås att det i lagen tas in en uttrycklig bestämmelse om frågan. I paragrafens 1 mom. föreslås att det ministerium eller någon annan instans som beviljar strukturfondsmedel alltid skall bestämma att utbetalningen av sådana strukturfondsmedel och den motsvarande statliga finansieringsandelen skall upphöra för vilka den slutliga mottagaren är någon annan än en myndighet, ett ämbetsverk eller en anstalt som omfattas av den statliga budgetekonomin och att de redan utbetalade andelarna skall återbetalas i de fall då brottsligt eller bedrägligt förfarande anknyter till att finansiering erhållits av Europeiska gemenskapen eller staten eller att man åsidosatt de skyldigheter som har samband med användningen av stödet. Också Europeiska gemenskapens bestämmelser om konkurrens kan förutsätta att finansieringen dras in och återkrävs. Man skall bestämma att utbetalningen av finansieringen skall upphöra och att redan betalt stöd skall återbetalas alltid när de förutsättningar som föreslås bli intagna i paragrafen uppfylls oberoende av om kommissionen har vidtagit de rättelseåtgärder som avses i artikel 39 i den allmänna förordningen. Termen finansieringstagare som används i momentets 4 punkt avser den som erhåller ett bidrag eller något annat stöd eller finansiering eller en myndighet som använder strukturfondsmedel som anvisats myndigheten och den motsvarande nationella finansieringsandelen själv.

I situationer då kommissionen har vidtagit sådana rättelseåtgärder mot Finland som avses i artikel 39 i den allmänna förordningen men den myndighet som beviljat finansiering för projektet eller någon annan instans med stöd av 1 mom. inte är skyldiga att bestämma att utbetalandet av finansieringen

skall upphöra och de redan utbetalda andelarna eller en del av dem skall återbetalas kan det ministerium som använder strukturfondsmedel bestämma att utbetalandet upphör och att finansieringen skall återbetalas. En bestämmelse om detta föreslås i paragrafens 3 mom.

I paragrafens 2 och 4 mom. skall intas bestämmelser om den ränta som skall betalas på det belopp som skall återbetalas. I de fall som avses i paragrafens 3 mom. i vilka den som får finansiering har verkat i god tro skall det ministerium som använder strukturfondsmedel ha en möjlighet att jämka den ränta som uppbärs eller att låta bli att uppbära den. Regleringen följer en enhetlig linje som slagits fast i 52 § lagen om finansiering av landsbygdsnäringsarna och 16 § förordningen om regional utveckling i vilka möjligheten till jämkning anknyter till den prövning som gäller skyldigheten att erlagga ränta och möjligheten har begränsats till de situationer i vilka finansieringstagaren har förfarit svikligt. Dessutom föreslås att vad gäller båda de ovannämnda fallen skall bestämmas om betalning av en årlig dröjsmålsränta om inte det belopp som skall återbetalas erläggs senast på den utsatta förfallodagen. Det föreslås att räntefoten skall bestämmas på samma sätt som i de ovannämnda bestämmelserna i lagen om finansiering av landsbygdsnäringsarna och i förordningen om regional utveckling.

Enligt paragrafens 5 mom. skall rättstvister som gäller återkrav avgöras vid förvaltningsdomstolen som förvaltningstvistemål i enlighet med förvaltningsprocesslagen (586/1996). Enligt 69 § förvaltningsprocesslagen behandlas som förvaltningstvistemål bl.a. tvister som gäller en skyldighet eller rättighet som har sin grund i ett offentligrättsligt rättsförhållande och i vilket ett avgörande som skall fattas av en myndighet söks på annat sätt än i fullföljdväg. När någon annan än en statlig myndighet, statligt ämbetsverk eller statlig anstalt som omfattas av den statliga budgetekonomin beviljar den finansiering som avses här skall förhållandet mellan den som beviljar och erhåller finansieringen likställas med ett offentligrättsligt förhållande. Ett beslut av den myndighet som beviljat medel för projektet, av någon annan instans och av det ministerium som använder strukturfondsmedel om att den finansiering som avses i 37 § 1 och 3 mom. skall återkrävas är sålunda inte ett bindande

myndighetsavgörande. Om parter inte uppnår enighet i saken skall ministeriet söka ett verkställbart beslut genom en förvaltningsvistetalan hos förvaltningsdomstolen. Behörig förvaltningsdomstol i förvaltningsvistemål regleras i 70 § förvaltningsprocesslagen.

Bestämmelserna i den föreslagna paragrafen är enligt 2 § sekundära i förhållande till andra nationella bestämmelser. I förhållande till gemenskrätten skall bestämmelserna i paragrafen tillämpas i sista hand vilket beskrivits i 3 §. Det uppkommer sålunda inga men av en reglering enligt den föreslagna paragrafen men paragrafen fungerar som en bestämmelse som tryggar återkrav för det fall att bestämmelser om saken inte finns på något annat ställe i lag.

38 §. *Åläggande av betalningsskyldighet som baserar sig på statens regressionsrätt.*

Ovan i samband med motiveringarna för 37 § har innehållet i artikel 39 i den allmänna förordningen refererats. När förutsättningarna enligt punkt 3 i artikeln uppfylls kan kommissionen besluta att reducera den förskottsbetalning som avses i artikel 32.2 i den allmänna förordningen eller göra de nödvändiga finansiella korrigeringarna genom att annullera den fondandel som använts stödformen i fråga i dess helhet eller delvis. När kommissionen fastställer beloppet av korrigeringen beaktar den i enlighet med proportionalitetsprincipen oegentlighetens eller förändringens natur samt omfattningen av och de ekonomiska verkningarna av de brister som iakttagits i medlemsstaternas förvaltnings- eller tillsynssystem. De belopp som betalats utan grund och de belopp som skall återbetalas skall jämte dröjsmålsränta återbetalas till kommissionen. Med oegentlighet avses här förutom en gärning som uppfyller rekvisiten för straffrättsligt beteende även den normstridighet som definieras i artikel 1 i missbruksförordningen. Definitionen har refererats vid motiveringarna för 37 §.

Ansvaret för att gemenskrätten iaktas bärs av medlemsstaten som en helhet. De yrkanden som gäller en konkretisering av ansvaret riktas till regeringen i medlemsstaten. Regeringen ansvarar oberoende av vilket organ i medlemsstaten som har det faktiska ansvaret för brott mot gemenskrätten. Detta kan också vara ett organ som har en statsförfattningsrättslig självstyrelse, såsom en kommun eller en samkommun som

bildas av flera kommuner. Dessutom betalas gemenskapens stöd direkt till den som genomför ett projekt, vilken även kan vara en privat instans, i fråga om de innovativa åtgärder som avses i artikel 22 i den allmänna förordningen och de projekt med tekniskt bistånd som avses i artikel 23. I dessa fall ansvarar den som genomför projektet på basis av kommissionens beslut för de medel som beviljats projektet. Medlemsstatens ansvar enligt artikel 39 gäller dock även i dessa fall. Den statliga regeringen kan på basis av detta sitt ansvar bli tvungen att erlægga de medel som förlorats på grund av oegentligheten till kommissionen.

Staten har för det fall att stöd skall återbetalas regressionsrätt mot den instans som de facto ansvarar för de medel som staten betalat till kommissionen. Risken för en återbetalning av strukturfondsmedel innebär ekonomiskt ansvar i sista hand även för instansen i fråga.

Den statliga regressionsrätten förutsätter att någon annan offentlig eller privat sammanslutning eller person som de facto ansvarar för medlen än en statlig myndighet, ett statligt ämbetsverk eller en statlig anstalt som omfattas av budgetekonomin har förfarit felaktigt eller att de på basis av det programdokument som godkänts genom ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission är direkt ansvariga inför kommissionen för användningen av medlen i fråga. Begreppet felaktigt förfarande täcker förutom de gärningar som uppfyller något straffrättsligt rekvisit även t.ex. underlåtelse eller vårdslöst beteende även då detta inte är straffrättsligt straffbart.

I artikel 39 i den allmänna förordningen regleras enbart förhållandet mellan kommissionen och medlemsstaten. Det är medlemsstatens sak att bestämma hur ansvarsförhållandena regleras inom staten. Artikel 39 är inget hinder för att bestämma om statens regressionsrätt genom en lag som gäller förhållandet mellan regeringen och den instans som de facto ansvarar för medlen. En sådan bestämmelse skall tillämpas i de fall att regeringen har ålagts återbetalningsskyldighet i förhållande till kommissionen. En sådan bestämmelse är på grund av dess klarhet en ändamålsenlig och bättre lösning än att man lämnar ärendet beroende enbart av de skadeståndsrättsliga bestämmelserna. En motsvarande bestämmelse om statlig regressionsrätt som riktar sig mot den regionala

utvecklingsmyndigheten finns i 10 b § (232/1997)lagen om regional utveckling. Behörighet att ålägga någon en betalnings-skyldighet skall ges till den utbetalande myndigheten för den strukturfond vars stöd återbetalningsskyldigheten gäller. Om de utbetalande myndigheterna föreslås bestämmelser ovan i 11 § och om uppgifterna för den utbetalande myndigheten i 12 §.

På det belopp som skall betalas skall enligt det föreslagna 2 mom. erläggas årlig dröjsmålsränta om inte det belopp som skall betalas erläggs på den utsatta förfallodagen. Räntefoten bestäms enligt den räntefot som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Regleringen är sålunda enhetlig i relation till bestämmelsen i 10 b § lagen om regional utveckling.

Den utbetalande myndighetens beslut att ålägga någon en ersättningsskyldighet är inte ett sådant avgörande av en myndighet som kan verkställas utan en tvist i frågan skall avgöras i ett förvaltningstvistemålsförfarande. En bestämmelse om detta föreslås i 3 mom. Regleringen är konsekvent i relation till den reglering som föreslås ovan i 34 § och avser upphörande av utbetalningen av strukturfondsmedlen och den motsvarande statliga finansieringsandelen samt återbetalning av en redan erlagd finansieringsandel.

39 §. *Sökande av ändring.*

Enligt den föreslagna lagen skall överklagbara förvaltningsbeslut kunna fattas av de olika ministerierna som sådana förvaltningsmyndigheter, utbetalande myndigheter eller i övrigt sådana som använder strukturfondsmedel och som avses i lagen. När ett förvaltningsbeslut fattas på ministerienivå följer av bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (586/1999) att besvär över ett sådant beslut anförs i första instans direkt hos högsta förvaltningsdomstolen. Sådana förvaltningsbeslut som avses i lagen kan vara t.ex. olika beslut om förpliktande genom vilka ministeriet för att utöva sin rätt att få uppgifter förpliktar någon myndighetsinstans eller någon enskild instans att överlämna uppgifter eller dokument som de innehar. Besvär över förvaltningsbeslut av denna typ anförs i allmänhet i övrigt hos förvaltningsdomstolen.

Eftersom man inte kan anse ett sådant arrangemang ändamålsenligt enligt vilket man i första instans skall anföra besvär över överklagbara förvaltningsbeslut enligt denna lag föreslås i paragrafen en bestämmelse som avviker från förvaltningsprocesslagen

om att över ett beslut av en förvaltningsmyndighet, en utbetalande myndighet och ett ministerium som använder strukturfondsmedel anförs besvär i första instans hos Helsingfors förvaltningsdomstol. Med avvikelse från förvaltningsprocesslagen skall samtidigt bestämmas att beslut av ministerierna är verkställbara utan hinder av ändringssökande om inte besvärsinstansen bestämmer annat. Enligt 31 § 2 mom. förvaltningsprocesslagen kan man i speciallagstiftning bestämma annat om den verkan av ett besvär som förvaltningsprocesslagen ger uttryck för dvs. att verkställigheten skjuts på framtiden.

40 §. *Tystnadsplikt.*

I paragrafen skall tas in bestämmelser om tystnadsplikt för den som handhar uppgifter enligt denna lag. Om detta skall gälla vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999). Dessutom skall i paragrafen tas in bestämmelser om de förutsättningar under vilka personen i fråga utan hinder av den tystnadsplikt som anges i den ovan nämnda lagen överlåta vidare uppgifter om en enskilds eller en sammanslutnings ekonomiska situation, affärs- eller yrkeshemlighet eller en enskilds personliga omständigheter som erhållits vid utförandet av uppgifter enligt den föreslagna lagen. Dessa uppgifter kan överlåtas endast till myndigheter som ansvarar för verkställigheten av lagen för skötseln av uppgifter enligt denna lag, till någon annan myndighet som utför inspektioner enligt denna lag eller till en utomstående revisor, till åklagar-, polis- och tullmyndigheterna för utredande av brott samt till Europeiska gemenskapens organ om detta förutsätts för att en skyldighet som uppställts i gemenskapens rättsakt skall kunna fullgöras eller förutsätts i ett beslut av ett gemenskapsorgan. Sådana gemenskapsorgan som avses här är bl.a. Europeiska gemenskapernas kommission och revisionsrätt. Dessutom skall i 3 mom. bestämmas om vilken myndighet som har rätt att överlämna de uppgifter som avses här till ett gemenskapsorgan. Dessa är förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder strukturfondsmedel.

41 §. *Tillämpning på programmen för strukturfonderna för åren 1995—1999.*

På basis av artikel 52 och 54 i den allmänna förordningen tillämpas bestämmelserna i ram- och samordningsförordningen på de strukturfondsprogram som godkänts för åren

1995—1999. De beslut om beviljande av finansiering som gäller de åtgärder som genomförs i dessa program skall fattas senast den 31 december 1999. De utbetalningar som orsakas av besluten om beviljande kan dock göras ännu den 31 december 2001. På basis av dessa utbetalningar görs ansökningar om de sista betalningsraterna i programmen av Europeiska gemenskapernas kommission. Genomförandet av programmen fortsätter alltså även efter 1999. Eftersom bestämmelserna i den allmänna förordningen inte tillämpas på genomförandet av programmen för åren 1995—1999 och sålunda t.ex. den reglering som gäller förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten inte kommer att tillämpas på dem och den nationella förvaltningsmodellen för programmen inte heller motsvarar den förvaltningsmodell som föreslås för den nya perioden, föreslås det att för tillsynen över samt inspektionen och återbetalningen av den finansiering som under åren 1995—1999 beviljas Finland ur Europeiska gemenskapens strukturfonder samt av den motsvarande nationella finansieringsandelen skall i tillämpliga delar gälla vad som bestäms i 2, 25—28 § och 30—40 §. Eftersom bestämmelserna i den nu föreslagna lagen inte gäller gemenskapsinitiativprogram, föreslås i konsekvens härmed att bestämmelserna skall tillämpas endast på programmen för mål 2, 3, 4, 5b och 6. Vad som i dessa paragrafer bestäms om den utbetalande myndigheten, skall i tillämpliga delar tillämpas på det ministerium som ansvarar för förvaltningen av strukturfondens medel i förhållande till Europeiska gemenskapens organ (*fondansvarsministeriet*). Eftersom det om medlemsstatens ansvar i de fall som avses i denna paragraf bestäms i artikel 23 i samordningsförordningen föreslås att lagens 38 § skall tillämpas om staten på basis av det ansvar för medlemsstaten som avses i artikel 23 i samordningsförordningen skulle vara skyldig att återbetala medel ur Europeiska gemenskapens strukturfond till Europeiska gemenskapernas kommission.

42 §. Närmare bestämmelser.

Enligt förslaget till bestämmelse kan genom förordning ges närmare bestämmelser om innehållet i landskapets samarbetsdokument, om granskningen av landskapets samarbetsdokument och de frister som har samband med den, om fördelningen av strukturfondsmedlen och den statliga finansierings-

andelen och de frister som har samband därmed, om programreserven, om uppföljningssystemet för strukturfondsprogrammen, om förvaltningen av projekt över landskapsgränserna, om förvaltningen av det projektbaserade genomförandet, om arvodena och kostnadsersättningarna för medlemmarna med beslutanderätt och de sakkunniga i övervakningskommittén samt om uppgörande av den deklaration som avses i artikel 38 i den allmänna förordningen och artikel 8 i tillsynsförordningen. När den nya grundlagen trätt i kraft skall de bestämmelser som avses här ges genom en statsrådsförordning.

7 kap. Ikraftträdande

43 §. Ikraftträdande.

Lagen avses träda i kraft vid ingången av den nya strukturfondsperioden dvs. den 1 januari 2000 från vilket datum t.ex. förteckningarna över de regioner som enligt artikel 3 och 4 i den allmänna förordningen hör till målgrupperna 1 och 2 träder i kraft och genomförandet av målprogrammen sålunda kan börja.

2. Närmare bestämmelser

Enligt 41 § i lagförslaget kan genom förordning ges närmare bestämmelser om innehållet i landskapets samarbetsdokument, om granskningen av landskapets samarbetsdokument och de frister som har samband med den, om fördelningen av strukturfondsmedlen och den statliga finansieringsandelen och de frister som har samband därmed, om programreserven, om uppföljningssystemet för strukturfondsprogrammen, om förvaltningen av projekt över landskapsgränserna, om förvaltningen av det projektbaserade genomförandet, om arvodena och kostnadsersättningarna för medlemmarna med beslutanderätt och de sakkunniga i övervakningskommittén samt om uppgörande av den deklaration som avses i artikel 38 i den allmänna förordningen och artikel 8 i tillsynsförordningen. På grund av den brådskande tidtabellen för beredningen av lagförslaget har det inte varit möjligt att till regeringens proposition föga ett utkast till statsrådsförordning. Beredningen av förordningsutkastet pågår och avsikten är att tillkänna utkastet för riksdagen utan dröjsmål efter att utkastet

färdigställt.

3. Ikraftträdande

Den nya strukturfondsperioden börjar vid ingången av 2000 från vilket datum t.ex. förteckningarna över de regioner som enligt artikel 3 och 4 i den allmänna förordningen hör till målgrupperna 1 och 2 träder i kraft och genomförandet av målprogrammen sålunda kan börja. Statsbudgeten för år 2000 gör det möjligt att påbörja genomförandet av programmen genast vid ingången av år 2000. Avsikten är att genom den nu föreslagna lagen på författningsnivå reglera de förfaranden som har samband med genomförandet av programmen och t.ex. tillsättandet av övervakningskommittéer för programmen samt tillsättandet av och uppgifterna för landskapets samarbetsgrupper. Sålunda är en brådskande behandling av lagförslaget nödvändig för att genomförandet av programmen skall kunna påbörjas utan dröjsmål genast vid ingången av år 2000. Därför föreslås det att lagen skall träda i kraft den 1 januari 1999.

4. Lagstiftningsordning

I den föreslagna lagen finns bestämmelser som har betydelse för grundlagsskyddet för den kommunala självstyrelsen och utövandet av de grundläggande fri- och rättigheter som regleras i regeringsformen och som har samband med att förvaltningsuppgifter ges till instanser utanför myndighetsmaskineriet.

I lagförslaget 14 § bestäms om inrikesministeriets behörighet att ställa villkor samt ge sådana anvisningar och allmänna föreskrifter som avses i 8 och 13 § gällande användningen av de strukturfondsmedel och den motsvarande statliga finansieringsandelen som ministeriet anvisat landskapsförbunden vilka till sin juridiska form är samkommuner. Detta kan innebära nya skyldigheter eller uppgifter för landskapsförbunden. Dessutom skall i lagförslaget 15 § bestämmas om den anmälningsplikt som gäller landskapsförbunden och som har samband med de åtgärder som vidtagits på grund av en felaktighet som konstaterats i användningen av strukturfondsmedlen och om inrikesministeriets behörighet att förplikta landskapsförbundet att vidta åtgärder för att korrigera felaktigheten eller förhindra att den upprepas.

Om grunderna för den kommunala självstyrelsen och om kommunernas skyldigheter och uppgifter bestäms i lag såväl enligt den nugällande regeringsformens 51 § 2 mom. som den nya grundlagens 120 §. Riksdagens grundlagsutskott har i sina ståndpunktstaganden i regel stannat för vanlig lagstiftningsordning (GrUU 14/1986 rd, GrUU 11/1984 rd, GrUU 13/1982 rd, GrUU 17/1983 rd, GrUU 9/1984 rd och 18/1985 rd samt GrUU 29/1982 rd rd). Grundlagsutskottet har också uttalat sig om betydelsen av regeringsformens 51 § 2 mom. för bestämmandet av gränsen mellan lag och förordning (GrUU 14/1986 rd). Att de inbördes förhållandena mellan staten och kommunerna är exakt är enligt utskottet någonting så viktigt att fördelningen av skyldigheterna måste anges i lag. Sålunda skall om de ovan nämnda frågor som avses i lagförslaget 14 och 15 § bestämmas i lag.

I lagförslaget 17—21 § finns bestämmelser om landskapets samarbetsgrupp. Lagförslaget 17 § gäller inrättandet av samarbetsgruppen och 21 § uppgifterna för samarbetsgruppen. Landskapets samarbetsgrupp skall inrättas av landskapsförbundet som till sin juridiska form är en samkommun. På samarbetsgruppen skall i huvudsak tillämpas bestämmelserna om kommunala organ. Skyldigheten att inrätta en samarbetsgrupp och sköta om de uppgifter som ankommer på den innebär att en (ny) uppgift påförs landskapsförbundet. Landskapets samarbetsgrupp har ett flertal uppgifter som gäller sammanjämkningen av genomförandet av strukturfondsprogram och åtgärder i anslutning till den regionala utvecklingen. I den nya grundlagen ingår en uttrycklig bestämmelse (124 §) om de förutsättningar under vilka offentliga förvaltningsuppgifter kan anförtros andra än myndigheter. Enligt bestämmelsen kan sådana uppgifter endast genom lag eller med stöd av lag anförtros någon utanför det egentliga myndighetsmaskineriet och endast om det är nödvändigt för att uppgiften skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt. Att en uppgift ges till någon annan än en myndighet skall inte heller få äventyra de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på en god förvaltning. Eftersom det i lag skall ges bestämmelser om grunderna för kommunalförvaltningen och de uppgifter som ankommer på kommunen såväl enligt 51 § 2 mom. i den nuvarande regeringsformen som 120 § i den nya

grundlagen och det enligt 124 § i den nya grundlagen i lag skall bestämmas om överföring av offentliga uppgifter till någon annan än en myndighet, föreslås det att bestämmelserna om inrättandet av samarbetsgruppen och om dess uppgifter tas in i lagen.

Lagförslagets 27—30 § gäller myndighetens inspektionsrätt. Enligt lagförslagets 29 § kan förvaltningsmyndigheten göra inspektioner även inom andra ministeriers förvaltningsområden. Enligt lagförslagets 30 § har också den utbetalande myndigheten inspektionsrätt inom de ministeriers förvaltningsområden till vilka den har anvisat strukturfondsmedel. Ministerier skall utses till förvaltningsmyndigheter och utbetalande myndigheter. Enligt statsförfattningspraxisen i Finland har ministerierna inte i allmänhet getts behörighet att utföra inspektioner inom ett annat ministeriums förvaltningsområde. Inte heller nu föreslås en öppen rätt att utföra sådana inspektioner utan inspektionsrätten förutsätter att vägande skäl föreligger. Ett sådant skäl kan vara en inspektionsbegäran som Europeiska gemenskapernas kommission har gjort hos förvaltningsmyndigheten, en allvarlig underlåtelse vid inspektionen av strukturfondsmedlen såsom en underlåtelse av förvaltningsområdet i fråga att utföra inspektioner eller att de krav som ställs på de genomförda inspektionerna inte uppfylls eller något annat vägande skäl. Enligt 1 § lagen om statsrådet (78/1922) skall förvaltningsområdet för varje ministerium vara samhälleligt betydelsefullt samt ändamålsenligt i förvaltningshänseende och i ekonomiskt hänseende. Genom förordning bestäms om hur statsrådet skall uppdelas i ministerier, om förvaltningsområdena för dem samt om hur ärendena skall fördelas mellan dem. Eftersom det vad gäller ett ministeriums rätt att utföra inspektioner inom ett annat ministeriums förvaltningsområde är fråga om regleringen av ministeriernas behörighet föreslås att i lag skall ges bestämmelser om saken.

I inspektionsuppdraget enligt bestämmelserna i 27—30 § i lagförslaget är det fråga om utövande av offentlig makt. Den behörighet som tillkommer en inspektör med stöd av den föreslagna 32 § understryker att utövat av makten har en offentlig karaktär. Riksdagens grundlagsutskott har i sin praxis härlett den s.k. statsförfattnings-rättsliga tjänstemannaförvaltningsprincipen ur 1, 2

och 84 § regeringsformen (se t.ex. GrUU 1/1994 rd och GrUU 15/1994 rd). Enligt principen kan offentlig makt utövas i Finland endast av finska myndigheter och offentlig makt kan för finska myndigheters räkning utövas endast av de tjänstemän som med hänsyn till 84 § regeringsformen lagligen har utnämnts till sina tjänster (se GrUU 4/1989 rd). Grundlagsutskottet har dock inte i sin praxis ansett att tjänstemannaförvaltningsprincipen utgör ett absolut hinder för att behörighet att utöva offentlig makt ges även andra än tjänstemän. I sådana fall har det dock varit en förutsättning att tillräckligt detaljerade bestämmelser ges om skötseln av uppgifterna samt om det förfarande som iakttas och att rättssäkerhetssynpunkter beaktas. Dessutom skall de personer som utövar offentlig makt omfattas av det straffrättsliga tjänsteansvaret (se t.ex. GrUU 7/1994 rd). Enligt 124 § i den nya grundlagen kan ett offentligt förvaltningsärende ges till någon annan än en myndighet endast om det är nödvändigt för att uppgiften skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt och inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på en god förvaltning.

Riksdagens grundlagsutskott har i ett sammanhang ansett att det inte är statsförfattningsrättsligt ändamålsenligt att en myndighet överför behörighet som omfattar offentlig makt som riktar sig mot en enskild till en myndighet inom ett annat förvaltningsområde genom ett avtal som ingås med denna (se GrUU 11/1994 rd). Den överföring av inspektionsbehörigheten som avses i de nu föreslagna bestämmelserna skall i samtliga fall grunda sig på ett beslut som den myndighet som ger inspektionsuppdraget har fattat.

Lagförslagets 32 § gäller de rättigheter och skyldigheter som den som utför inspektionen har. Det föreslås att utanför bestämmelsens tillämpningsområde skall lämnas de platser som omfattas av hemfriden dvs. närmast utrymmen som används stadigvarande eller i övrigt för långvarigt boende. Enligt 8 § 3 mom. regeringsformen kan i lag stadgas om åtgärder som ingriper i hemfriden och som är nödvändiga för att de grundläggande fri- och rättigheterna skall kunna tryggas eller för att brott skall kunna utredas.

I den föreslagna bestämmelsen är det inte fråga om inspektioner som avgränsas till sådana fall utan de inspektioner som avses i

bestämmelsen skall utföras som en del av normal finansiell kontroll av strukturfondsmedel. Det är således klart vad gäller tillämpningsområdet för den föreslagna bestämmelsen att den inspektionsrätt som avses i bestämmelsen inte har det i regeringsformen avsedda sambandet med tryggheten av en annan grundläggande fri- och rättighet.

På basis av det ovan sagda anser regeringen att lagförslaget kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan förlägg Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om den nationella förvaltningen av programmen för strukturfonderna

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på genomförandet av program som delfinansieras med medel ur Europeiska gemenskapens strukturfonder samt på förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av finansieringen ur strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen.

På Fonden för fiskets utveckling tillämpas inte 17—23 § i denna lag.

På ett sådant program för strukturfonderna som uppgjorts för mål 3 enligt artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna tillämpas inte 21 § 1 mom. 1, 2 och 4—9 punkten, 22 § 1 mom. 2 punkten, till den del bestämmelserna gäller landskapets samarbetsdokument, och 4 punkten samt 23 §.

Om genomförandet av gemenskapsinitiativprogram som delfinansieras med medel ur Europeiska gemenskapens strukturfonder och om förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av finansieringen ur strukturfonderna och av den motsvarande nationella finansieringsandelen bestäms särskilt.

2 §

Förhållandet till andra lagar

Denna lag tillämpas på åtgärder som av den regionala utvecklingsmyndigheten och

inrikesministeriet finansieras med medel ur Europeiska gemenskapens strukturfonder och med den motsvarande nationella finansieringsandelen, om inte annat följer av lagen om regional utveckling (1135/1993) eller av bestämmelser som utfärdats med stöd av den.

Denna lag tillämpas på åtgärder som finansieras med medel ur utvecklingssektionen inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, om inte något annat följer av lagen om strukturpolitiska åtgärder inom jord- och skogsbruket (1303/1994) eller av bestämmelser som utfärdats med stöd av den eller av de lagar som nämns i 27 § 2 mom. i nämnda lag eller av bestämmelser som utfärdats med stöd av dem.

Denna lag tillämpas på åtgärder som finansieras med medel ur Fonden för fiskets utveckling, om inte annat följer av lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994) eller av bestämmelser som utfärdats med stöd av den.

I första hand tillämpas dock bestämmelserna i 31 §.

3 §

Förhållandet till gemenskapsrätten

Denna lag tillämpas på genomförandet av program som delfinansieras med medel ur Europeiska gemenskapens strukturfonder och på förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna, om inte något annat följer av Europeiska gemenskapens rättsakter eller av ett beslut av ett

organ inom Europeiska gemenskapen som fattats med stöd av dem.

4 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) strukturfond Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och Fonden för fiskets utveckling;

2) medel i strukturfonderna sådana medel i strukturfonderna som Europeiska gemenskapernas kommission beviljat Finland ur budgeten för Europeiska gemenskaperna;

3) den nationella finansieringsandelen den nationella offentliga och privata finansieringsandel som motsvarar medlen i strukturfonderna;

4) den nationella offentliga finansieringsandelen statens, kommunernas och de övriga offentliga samfundens finansieringsandel som motsvarar medlen i strukturfonderna;

5) den allmänna förordningen rådets förordning (EG) nr 1260/1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna;

6) tillsynsförordningen kommissionens förordning (EG) nr 2064/97 om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av rådets förordning (EEG) nr 4253/88 i fråga om medlemsstaternas finansiella kontroll av verksamhet som samfinansieras av strukturfonderna;

7) förordningen om landsbygdens utveckling rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar;

8) program för strukturfonderna ett i artikel 19 i den allmänna förordningen avsett samlat programdokument samt de till detta anknutna programkomplement som definieras i artikel 9 punkt m i den allmänna förordningen;

9) regionala program för strukturfonderna, program för Norra Finland och Östra Finland som uppgjorts för mål 1 enligt artikel 1 i den allmänna förordningen samt program för Västra Finland och Södra Finland som uppgjorts för mål 2;

10) horisontala program för strukturfonderna som uppgjorts för mål 3 enligt artikel 1 i den allmänna förordningen och

program som avses i artikel 2.2 punkt 2 i rådets förordning (EG) nr 1263/1999 om Fonden för fiskets utveckling som genomförs utanför mål 1;

11) det ministerium som använder medel i strukturfonderna ett ministerium som beviljar eller själv använder medel i strukturfonderna eller fördelar dem vidare inom sitt eget förvaltningsområde eller till landskapsförbunden för att användas eller beviljas som stöd.

5 §

Redovisning av medel i strukturfonderna

De medel som ur strukturfonderna redovisas till Finland utgör inkomster för staten och upptas i statsbudgeten om inte något annat följer av någon annan lag, Europeiska gemenskapens rättsakter eller av ett beslut av ett organ inom Europeiska gemenskapen som fattats med stöd av dem.

För betalning av de utgifter som finansieras med inkomster från Europeiska gemenskapens strukturfonder och upptas i statsbudgeten tas nödvändiga anslag in i statsbudgeten.

2 kap.

Förvaltningsmyndigheterna, deras uppgifter och behörighet

6 §

Förvaltningsmyndigheten

Om inte något annat bestäms genom förordning verkar som sådana förvaltningsmyndigheter som avses i artikel 9 punkt n i den allmänna förordningen:

1) inrikesministeriet för de program för strukturfonderna som uppgjorts för målområde 1 och 2 enligt artikel 1 i den allmänna förordningen;

2) arbetsministeriet för det program för strukturfonderna som uppgjorts för målområde 3 enligt artikel 1 i den allmänna förordningen;

3) jord- och skogsbruksministeriet för det samlade programdokument som avses i artikel 2.2 andra punkten i rådets förordning (EG) nr 1263/1999 om Fonden för fiskets utveckling.

7 §

Förvaltningsmyndighetens uppgifter

Förvaltningsmyndigheten handhar de uppgifter som anges i artikel 34 i den allmänna förordningen samt de nationella uppgifter enligt 8 och 9 §, 14 § 2 mom. samt 26 och 29 § vilka gäller det program för strukturfonderna som myndigheten förvaltar.

8 §

Förvaltningsmyndighetens anvisningar och föreskrifter

Förvaltningsmyndigheten kan ge de utbetalande myndigheterna och de övriga ministerier som använder medel i strukturfonderna anvisningar om förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av programmet för strukturfonderna om fullgörandet av skyldigheterna enligt artikel 34 i den allmänna förordningen kräver det.

Förvaltningsmyndigheten kan under de förutsättningar som nämns i 1 mom. ge någon annan än en myndighet som deltar i genomförandet av programmet för strukturfonderna anvisningar om förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av programmet för strukturfonderna.

Förvaltningsmyndigheten kan meddela de utbetalande myndigheterna och de övriga ministerier som använder medel i strukturfonderna allmänna föreskrifter som gäller förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av programmet för strukturfonderna om fullgörandet av förvaltningsmyndighetens skyldigheter enligt artikel 34 i den allmänna förordningen absolut kräver det. Innan föreskrifterna meddelas skall förvaltningsmyndigheten och ministeriet förhandla om saken.

9 §

Vissa verkställighetsarrangemang

Förvaltningsmyndigheten kan i ärenden som inte hör till området för lagstiftningen eller i övrigt kräver godkännande av riksdagen, vid behov i samförstånd med den utbetalande myndigheten för programmet för strukturfonderna och de övriga ministerier som använder medel i strukturfonderna avtala om nödvändiga arrangemang som kan

anses sedvanliga och gäller verkställigheten av förvaltningsuppgifterna inom programmet för strukturfonderna med Europeiska gemenskapernas kommission, med de myndigheter som i de övriga medlemsstaterna inom Europeiska unionen handhar uppgifter rörande strukturfonderna eller med andra instanser som handhar sådana uppgifter i medlemsstaterna.

Förvaltningsmyndigheten kan i de ärenden som avses i 1 mom. vid behov i samförstånd med den utbetalande myndigheten för programmet för strukturfonderna och de övriga ministerier som använder medel i strukturfonderna avtala även om sådana verkställighetsarrangemang som en teknisk sammanjämkning av programmet för strukturfonderna med ett program som genomförs utanför Europeiska unionen och finansieras av Europeiska gemenskapen oundgängligen kräver.

3 kap.

De utbetalande myndigheterna, deras uppgifter och behörighet

10 §

Den utbetalande myndigheten

Om inte något annat bestäms genom förordning verkar som sådana utbetalande myndigheter som avses i artikel 9 punkt o i den allmänna förordningen:

- 1) inrikesministeriet i fråga om Europeiska regionala utvecklingsfonden;
- 2) arbetsministeriet i fråga om Europeiska socialfonden;
- 3) jord- och skogsbruksministeriet i fråga om utvecklingssektionen inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket;
- 4) jord- och skogsbruksministeriet i fråga om Fonden för fiskets utveckling.

11 §

Den utbetalande myndighetens uppgifter

Den utbetalande myndigheten handhar de uppgifter som föreskrivs i artikel 32 i den allmänna förordningen samt nationella uppgifter som avser medlen i strukturfonderna i enlighet med 12 och 13 §, 14 § 3 mom. samt 15, 26, 30 och 38 §.

12 §

Anvisande av medel i strukturfonderna för användning hos andra myndigheter

Den utbetalande myndigheten svarar för att de medel i strukturfonderna som tagits upp i statsbudgetens huvudtitel för myndigheten i fråga anvisas de ministerier för vilka den motsvarande statliga finansieringsandelen har tagits upp i statbudgetens huvudtitel för ministerierna i fråga för att av dem användas eller fördelas vidare.

För finansieringen av sådana åtgärder för vilka den nationella offentliga finansieringsandelen delvis eller i dess helhet kommer från andra källor än anslag i statsbudgeten, skall den utbetalande myndigheten anvisa medel i strukturfonden till de ministerier inom vilkas ansvarsområde de åtgärder vidtas för vilka anslaget är avsett, för att av dem beviljas eller fördelas vidare.

Den utbetalande myndigheten ansvarar också för fördelningen av de medel i strukturfonderna som avses i artikel 9 punkt i i den allmänna förordningen och artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1784/1999 om Europeiska socialfonden direkt till de förmedlare som avses i artiklarna.

Den utbetalande myndigheten skall utan dröjsmål lämna förvaltningsmyndigheten upplysningar om beslut som gäller anvisning och utbetalning av medel och som avses i 1—3 mom.

För att trygga en flexibel användning av medel kan de ministerier som använder medel i strukturfonderna lämna en del av strukturfonderna och den motsvarande statliga finansieringsdelen i programreserven.

13 §

Villkor, anvisningar och föreskrifter som gäller medel i strukturfonderna och utfärdas av den utbetalande myndigheten

Den utbetalande myndigheten kan när den anvisar medel ur strukturfonden till ett ministerium eller till någon annan myndighet för att användas eller fördelas vidare, i sitt beslut om att anvisa medel uppställa sådana villkor beträffande användningen av medlen som skall iaktas av myndigheterna. Villkoren skall vara oundgängliga för att skyldigheterna enligt Europeiska gemenskapens lag-

stiftning skall kunna fullgöras och för att förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt.

I andra situationer än de som avses i 1 mom. kan den utbetalande myndigheten ge den myndighet som avses i 1 mom. anvisningar som gäller förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna om detta är en förutsättning för att skyldigheterna enligt gemenskapsrätten skall kunna fullgöras och förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt.

Den utbetalande myndigheten kan meddela den myndighet som avses i 1 mom. allmänna föreskrifter om användningen av medlen i strukturfonderna om detta är en absolut förutsättning för att skyldigheterna enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning skall kunna fullgöras och förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonden skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt. Innan föreskrifterna meddelas skall den utbetalande myndigheten och myndigheten i fråga förhandla om saken.

Den utbetalande myndigheten kan när den anvisar medel ur strukturfonderna till någon annan än en myndighet för att användas eller fördelas vidare, i sitt beslut om att anvisa medel uppställa sådana villkor för mottagaren som skall iaktas i fråga om användningen av medlen och som preciserar de skyldigheter som i lag påförs den som erhåller finansiering. Villkoren skall vara oundgängliga för att skyldigheterna enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning skall kunna fullgöras och för att förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt. Under samma förutsättningar kan den utbetalande myndigheten i andra fall ge någon annan än en myndighet anvisningar som gäller förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna.

14 §

Villkor, anvisningar och föreskrifter om de medel i strukturfonderna och den motsvarande statliga finansieringsandelen som ges till landskapsförbunden

Inrikesministeriet kan när det anvisar me-

del i strukturfonderna och den motsvarande statliga finansieringsandelen till landskapsförbunden för att användas eller förmedlas vidare av dessa, i sitt beslut om anvisning av medel för landskapsförbunden uppställa sådana villkor för användningen av medlen som skall iakttas av förbunden, om villkoren är oundgängliga för att skyldigheterna enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning skall kunna fullgöras samt förvaltningen av, tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonden och den motsvarande statliga finansieringsandelen skall kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt.

I andra fall än dem som avses i 1 mom. kan inrikesministeriet meddela landskapsförbunden sådana anvisningar eller allmänna föreskrifter som avses i 8 § under de förutsättningar som föreskrivs i nämnda paragraf när inrikesministeriet verkar som förvaltningsmyndighet eller när förvaltningsmyndigheten med stöd av 8 § har meddelat inrikesministeriet en sådan anvisning eller allmän föreskrift som avses i 8 § och det är oundgängligt att meddela landskapsförbunden en sådan.

I andra fall än dem som avses i 1 mom. kan inrikesministeriet meddela landskapsförbunden sådana anvisningar eller allmänna föreskrifter som avses i 13 § under de förutsättningar som föreskrivs i nämnda paragraf när inrikesministeriet verkar som utbetalande myndighet eller när den utbetalande myndigheten med stöd av 13 § har meddelat inrikesministeriet en sådan anvisning eller allmän föreskrift som avses i 13 § och det är oundgängligt att meddela landskapsförbunden en sådan.

15 §

Ansvar för användningen av medel i strukturfonderna

När den utbetalande myndigheten har anvisat medel i strukturfonderna till något annat ministerium än den utbetalande myndigheten själv, för att användas eller fördelas vidare är ministeriet skyldigt att se till att medlen används och förvaltas på ett ändamålsenligt sätt och att konstaterade felaktigheter rättas till. Ministerierna skall meddela den utbetalande myndigheten om de åtgärder som har vidtagits för att felaktigheterna skall rättas till. Landskapsförbunden meddelar inrikesministeriet om dessa åtgärder.

Om sådana åtgärder som är nödvändiga med beaktande av arten och omfattningen av felaktigheten inte har vidtagits, kan den utbetalande myndigheten förplikta ministeriet att vidta åtgärder genom vilka felaktigheten kan rättas till eller en upprepning av felaktigheten förhindras. Den utbetalande myndigheten kan vid behov förelägga ministeriet en frist inom vilken ministeriet skall vidta åtgärder. Till den del fråga är om landskapsförbunden har inrikesministeriet denna behörighet.

Den utbetalande myndigheten skall utan dröjsmål lämna förvaltningsmyndigheten upplysningar om de åtgärder som har vidtagits för att felaktigheten skall rättas till.

4 kap.

Beredningen och genomförandet av programmen för strukturfonderna

16 §

Beredningen av programmen för strukturfonderna

På beredningen av de regionala programmen för strukturfonderna tillämpas de förfaranden som anges i lagen om regional utveckling om inte annat följer av någon annan lag eller av bestämmelser som givits med stöd av dem.

17 §

Landskapets samarbetsgrupp

I varje landskap finns en samarbetsgrupp som skall sammanjämka genomförandet av programmen för strukturfonderna med de åtgärder som inverkar på den regionala utvecklingen.

Styrelsen för landskapsförbundet tillsätter samarbetsgruppen och gruppens mandatperiod fortsätter till dess Europeiska gemenskapernas kommission har godkänt den slutrapport om genomförandet som avses i artikel 37 i den allmänna förordningen. Mandatperioden kan förlängas om skötseln av samarbetsgruppens uppdrag det kräver. Representanterna för de instanser som avses nedan i 3 mom. 1 punkten väljs dock vad gäller landskapsförbundet och dess medlemskommuner för fullmäktiges mandatperiod och vad gäller sametinget för sametingets man-

datperiod.

Samarbetsgruppens sammansättning skall anpassas så att som jämbördiga parter ingår:

1) landskapsförbundet och dess medlemskommuner samt i landskapet Lappland dessutom sametinget;

2) de statliga myndigheter och de övriga organisationer som hör till statsförvaltningen som finansierar programmet;

3) de för den regionala utvecklingen viktigaste arbetsmarknads- och näringsorganisationerna.

De instanser som får representation bland parterna lägger fram ett förslag till representanter samt till personliga suppleanter för dessa.

Förutom medlemmarna utser styrelsen för landskapsförbundet en ordförande för samarbetsgruppen samt på förslag av de parter som avses i 3 mom. tre vice ordförande vilka skall vara medlemmar av samarbetsgruppen.

Samarbetsgruppen kan kalla sakkunniga till gruppen.

Samarbetsgruppen tillsätter en sektion för att sammanjämka mål 3 - programmet med mål 2 - programmet. Som ordförande för sektionen verkar avdelningschefen för arbetskraftsavdelningen vid arbetskrafts- och näringscentralen. I arbetsordningen för samarbetsgruppen anges närmare sektionens uppgifter och sammansättning.

Samarbetsgruppen tillsätter en sektion för att sammanjämka den regionala landsbygdsplan som delfinansieras av garantisektionen inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket med mål 2 - programmet. Som ordförande för sektionen verkar avdelningschefen för landsbygdsavdelningen vid arbetskrafts- och näringscentralen. I arbetsordningen för samarbetsgruppen och i ett statsrådsbeslut som utfärdats med stöd av lagen om finansiering av landsbygdsnäringar (329/1999) anges närmare sektionens uppgifter och sammansättning.

Samarbetsgruppen kan vid behov tillsätta även andra sektioner.

18 §

Ställningen för medlemmarna av landskapets samarbetsgrupp

Medlemmarna av landskapets samarbetsgrupp sköter sina uppgifter under tjänsteansvar. För medlemmarna av samarbetsgrup-

pen gäller i tillämpliga delar vad som i kommunallagen (365/1995) bestäms om förtroendevalda. Den som till landskapsförbundet står i ett anställningsförhållande av permanent natur kan dock väljas till medlem av samarbetsgruppen.

Om de arvoden och ersättningar för inkomstbortfall, samt ersättningar för resekostnader och andra kostnader som orsakas av skötseln av uppdraget vilka skall betalas till de ovan i 17 § 3 mom. 1 och 3 punkten avsedda representanterna gäller vad som i kommunal lagen bestäms om förtroendevalda. För de arvoden och ersättningar som skall betalas till de representanter som avses i 2 punkten i nämnda moment ansvarar den instans som medlemmen representerar.

19 §

Sekretariatet för landskapets samarbetsgrupp

Till sekreterare kallar landskapets samarbetsgrupp personer som är anställda hos de myndigheter som är representerade i gruppen så att representationen för myndigheterna beaktas på ett jämbördigt sätt.

Sekreterarna handhar under tjänsteansvar beredningen, föredragningen och verkställigheten av samarbetsgruppens ärenden.

20 §

Beslutsfattandet och förvaltningsförfarandet i landskapets samarbetsgrupp

Om inte något annat bestäms nedan gäller för beslutsfattandet och förvaltningsförfarandet i landskapets samarbetsgrupp i tillämpliga delar vad som bestäms i 50 och 53—62 § kommunallagen.

Samarbetsgruppen antar för sig en arbetsordning i vilken finns bestämmelser om beredningen och föredragningen av ärenden samt om beslutsfattandet i samarbetsgruppen. Till övriga delar gäller i fråga om arbetsordningen i tillämpliga delar vad som i kommunallagen bestäms om instruktioner.

Om jäv för en medlem av samarbetsgruppen gäller vad som bestäms i 10 och 11 § lagen om förvaltningsförfarande (598/1982) Samarbetsgrupp skall sträva efter enhällighet i sitt beslutsfattande. Om ett enhälligt beslut inte kan fattas blir den mening som stöds av två tredjedelar av dem som röstat beslut i saken.

I ett ärende som avses nedan i 21 § 1 mom. 5 punkten kan finansieringsinstansen inte bevilja stöd ur strukturfonden för projektet om samarbetsgruppen inte har förordat projektet. Samarbetsgruppens bifall binder dock inte finansieringsinstansen. Om finansieringsinstansen oberoende av samarbetsgruppens bifall ämnar fatta ett negativt finansieringsbeslut skall den lämna upplysningar om detta till samarbetsgruppen. I beslut som gäller samarbetsgruppens ställningstaganden kan inte ändring sökas särskilt genom besvär.

21 §

Uppgifterna för landskapets samarbetsgrupp

Landskapets samarbetsgrupp

1) sammanjämkar riktandet av medlen i strukturfonderna och den motsvarande nationella finansieringsdelen för följande finansår till de statliga myndigheter som finansierar programmen för strukturfonderna i landskapet, till landskapsförbundet och till andra som deltar i finansieringen av programmen för strukturfonderna; över detta uppgörs ett dokument som samtliga aktörer som finansierar programmen i landskapet i fråga undertecknar (*landskapets samarbetsdokument*);

2) riktar den finansiering ur strukturfonderna och den motsvarande nationella finansiering som anvisats landskapet genom att justera landskapets samarbetsdokument när statsrådet avlätit budgetpropositionen till riksdagen samt vid behov när statsbudgeten godkänts i riksdagen och även i övrigt när det är nödvändigt för genomförandet av programmen för strukturfonderna;

3) delges, i samband med att landskapets samarbetsdokument görs upp och justeras, rapporterna om finansieringen ur garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och finansieringen ur Europeiska socialfonden för mål 3 - programmet samt säkerställer sammanjämkningen av olika åtgärder samt att de olika fonderna deltar i genomförandet av omfattande och för den regionala utvecklingen betydelsefulla projekt;

4) kan i samarbetsdokumentet avtala om den regionala tillämpningen av urvalskriterierna för de projekt som ingår i programmet för strukturfonderna;

5) kan behandla stora projekt på land-

skapsnivå eller över landskapsgränserna eller projekt som i övrigt är betydelsefulla för den regionala utvecklingen och som bereds av det ministerium som beviljar finansiering, av en myndighet eller någon annan aktör inom dess förvaltningsområde eller av landskapsförbundet och lämna ett utlåtande om dem till den instans som beviljar finansieringen; i arbetsordningen anges närmare de projekt som skall behandlas i samarbetsgruppen.

I samarbetsgruppen kan dock inte behandlas företagsprojekt som innehåller uppgifter som omfattas av affärshemligheten;

6) handhar nödvändiga förfaranden genom vilka man innan finansieringsbeslutet fattas, tryggar en utredning av eventuella miljöeffekter av de projekt som godkänts för finansiering;

7) bereder och handhar föredragningen av nödvändiga ändringar i programmen för strukturfonderna för övervakningskommittén och förvaltningsmyndigheten samt avger en rapport till dem i enlighet med programmet för strukturfonderna;

8) informerar om genomförandet av programmet för strukturfonderna;

9) gör för anvisningen av stödmedel upp ett förslag till stödåtgärder som avses i artikel 4—8 och 25—28 i förordningen om landsbygdens utveckling och lämnar de upplysningar som behövs för en bedömning av omfattningen av verksamheten;

10) kan handha även andra nödvändiga uppgifter som gäller eller har samband med sammanjämkningen av genomförandet av programmen för strukturfonderna och de åtgärder som inverkar på den regionala utvecklingen. I arbetsordningen tas vid behov in närmare bestämmelser om dessa uppgifter, om inte uppgifterna i fråga har anförts trots någon annan myndighet.

Samarbetsgruppen sammanjämkar de regionala utvecklingsåtgärderna på områden utanför de regionala målprogrammen, delges rapporterna om finansieringen av landsbygdsplanen ur garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och finansieringen ur Europeiska socialfonden för mål 3 - programmet samt säkerställer sammanjämkningen av olika åtgärder samt att de olika fonderna deltar i genomförandet av omfattande och för den regionala utvecklingen betydelsefulla projekt samt handhar de övriga uppgifter som anges i arbetsordningen,

22 §

Finansieringen av projekten och uppgifter i samband härmed

Om inte något annat föreskrivs på något annat ställe i lag är de viktigaste uppgifterna för det ministerium som använder medel i strukturfonderna, myndigheterna och andra aktörer inom dess förvaltningsområde samt landskapsförbundet när de beviljar finansiering att

1) under tjänsteansvar bereda beslut om finansiering av projekten,

2) i enlighet med den nationella lagstiftningen, Europeiska gemenskapens lagstiftning och programmet för strukturfonderna och med beaktande av landskapets samarbetsdokument för projektet bevilja såväl strukturfondens finansieringsandel som den motsvarande nationella finansieringsandelen eller enbart strukturfondens finansieringsandel, om den nationella offentliga finansieringsandelen tas ur andra anslag än anslag i statsbudgeten,

3) att svara för tillsynen över projekten,

4) att rapportera till landskapets samarbetsgrupp om användningen av medlen i strukturfonderna och den motsvarande nationella finansieringsandelen och till arbetsministeriet om användningen av medlen i strukturfonderna och den motsvarande nationella finansieringsandelen för mål 3-programmet,

5) att svara för tillsynen över och inspektionen av projekten samt för återkravet av medlen i enlighet med 25—28, 31—33 och 37 §.

I mål 1-programmet för Norra Finland skall sametinget på begäran av myndigheterna bedöma de projekt som hör till det samiska språket och samekulturen och göra en framställning om finansieringen av dem genom att ge ett utlåtande om dem till den myndighet som beviljar finansieringen.

23 §

Förvaltningen av projekt över landskapsgränserna

Den huvudsakliga finansören handhar förvaltningen av projekt över landskapsgränserna om den inte ger någon annan i uppdrag att handha förvaltningen.

24 §

Övervakningskommittéerna

För programmet för strukturfonderna tillsätter statsrådet en sådan övervakningskommitté som avses i artikel 35 i den allmänna förordningen och vars mandatperiod fortsätter till dess Europeiska gemenskapernas kommission har godkänt den slutrapport om genomförandet som avses i artikel 37 i den allmänna förordningen. Mandatperioden kan förlängas om skötseln av övervakningskommitténs uppgifter kräver det.

Statsrådet beslutar vid tillsättandet av övervakningskommittén om dess sammansättning med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 och 35 i den allmänna förordningen.

Övervakningskommittén kan kalla sakkunniga till kommittén.

De medlemmar av övervakningskommittén som har beslutanderätt verkar under tjänsteansvar i sitt uppdrag.

Om beredningen, föredragningen och beslutsfattandet i fråga om ett ärende i övervakningskommittén bestäms i den arbetsordning som övervakningskommittén uppgör i enlighet med artikel 35.2 punkt 2 i den allmänna förordningen.

Övervakningskommittén avgör enhälligt de ärenden som den beslutar om.

5 kap.

Tillsynen över medlen i strukturfonderna

25 §

Tillsyns- och inspektionsansvaret för den som beviljar medel ur strukturfonderna

Den som beviljar medel ur strukturfonderna har ett primärt ansvar för tillsynen över och inspektionen av de medel i strukturfonderna som den beviljat. Varje ministerium ansvarar för att tillsynen och inspektionen ordnas på ett ändamålsenligt sätt inom dess förvaltningsområde.

26 §

Erhållande av uppgifter

Utän hinder av tystnadsplikten har förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myn-

digheten rätt att av någon annan myndighet som beviljar, förmedlar eller använder medel i strukturfonderna för skötseln av sitt uppdrag få nödvändiga uppgifter och utredningar om användningen av medlen samt om genomförandet och inspektionen av programmet eller projektet. Det ministerium som använder medel i strukturfonderna har samma rätt att få uppgifter av förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten och av de myndigheter inom dess eget förvaltningsområde som beviljar, förmedlar och använder medel i strukturfonderna samt inrikesministeriet dessutom av landskapsförbunden.

Förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder medel i strukturfonderna har utan hinder av tystnadsplikten rätt att av någon annan myndighet än den som avses i 1 mom. på begäran få för skötseln av sina uppgifter oundgängliga uppgifter om en fysisk eller juridisk person. I begäran skall de uppgifter som behövs samt användningsändamålen för dem individualiseras. Uppgifter som erhållits på detta sätt får inte användas för andra ändamål än de för vilka uppgifterna begärts.

Om någon annan än en myndighet har fått i uppdrag att bevilja eller förmedla medel ur strukturfonderna har förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder medel i strukturfonderna rätt att utan hinder av tystnadsplikten av denna få de uppgifter som är oundgängliga för skötseln av uppdraget. På en begäran och på användningen av uppgifterna tillämpas 2 mom.

Utan hinder av tystnadsplikten har det ministerium som använder medel i strukturfonderna rätt att få för skötseln av sitt uppdrag nödvändiga uppgifter eller utredningar av den som beviljats finansiering inom dess eget förvaltningsområde samt inrikesministeriet dessutom av den som beviljats finansiering av landskapsförbundet. Förvaltningsmyndigheten och den utbetalande myndigheten har i enskilda fall rätt att få för skötseln av sina uppdrag nödvändiga uppgifter genom förmedling av det ministerium som använder medel i strukturfonderna av den som beviljats finansiering inom dess förvaltningsområde samt genom förmedling av inrikesministeriet av den som beviljats finansiering av landskapsförbundet.

27 §

Rätten för det ministerium som använder medel i strukturfonderna att utföra inspektioner

Det ministerium som använder medel i strukturfonderna utför inspektioner som riktar sig mot den som förmedlar och beviljar finansiering samt mot finansieringsmottagarna och som gäller användningen av de medel ur strukturfonderna som ministeriet fördelat och beviljat. Vid inspektionen av ett enskilt projekt gäller inspektionsrätten projektet och finansieringen av detta i dess helhet och i den omfattning som tillsynsförordningen förutsätter.

För att den tillsyn och inspektion som avses i 25 § skall kunna utföras på ett ändamålsenligt sätt kan ministeriet genom ett beslut bemyndiga en annan myndighet eller en utomstående revisor att för ministeriets räkning utföra de inspektioner som avses i 1 mom. och riktar sig mot dem som förmedlar och beviljar finansiering samt mot finansieringsmottagarna och har samband med användningen av medel i strukturfonderna. Revisorn skall vara en av revisionsnämnden för offentlig förvaltning och ekonomi godkänd revisor (OFR-revisor) eller revisions-sammanslutning (OFR-sammanslutning), en av centralhandelskammaren godkänd revisor (CGR-revisor) eller revisionssammanslutning (CGR-sammanslutning) eller en av handelskammaren godkänd revisor (HGR-revisor) eller revisionssammanslutning (HGR-sammanslutning). Revisorn handlar under tjäns-teansvar vid skötseln av sitt uppdrag. På jäv för en revisor tillämpas vad som bestäms i 10 § lagen om förvaltningsförfarande. En revisor skall även i övrigt ha förutsättningar att utföra en oberoende revision. Om förutsättningar för en oberoende revision saknas skall revisorn vägra att motta uppdraget eller avstå från det.

Vid utförandet av revisionen skall uppmärksamhet fästas vid att den person som bedriver den verksamhet som är föremål för revision eller ansvarar för den skall kunna framföra sina egna synpunkter för den som utför revisionen på sitt modersmål finska, svenska eller samiska. Om den som bedriver verksamheten eller svarar för den inte behärskar det språk som enligt språklagen (148/1922) skall användas, skall myndigheten se till att revisionen utförs så att nödvän-

dig tolkning eller översättning enligt 22 § lagen om förvaltningsförfarande finns tillgänglig. Om de rättigheter personer som utför inspektioner innehar och om skyldigheterna för dem som är föremål för inspektion gäller vad som bestäms i 32 § om inte annat följer av 2 §.

28 §

Inspektionsrätten för en aktör inom ministeriets förvaltningsområde och för ett landskapsförbund

En myndighet inom förvaltningsområdet för det ministerium som använder medel i strukturfonderna och någon annan aktör som beviljar medel ur strukturfonderna utför de inspektioner som riktar sig mot dem som av myndigheten eller aktören beviljats finansiering ur medel i strukturfonderna. När ett enskilt projekt inspekteras gäller rätten att utföra inspektion projektet och finansieringen av detta i dess helhet i den omfattning som förutsätts i tillsynsförordningen.

Om landskapsförbundets rätt att utföra inspektioner som gäller användningen av de medel i strukturfonderna som förbundet beviljat bestäms i lagen om regional utveckling och i förordningen om regional utveckling (1315/1993).

För att tillsynen över och inspektionen av medlen i strukturfonderna skall kunna utföras på ett ändamålsenligt sätt kan en myndighet och någon annan aktör som beviljar medel ur strukturfonderna inom förvaltningsområdet för det ministerium som använder medel i strukturfonderna samt landskapsförbundet genom ett beslut bemyndiga en annan myndighet eller en utomstående revisor att för sin räkning utföra inspektioner som riktar sig mot finansieringsmottagarna och har samband med användningen av de medel i strukturfonderna som myndigheten eller aktören beviljat. Om revisorer gäller vad som bestäms i 27 § 3 och 4 mom. Om rättigheterna för den som utför inspektioner och skyldigheterna för den som är föremål för inspektion gäller vad som bestäms i 32 § om inte annat följer av 2 §.

29 §

Förvaltningsmyndighetens inspektionsrätt

Förvaltningsmyndigheten kan utföra in-

spektioner som riktar sig mot dem som förmedlar och beviljar finansiering samt mot finansieringsmottagarna och har samband med användningen av de medel i strukturfonderna som används i det program för strukturfonderna som myndigheten förvaltar. Förvaltningsmyndigheten kan utföra inspektioner inom andra ministeriers förvaltningsområden endast på begäran av Europeiska gemenskapernas kommission, på grund av en allvarlig underlåtelse att granska medlen i strukturfonderna eller av något annat vägande skäl. Någon annan förvaltningsmyndighet än inrikesministeriet kan utföra inspektion av medel som landskapsförbunden använt eller beviljat, endast av ett sådant vägande skäl som avses ovan. När ett enskilt projekt inspekteras gäller inspektionsrätten projektet och finansieringen av detta i dess helhet i den omfattning som förutsätts i tillsynsförordningen.

Förvaltningsmyndigheten kan genom ett beslut bemyndiga en annan myndighet eller en utomstående revisor att för sin räkning utföra en i 1 mom. avsedd inspektion som riktar sig mot dem som förmedlar och beviljar finansiering och mot finansieringsmottagarna och gäller användningen av medlen i strukturfonderna om det är nödvändigt för att fullgöra en skyldighet enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning eller om det av någon annan orsak krävs för att inspektionen av medlen i strukturfonderna skall kunna utföras på ett ändamålsenligt sätt. Om revisorer gäller vad som bestäms i 27 § 3 och 4 mom.

30 §

Den utbetalande myndighetens inspektionsrätt

Den utbetalande myndigheten kan utföra inspektioner som riktar sig mot dem som förmedlar och beviljar finansiering samt mot finansieringsmottagarna och har samband med användningen av medlen i strukturfonderna. Den utbetalande myndigheten kan utföra ovan avsedda inspektioner som gäller användningen av medel i strukturfonderna som anvisats andra ministerier, endast på begäran av Europeiska gemenskapernas kommission, på grund av en allvarlig underlåtelse att inspektera strukturfondens medel eller av något annat vägande skäl. Någon annan utbetalande myndighet än inrikesmi-

nisteriet kan utföra inspektioner som gäller ovannämnda medel och som landskapsförbunden använt eller beviljat, endast av ett sådant vägande skäl som avses ovan. När ett enskilt projekt inspekteras gäller inspektionsrätten projektet och finansieringen av detta i dess helhet i den omfattning som förutsätts i tillsynsförordningen.

Den utbetalande myndigheten kan genom ett beslut bemyndiga en annan myndighet eller en utomstående revisor att för sin räkning utföra en i 1 mom. avsedd inspektion som riktar sig mot dem som förmedlar och beviljar finansiering och mot finansieringsmottagarna och gäller användningen av medlen i strukturfonderna om det är nödvändigt för att fullgöra en skyldighet enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning eller om det av någon annan orsak krävs för att inspektionen av medlen i strukturfonderna skall kunna utföras på ett ändamålsenligt sätt. Om revisorer gäller vad som bestäms i 27 § 3 och 4 mom.

31 §

Inspektionsmetoder och inspektionsprinciper

På inspektion och annan tillsyn över förvaltningen och användningen av den finansiering som ur Europeiska gemenskapens strukturfonder beviljas Finland och av den motsvarande nationella finansieringsandelen tillämpas sådana metoder och principer genom vilka man kan säkerställa de skyldigheter som följer av Europeiska gemenskapens lagstiftning och kraven på en sund ekonomi iakttas.

32 §

Rättigheterna för den som utför inspektioner och skyldigheterna för den som är föremål för inspektion

För utförande av den inspektion som avses i 27—30 § är den som är föremål för inspektion skyldig att utan ogrundat dröjsmål och utan ersättning för den som utför inspektionen lägga fram alla nödvändiga räkenskapshandlingar samt övrigt material som har samband med användningen av medlen i strukturfonderna och den motsvarande nationella finansieringsandelen liksom även i

övrigt bistå vid inspektionen. Den som utför inspektionen har rätt att omhänderta räkenskapshandlingarna och det övriga material som avses ovan om det krävs för att inspektionen skall kunna utföras. Materialet skall returneras när det inte längre behövs för att inspektionen skall kunna utföras. På begäran av den som utför inspektionen skall den som är föremål för inspektion även lämna de övriga upplysningar som är nödvändiga för att inspektionen skall kunna utföras på ett ändamålsenligt sätt.

Den som utför inspektionen har rätt att i den omfattning som uppdraget förutsätter granska alla de omständigheter som är en förutsättning för att finansiering skall beviljas och utbetalas samt i detta syfte få tillträde till de utrymmen som den som är föremål för inspektion har i sin besittning eller i sitt bruk. Inspektion får dock inte utföras på en plats som omfattas av hemfriden.

33 §

Handräckning

Polisen, tullmyndigheterna och skattemyndigheterna skall utan ersättning ge nödvändig handräckning för att den inspektion som avses i 27—30 § skall kunna utföras.

34 §

Framläggande av deklARATION

Om inte något annat bestäms genom förordning skall den deklARATION som avses i artikel 38 i den allmänna förordningen och i artikel 8 i tillsynsförordningen framläggas för Europeiska gemenskapernas kommission av:

- 1) inrikesministeriet vad gäller Europeiska regionala utvecklingsfonden;
- 2) arbetsministeriet vad gäller Europeiska socialfonden;
- 3) jord- och skogsbruksministeriet vad gäller utvecklingssektionen inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket;
- 4) jord- och skogsbruksministeriet vad gäller Fonden för fiskets utveckling.

6 kap.

Särskilda bestämmelser

35 §

Överföring av behörighet i ärenden som gäller strukturfonderna

Undervisningsministeriet kan genom ett beslut överföra sin behörighet i ärenden som gäller strukturfonderna till myndigheter som handhar uppgifter som hör till dess förvaltningsområde.

36 §

Datasystemet för övervakning av programmen för strukturfonderna

De ministerier som använder medel i strukturfonderna skall föra ett register över de projekt som finansieras inom deras förvaltningsområden och ansvara för att sådana uppgifter som är nödvändiga för projektberedningen, beslutsfattandet samt övervakningen av finansieringen och resultaten av programmet i fråga översänds till de övervakningsregister i vilka uppgifterna skall tas in och som förvaltningsmyndigheterna för programmen för strukturfonderna skall föra.

Om rätten till insyn för en registrerad gäller vad som bestäms i personuppgiftslagen (523/1999). Personuppgifter som avses i personuppgiftslagen och ingår i det datasystem som avses i 1 mom. skall utplånas senast inom tre år efter det att den sista betalningsraten för programmet för strukturfonden i fråga har betalats från Europeiska gemenskapernas kommission till Finland.

37 §

Återkrav av medel i strukturfonderna och av den motsvarande statliga finansieringsandelen

Den myndighet eller någon annan instans som beviljar finansiering för ett projekt skall bestämma att utbetalningen av sådana medel i strukturfonderna och av den motsvarande statliga finansieringsandelen för vilka den slutliga mottagaren är någon annan än en myndighet, ett ämbetsverk eller en anstalt som omfattas av statens budgetekonomi

skall upphöra samt bestämma att de andelar som redan utbetalats skall återbetalas, om:

1) felaktiga eller vilseledande uppgifter har lämnats för beviljande och utbetalning av eller tillsyn över finansieringen eller uppgifter som har lämnats beviljande och utbetalning av eller tillsyn över finansieringen har hemlighållits och lämnandet av felaktiga eller vilseledande uppgifter eller hemlighållandet av dem har inverkat på erhållandet av finansiering;

2) den som erhåller finansiering har för utbetalningen av eller tillsynen över finansieringen vägrat att lämna ut nödvändiga uppgifter, dokument eller annat material eller vid inspektionen vägrat fullgöra de övriga skyldigheter som i lag föreskrivs för den som erhåller finansiering för att inspektionen skall kunna utföras;

3) finansieringen har använts för något annat ändamål än det som finansieringen beviljats för;

4) den som erhåller finansiering i väsentlig grad har underlåtit att iaktta de villkor som ställs i finansieringsbeslutet; eller

5) det i Europeiska gemenskapens lagstiftning om fri konkurrens förutsätts att utbetalningen skall upphöra och att de andelar som redan utbetalats skall återbetalas.

Det myndighet eller någon annan instans som beviljar finansiering för projektet skall bestämma att på det belopp som återkrävs enligt 1 mom. skall betalas en årlig ränta från den dag finansieringsandelen betalades, enligt den räntefot som avses i 3 § 2 mom. räntelagen (633/1982) ökad med tre procentenheter. Om inte det belopp som skall återbetalas erläggs senast den utsatta förfalldagen skall på beloppet betalas en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § 3 mom. räntelagen.

Om Europeiska gemenskapernas kommission gör sådana rättelser beträffande medelsförvaltningen som avses i artikel 39 i den allmänna förordningen gentemot staten i andra fall än de som avses i 1 mom., kan det ministerium som använder medel i strukturfonderna bestämma att utbetalningen av de medel i strukturfonderna och av den motsvarande statliga finansieringsandel som avses i 1 mom. skall upphöra samt att de redan utbetalade andelarna eller en del av dem skall återbetalas.

Det ministerium som använder medel i strukturfonderna kan bestämma att på det belopp som återkrävs enligt 1 mom. skall

betalas en årlig ränta från den dag finansieringsandelen betalades som i varje enskilt fall motsvarar grundräntan ökad med fyra procentenheter. Om inte det belopp som skall återbetalas erläggs senast den utsatta förfallodagen skall på beloppet betalas en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § 3 mom. räntelagen.

En tvist som gäller ett ärende enligt denna paragraf kan som förvaltningstvistemål föras till förvaltningsdomstolen för avgörande enligt vad som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

38 §

Åläggande av betalningsskyldighet som baserar sig på statens regressionsrätt

Om staten med stöd av artikel 39 i den allmänna förordningen har ålagts att till Europeiska gemenskapernas kommission återbetala medel i strukturfonderna kan den utbetalande myndigheten ålägga någon annan offentlig eller enskild sammanslutning eller person än en statlig myndighet, ett statligt ämbetsverk eller en statlig inrättning som omfattas av budgetekonomin att till staten betala det fulla belopp jämte kostnader som staten betalat till kommissionen.

En betalning påförs om återbetalningen av medlen beror på att den som förpliktas att betala har förfarit felaktigt eller om den som förpliktas att betala, med stöd av ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission, är direkt ansvarig inför kommissionen för användningen av medlen.

Om inte det belopp som skall betalas erläggs på den utsatta förfallodagen skall på beloppet betalas en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § 3 mom. räntelagen.

En tvist som gäller ett ärende som avses i denna paragraf kan som ett förvaltningstvistemål föras till förvaltningsdomstolen för avgörande enligt vad som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen.

39 §

Sökande av ändring

I ett beslut av förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten och det ministerium som använder medel i strukturfonderna skall ändring sökas genom besvär hos

Helsingfors förvaltningsdomstol så som bestäms i förvaltningsprocesslagen. Sökande av ändring framskjuter inte verkställigheten av beslutet om inte förvaltningsdomstolen annat bestämmer.

40 §

Tystnadsplikt

I fråga om tystnadsplikt för den som sköter uppgifter enligt denna lag gäller vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999).

Utan hinder av den tystnadsplikt som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet får uppgifter om en enskilds eller en sammanslutnings ekonomiska situation, affärs- eller yrkeshemlighet eller en enskilds personliga förhållanden vilka erhållits vid skötseln av uppgifter enligt denna lag överlämnas till:

1) myndigheter som ansvarar för verkställigheten av denna lag, för skötseln av uppgifter enligt denna lag;

2) någon annan myndighet eller en utomstående revisor som utför inspektioner enligt denna lag;

3) åklagar-, polis- och tullmyndigheterna för utredande av brott;

4) Europeiska gemenskapens organ om det är en förutsättning för att en skyldighet som påförts i Europeiska gemenskapens rättsakter skall kunna fullgöras eller krävs på grund av ett beslut av ett gemenskapsorgan.

Förvaltningsmyndigheten, den utbetalande myndigheten eller ett ministerium som använder medel i strukturfonderna överlämnar uppgifterna till Europeiska gemenskapens organ.

41 §

Tillämpning på programmen för strukturfonderna för åren 1995—1999

I fråga om tillsynen över samt inspektionen och återbetalningen av den finansiering som under åren 1995—1999 beviljats Finland ur Europeiska gemenskapens strukturfonder för programmen för mål 2, 3, 4, 5b och 6 samt av den motsvarande nationella finansieringsandelen gäller i tillämpliga delar vad som bestäms i 2, 25—28 § och 30—40 §. Vad som i nämnda lagrum föreskrivs om den utbetalande myndigheten, gäl-

ler i tillämpliga delar det ministerium som i förhållande till Europeiska gemenskapens organ ansvarar för förvaltningen av medlen i strukturfonderna (fondansvarsministeriet). Bestämmelserna i 38 § skall tillämpas om staten på basis av det ansvar för medlemsstaten som avses i artikel 23 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet, ålagts att återbetala medel i strukturfonderna till Europeiska gemenskapernas kommission.

42 §

Närmare bestämmelser

Genom förordning kan närmare bestämmelser ges om:

- 1) innehållet i landskapets samarbetsdokument;
- 2) justering av landskapets samarbetsdokument och de frister som anknyter till justeringen;
- 3) fördelningen av medlen i strukturfonderna och av de statliga finansieringsandelarna och de frister som anknyter till detta;

- 4) programreserven;
- 5) systemet för övervakning av programmen för strukturfonderna;
- 6) förvaltningen av projekt över landskapsgränserna;
- 7) förvaltningen av projektbaserat genomförande;
- 8) arvoden och kostnadsersättningar för de medlemmar av övervakningskommittén som har beslutanderätt och för kommitténs sakkunniga;
- 9) uppgörande av den deklaration som avses i artikel 38 i den allmänna förordningen och artikel 8 i tillsynsförordningen.

7 kap.

Ikraftträdande

43 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den .

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 5 november 1999

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Region- och kommunminister *Martti Korhonen*